S.O.B. WAR

COMANDO · URMARIRI · TERORISM · SPIONAJ · SABOTAJE · RAZBOI · OPERATIUNI DE GHERILA · ROMANE SENZATIONALE · ACTIUNI SPECIALE · SUPER COLECTIA WAR

Jack Hild

CAPCANĂ PENTRU COLONEL

JACK HILD

CAPCANĂ PENTRU COLONEL

Traducere de
NICOLAE CONSTANTINESCU

Editura Z, 1996

Editor: ZAMFIR M. RUSU
Coperta: USSOFT şi EDITURA Z

1

Karl Heiss se strâmbă astupându-şi urechile pentru a se izola de lumea exterioară. Dar, deşi îşi presa capul până la durere, vacarmul din curte continua să ajungă până la el.

Un tămbălău infernal de strigăte şi împuşcături. Răcnete scurte. Ordine date în *swahili.*

Apoi urmă răpăitul asurzitor al plutonului de execuţie...

Cu neputinţă să nu audă şi rânjetul ironic. Numai că rânjetul provenea din celula lui, autorul fiind un bărbat ghemuit ca şi el, cu gleznele legate de un lanţ fixat în pardoseala de ciment. Heiss îşi lăsă încet mâinile în jos, încercând zadarnic să le stăpânească tremurul.

— Şi eu care credeam că voi ăştia care aţi fost în CIA faceţi faţă la orice! zise tovarăşul său de celulă rânjind din nou.

— Gura! strigă Heiss.

Dar tipul continua să facă haz.

— Uşurel, tipule, îl ironiza el. Gazdele noastre nu fac decât să se distreze jucându-ne o festă bună. Pentru ei e doar un joc. Afară n-a fost executat nimeni. Nici nu ştiu cum ar fi putut s-o facă! Dimineaţă când m-au adus, i-am auzit pe gardieni vorbind între ei. Se pare că n-a mai rămas nimeni de împuşcat în afară de noi doi.

Fără să se ridice, Heiss aruncă o privire ostenită peste umăr spre lucarna mică cu zăbrele situată în partea de sus a zidului plin de igrasie. Chiar dacă ar fi vrut, tot n-ar fi putut să verifice adevărul afirmaţiei belgianului. Dacă ar fi întins la maxim lanţul şi ar fi ridicat braţele în sus, abia ar fi reuşit să atingă cu vârful degetelor marginea de jos a ferestruicii.

— Trebuie să priveşti lucrurile în faţă, reluă belgianul. Ne ţin prizonieri. Nu vor să ne ucidă. Suntem singurele lor

trofee din marele război de eliberare din Kaluba. Au neapărată nevoie de câţiva albi pe care să-i arate pe străzi în ziua sărbătorii lor naţionale. Nişte diavoli de străini cărora mulţimea în delir să le arunce în cap coji de banană şi alte porcării.

Heiss nu răspunse şi îşi fulgeră cu privirea tovarăşul de suferinţă. Încarcerat abia din dimineaţa aceea, acest cretin fanfaron nu avea nici cea mai mică idee despre ce făceau kalubienii în lagărele lor de detenţie. Şi nici nu bănuia la ce jocuri se dedau aceşti sălbatici cu prizonierii lor. El însă, Karl Heiss, se afla acolo de trei luni şi putuse să-şi dea seama prea bine de sistemul penitenciar din mica insulă africană. În acest timp, mercenarul belgian se ascundea în junglă pentru a scăpa de forţele armate ale guvernului. Avusese mare baftă ca reuşise s-o şteargă şi să se ascundă în junglă în momentul în care eşuase lovitura de stat a generalului Haile Mogabe. Heiss însă avusese mai puţin noroc. Rămăsese blocat pe aeroportul capitalei în momentul în care urca în ultimul avion autorizat să decoleze, exact înainte de închiderea tuturor frontierelor.

Cele nouăzeci de zile petrecute în junglă nu-l afectaseră peste măsură pe mercenarul belgian. Părea perfect sănătos la trup şi la minte. Despre Karl Heiss însă nu se putea spune acelaşi lucru.

Uşa exterioară a barăcii care adăpostea celulele se deschise cu un zgomot violent.

Heiss se încordă brusc şi panica puse stăpânire pe el. Se chirci cu disperare încercând să se tragă cât mai în fundul celulei. Numai că lanţul era prea scurt. Se ghemui în poziţia fetusului vârându-şi capul între braţe. Auzea râsul belgianului dar şi răpăitul cizmelor care înaintau spre celulă. Cheia se roti în broască. Heiss se chirci şi mai mult auzind uşa deschizându-se şi închizându-se cu zgomot. Ofiţerul care comanda plutonul de execuţie pronunţă sentinţa în engleză. Heiss o cunoştea pe de rost.

— Tribunalul provizoriu al Republicii Democrate Kaluba vă declară vinovaţi de crimele de război de care sunteţi acuzaţi şi vă condamnă la moarte. Plutonul a primit ordinul să execute sentinţa pe loc.

Doi soldaţi negri îşi făcură imediat apariţia şi desfăcură lanţurile prizonierilor, apoi unul îl apucă cu brutalitate pe Heiss pentru a-l ridica în picioare. Heiss se află o clipă aproape nas în nas cu omologul său belgian, care încetase să mai râdă. Pe faţa mercenarului nu se citea spaimă, ci o furie reţinută cu greu. În clipa următoare era tras pe culoar. Fără să se zbată, belgianul merse şchiopătând între cei doi soldaţi în uniforme kaki, ţinându-şi capul foarte sus, de parcă ar fi vrut să-i sfideze.

— În sfârşit, iată unul care ştie cum să se comporte în faţa morţii! mormăi comandantul plutonului.

Apoi îi aruncă o privire ironică lui Heiss, care se înfioră. Faţa întunecată a călăului său, lucind de transpiraţie, era dominată de o expresie dispreţuitoare. De ce-l privea zâmbind? Heiss ştiuse şi el să meargă la moarte fără să tremure.

Cel puţin prima dată.

Alţi doi negri se iviră în celulă şi se năpustiră asupra lui apucându-l de braţe şi târându-l pe culoar. Prea terorizat ca să poată merge, Heiss se lăsa tras urlând. Trecu prin faţa uşilor cu zăbrele ale celorlalte celule. Deţinuţii de drept comun răcneau insulte la trecerea sa şi întindeau spre el mâini ameninţătoare cu degete curbate şi murdare. Heiss, care aproape că nu mânca de trei luni, nu atârna prea greu pentru cei doi sălbatici care îl trăgeau după ei. Când ajunse afară, în lumina orbitoare a soarelui care se pregătea să apună, Heiss izbucni în hohote incontrolabile.

Pe deasupra zidului de incintă din cărămidă, tencuit de mântuială, se puteau vedea vârfurile dantelate ale palmierilor complet nemişcaţi. Aerul sufocant era plin de zumzăitul insectelor, iar din când în când se auzea ţipătul

unui liliac. Heiss nu auzea şi nu vedea nimic cu excepţia cărării pe care păşea. Era o cărare săpată în pământ bătătorit, care reprezenta traseul cel mai scurt de la uşa barăcii-închisoare până la locul de execuţie.

Belgianul se afla deja în poziţie, cu spatele sprijinit de zid şi cu mâinile legate la spate. Mercenarul îşi bomba pieptul uitându-se cu cel mai profund dispreţ la Heiss, care tremura de spaimă.

Dar pe Karl Heiss îl durea în cot de asta: de mult devenise indiferent la dispreţul pe care îl inspira.

Soldaţii îl lipiră cu faţa la zidul ciuruit de găurile lăsate de gloanţe. Cimentul scrijelit, neregulat, îi zgâria obrazul. Între timp, un al treilea soldat îi lega mâinile la spate cu o sârmă. Belgianul avusese dreptate. Temnicerii lor îşi bătuseră joc de ei adineauri. Nu avusese loc nicio execuţie, zidul era uscat ca iasca, nici urmă de sânge sau de cadavru.

Soldaţii îl întoarseră pe Heiss şi îl lăsară cu spatele lipit de zid. Din fericire, căci fără acest sprijin n-ar fi fost în stare să se menţină în picioare. Cu gâtul uscat, cu limba cleioasă, cu răsuflarea scurtă, Heiss se uita la cei şase militari ai plutonului luându-şi armele – nişte puşti de asalt vechi, pe jumătate ruginite. Apoi se aşezară într-o linie aproximativ dreaptă la zece metri în faţa lui. Tot timpul glumeau în *swahili.*

Ofiţerul se apropie de belgian şi, fără o vorbă, îi vâri pe cap o cagulă dintr-o ţesătură neagră. Mercenarul a început imediat să mormăie. Se ruga sau înjura de mama focului'? Heiss n-ar fi putut să spună. Omul nu mai râdea.

Apoi veni rândul lui.

Ofiţerul se apropie cu o nouă cagulă.

— Oh nu, vă rog! gemu Heiss cu o voce răguşită. Nu, asta nu!

Nepăsător, ofiţerul nu ţinu seama de rugămintea lui, şi Heiss se pomeni scufundat în întuneric. Stofa era aspră şi mirosea de sudoarea, lacrimile şi mucii condamnaţilor

precedenţi. Era un miros greu care îl paraliza. Lipsa luminii îl făcea să se simtă şi mai singur… părăsit de toată lumea. Nu pentru că ar fi sperat vreodată în mod serios în ajutorul asociatului său în această afacere Mogabe. După ultimele ştiri, Simon Brookler se distra la Amsterdam cu partea lor de diamante. Pe măsură ce zilele treceau, Heiss înţelesese cât se poate de limpede că Brookler îl lăsase în voia soartei. O soartă sinistră.

O mână îl apucă de umăr şi auzi vocea ofiţerului:

— De data aceasta vei muri.

Cizmele au scârţâit pe zgură. Ofiţerul se îndepărtă şi strigă un ordin.

Inima lui Heiss bătea atât de violent încât i se părea că se va sparge. Începu din nou să hohotească, ca un copil rătăcit.

De la întemniţarea sa, era a treia oară când Heiss înfrunta plutonul de execuţie. De fiecare dată fusese pus cu spatele la zid şi îi legaseră mâinile. De fiecare dată simţise pe faţă cagula aspră, infectă, plină de duhoare, de fiecare dată auzise numărătoarea inversă a ofiţerului care îi înşira ultimele secunde ale existenţei. În sfârşit, de fiecare dată armele răpăiseră şi deţinuţii se prăbuşiseră de o parte şi de alta, în timp ce Heiss, tremurând, bolnav, cu stomacul întors pe dos, aştepta glonţul fatal care până acum nu venise.

Lângă el, belgianul îşi psalmodia rugăciunile în franceză, pronunţând cu claritate fiecare cuvânt. Se arăta curajos până la capăt, în timp ce Heiss se comporta ca un animal înspăimântat şi resemnat.

Dar ce anume îi dăduse curaj să-şi înfrunte cu demnitate execuţia prima dată?

Prima dată, certitudinea totală, absolută, că va muri îi uşurase sarcina. Când nu mai ai nimic de pierdut, poţi să-ţi oferi o moarte nobilă. Dar după aceea totul se schimbase. Speranţa supravieţuirii, oricât de mică, îi uzase voinţa

măcinându-l pe dinăuntru. În ciuda ultimelor cuvinte ale ofiţerului, Heiss se agăţa de această speranţă ridicolă: ceea ce se mai întâmplase putea să se repete. Şi se crampona de ea cu disperarea omului care se îneacă.

— Ochiţi! strigă ofiţerul.

— Foc!

Heiss simţi în acea ultimă clipă îngrozitoare cum e părăsit de speranţa lui smintită. Gândul i se îndreptă atunci spre bărbatul cu părul alb. Cel care făcuse să eşueze lovitura de stat pregătită cu mare grijă de Heiss. Cel care, părăsindu-l pe aeroportul Tomalave, îl obligase să înfrunte de mai multe ori plutonul de execuţie.

— Vei plăti, Barrabas! hohoti el. Vei plăti, ticălosule!

Puştile de asalt răpăiră. De data asta Karl Heiss avea să-şi găsească sfârşitul. O lovitură teribilă îl izbi drept în inimă. Şocul îl aruncă de perete înainte de a se prăbuşi cu capul în ţărână. Se zvârcoli de durere, aşteptând eliberarea morţii, când auzi, în ciuda paravanului pe care îl forma cagula, scârţâitul cizmelor pe zgură. Apoi pocnetul sec al unui revolver. Ofiţerul îi dăduse belgianului lovitura de graţie.

Paşii se apropiau. În sfârşit i se va curma suferinţa. Urma sfârşitul… definitiv…

Ofiţerul îl întoarse pe spate cu cizma, se aplecă şi îi smulse cagula. Heiss clipi cu disperare văzând silueta înaltă care se detaşa pe fondul unui cer sângeriu. Ofiţerul ţinea pistolul în mâna stângă.

— Împuşcă-mă, gemu Heiss. Fie-ţi milă, împușcă-mă!

Dinspre plutonul de execuţie se auziră hohote de râs înăbuşite.

— Ridică-te! îi ordonă ofiţerul.

Heiss nu se mişcă.

— În picioare! răcni ofiţerul ameninţându-l pe prizonier cu pumnul. În picioare, că altfel îţi mai trag o porţie.

Şi deodată Heiss înţelese! Simţi parcă o nouă lovitură în inimă, o lovitură care se răsfrângea în tot corpul prin unde

dureroase. Nu-l omorâseră. Încă o dată se jucaseră cu el în chipul cel mai crud cu putinţă. Furia îl făcu să-şi uite aproape complet spaima şi fu cuprins de un tremur violent imposibil de stăpânit.

Oamenii din plutonul de execuţie se distrau de minune. Se strâmbau de râs arătând cu degetul spre prizonier, unii chiar ţinându-se cu mâinile de burtă.

Ofiţerul îi lăsă un timp, apoi răcni:

— Luaţi-l şi duceţi-l în celulă!

Heiss se lăsă târât până în celulă fără să opună nici cea mai mică rezistenţă. Abia dacă era conştient de ce se petrecea. Ura lui neputincioasă era concentrată asupra unei răzbunări care nu era decât o fantasmă. Îl vedea pe bărbatul cu părul alb legat fedeleş pe un scaun cu spătarul înalt, iar el, înarmat cu o macetă cu lama ascuţită ca briciul, lovindu-şi cu înverşunare victima, cu amândouă mâinile şi cu atâta furie încât Barrabas nu mai avea nici faţă, nici cap. Pe umerii lui inundaţi de sânge nu se mai afla decât un terci stacojiu şi puturos.

Heiss fu readus la realitate de duhoarea ce se revărsa în valuri printre zăbrelele celulelor, o duhoare de oameni tolăniţi în căldură şi umiditate. În spatele uşilor cu gratii de fier, feţele negre nu mai erau furioase. Deţinuţii râdeau, încântaţi că îl vedeau pe alb în viaţă pentru că torturile lui vor putea continua. Deţinuţi de drept comun, indivizii aceia – hoţi, asasini, dezechilibraţi – nu vor avea niciodată norocul să înfrunte un pluton de execuţie. Pentru ei viitorul însemna foame, căldură, boală şi toate brutalităţile care făceau parte integrantă din sistemul carceral kalubian. Dar chiar şi pentru acele fiinţe necioplite fără lege sau credinţă, fără speranţă sau căinţă, Karl Heiss reprezenta simbolul detestat al exploatatorului alb. Se îmbogăţise vânzând arme revoluţionarului Haile Mogabe care putuse apoi să masacreze mii de civili nevinovaţi.

Soldaţii îi dădură drumul lui Heiss să cadă pe pardoseala celulei şi îi fixară din nou lanţurile. Apoi ieşiră. Afară se făcuse deja întuneric. Dar în baraca penitenciară generatorul diesel funcţiona douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, alimentând permanent becurile care atârnau de tavanul culoarului.

Încet, cu prudenţă, Heiss încercă să se aşeze în fund. Era frânt, distrus şi seara abia începuse. Ştia, dintr-o tristă experienţă, că în curând va veni un soldat care îl va duce la al nu ştiu câtelea interogatoriu, interogatoriu ce va ţine, ca şi celelalte, toată noaptea. Toate întrebările se învârteau în jurul aceluiaşi subiect: intenţiile pe care le avea CIA în problema Kaluba. Un subiect despre care Heiss nu ştia nimic. Şi totuşi încercase să-şi convingă călăii! Le spusese şi le repetase de nenumărate ori că nu mai făcea parte din CIA şi că figura chiar pe lista neagră a tuturor agenţilor americani de informaţii. Nu conta! Kalubienii aveau obsesia lor, o obsesie cât se poate de tipică pentru paranoia comună tuturor ţărilor din lumea a treia. Orice găină călcată de un automobil era victima unei maşinaţii pusă la cale de CIA. Ei aveau totuşi o scuză. Era de notorietate publică faptul că agenţia americană îi sprijinise financiar pe revoluţionarii lui Mogabe, apoi încetase s-o mai facă imediat ce liderul încercase să scape de controlul ei.

Totuşi, gândindu-se mai bine, Heiss se întreba dacă nu cumva torţionarii lui kalubieni se încăpăţânau să-l interogheze dintr-un motiv mult mai perfid. Poate că îi durea în cot de pretinsele informaţii pe care încercau să i le sustragă, dar sperau să-i distingă complet psihicul chestionându-l fără încetare. Cu siguranţă că ăsta era felul lor de a-i prelungi cât mai mult posibil agonia, înainte de a-l executa aşa cum se spunea în sentinţă…

Karl Heiss se gândise totdeauna că într-o zi s-ar putea să se afle în postura celui care pierde. În fond era un lucru conform cu legile probabilităţii. Dar a înfrunta justiţia era cu

totul altă poveste. Heiss se considera o fiinţă superioară, mai presus de legi şi de pedepsele la care te expui dacă le încalci. Mai presus de regulile de la Harvard, unde reuşise să fie admis trişând. Mai presus de regulile Departamentului de Stat, unde intrase prin intrigi. Şi ajuns acolo, folosind şantajul şi alte metode corupte, Heiss făcuse în aşa fel încât să fie numit în misiune la Saigon. Asta se întâmpla în 1968. În calitate de mic secretar la Ministerul de Finanţe, Heiss nu ocupa o poziţie foarte înaltă în ierarhia birocratică, aşa că făcuse totul pentru a intra în contact cu bancheri vietnamezi rapaci, industriaşi speculanţi, şefi militari arivişti şi mai ales cu oameni care făceau legătura cu piaţa neagră şi cu piaţa drogurilor, pentru a se putea servi în mod copios din toate filoanele lucrative pe care le oferea acest război îndepărtat şi atât de nepopular.

Când ajunsese în Vietnamul haotic din vremea aceea, Heiss se simţise imediat în elementul lui. În acea ţară unde domneau suverane frica, bănuiala, pericolul şi corupţia, Karl Heiss, cu imunitatea lui diplomatică, se mişcase ca peştele în apă.

Tot acolo îl întâlnise şi pe bărbatul care avea să-i aducă pierzania. Bărbatul cu părul alb.

Heiss îl dispreţuia pe Nile Barrabas cu mult înainte de a-l cunoaşte. Saigonul de pe la sfârşitul anilor şaizeci era o mică mlaştină unde maiorul Barrabas făcea figură de mare peşte iubit de toată lumea. Pentru America el era imaginea însăşi a eroului. Un comandant ferm şi ursuz, aspru dar echitabil. Rareori se întâmpla să deschizi ziarul monden local fără să-i vezi numele menţionat de cel puţin două-trei ori. Prezenţa lui era menţionată la cutare sau cutare serată la care luase parte în compania nepoatei unui general sau a fetei unui diplomat. Şi presa militară se ocupa destul de mult de el. Se vorbea în mod regulat despre inteligenţa lui şi despre spiritul lui coroziv, dar era lăudată grija lui reală şi constantă pe care o purta oamenilor de sub ordinele lui cât

şi nevinovaţilor pe care avea datoria să-i apere şi să-i protejeze. Nile Barrabas era într-un fel floarea Sistemului. Era onoarea întregii armate!

Heiss a fost în întregime răspunzător de primul conflict dintre ei. Heiss se hotărâse să sape treaba pe care o făcea Barrabas în Vietnam, uneori primejduindu-şi viaţa, şi să-l folosească fără ştirea lui pentru a-şi perfecţiona propriile operaţiuni lucrative. Totuşi Heiss nu se putea lăuda cu nimicirea carierei militare a duşmanului său. Făcuse el ce făcuse pentru ca Nile Barrabas să ajungă în faţa curţii marţiale în 1975, dar fusese achitat. Până la urmă chiar Sistemul îl scârbise pe Barrabas şi îl împinsese să abandoneze totul şi să se lanseze pe cont propriu.

De atunci drumul lui şi cel al lui Heiss se încrucişaseră constant. Dar asta nu întâmplător. Amândoi erau atraşi spre acelaşi punct al globului. Acela unde domneau situaţiile tulburi. Barrabas în calitate de soldat, Heiss fiind unul din angrenajele marii maşini de război şi de adus moartea. Totuşi niciunul dintre ei nu-şi exercita meseria numai pentru bani. În ciuda aparenţelor, Nile Barrabas era mult prea romantic pentru asta. Iar Heiss, mai mult decât banii, adora puterea, riscul, şi mai ales gustul suav al victoriei.

Când pierdea, Karl Heiss se arăta totdeauna mărinimos. Ştia că acţionând astfel dădea dovadă de pragmatism. În lumea tulbure şi coruptă în care evolua, duşmanii de azi puteau să devină aliaţii de mâine. Şi apoi îi plăcea să creadă că o fiinţă atât de şmecheră ca el trebuia să ştie să aprecieze la justa lui valoare un adversar de marcă. Nile Barrabas făcea parte din această categorie…

Dar, după cele petrecute în Kaluba, etica lui se schimbase.

Umilinţa de a fi prada unei rase „inferioare” îi spulberase teoriile de jucător mărinimos. În cursul acestor trei luni de oroare petrecute în penitenciarul kalubian, numai

perspectiva răzbunării împotriva lui Barrabas îl împiedicase să nu-şi piardă minţile.

Iar acum, aşezat pe pardoseala celulei sale, Heiss se surprinse strângând mânerul unei macete imaginare. La început gesturile lui erau abia perceptibile, apoi mişcarea se amplificase şi braţele lui descriau cercuri mari din ce în ce mai bruşte, din ce în ce mai violente. Heiss gemea ca un animal rănit închipuindu-şi că îl masacrează fără milă pe Nile Barrabas.

Era atât de absorbit de nebunia lui încât nu auzi uşa deschizându-se, cu atât mai puţin paşii înăbuşiţi care înaintau pe culoar. În schimb, deţinuţii negri, care vorbeau cu volubilitate, tăcură subit şi fu readus la realitate chiar de această tăcere bruscă tulburată doar de zgomotul regulat al generatorului. Heiss îşi simţi inima bătându-i cu putere şi săltă capul. În spatele barelor de fier ale uşii sale stăteau nişte indivizi cu feţele înnegrite de unsoare, nişte vlăjgani de rasă albă; în ţinută de camuflaj şi berete verzi. Toţi aveau pistoale-mitralieră Uzi cu nişte surdine enorme. La centură aveau grenade iar doi dintre ei purtau în spate nişte saci de pânză voluminoşi.

— Visez, îşi zise Heiss văzându-l pe unul dintre indivizi lăsându-se în genunchi pentru a deschide încuietoarea.

Uşa se deschise repede şi în celulă intrară doi bărbaţi. Unul dintre ei îşi scoase sculele din rucsac şi forţă imediat inelul din podea de care era ataşat lanţul lui Heiss.

Prin urmare nu visa, nu! îl eliberau!

Deţinuţii negri din celelalte celule, înţelegând că Heiss va scăpa de-acolo, făceau un scandal infernal, sperând să atragă atenţia gardienilor.

— Lăsaţi gura, bandă de curlangii! bombăni bărbatul care părea că e şeful grupului de comando. Trecu botul sinistru al armei printre barele celulei şi deschise focul împuşcându-i fără să clipească pe deţinuţii strânşi la gratii. Era un mijloc ca oricare altul pentru a obţine tăcerea.

— Haide, vino, mormăi din nou şeful adresându-se lui Heiss şi trăgându-l pe culoar.

Jenat de lanţul care încă îi mai lega cele două glezne, Heiss se lăsă pentru a doua oară în seara aceea târât până la uşa care dădea afară. Acolo şeful se opri şi se adresă celor doi bărbaţi cu rucsacuri:

— Daţi-i drumul!

Tipii scoaseră imediat încărcăturile explozive la care fixară fitile detonatoare, plasându-le după aceea în diferite puncte ale culoarului.

Urletele negrilor crescură în intensitate.

Heiss şi salvatorii săi se aflau aproape de zidul de incintă când exploziile sfâşiară cerul cu o lumină portocalie enormă. Pământul vibră şi oamenii se aruncară la pământ. Când îndrăzni să ridice capul, clipind din cauza prafului şi a rămăşiţelor care cădeau din aer, Heiss văzu că acoperişul barăcii-penitenciar sărise în aer. În interiorul zidurilor sparte totul ardea. Heiss se ridică în picioare. Câteva gloanţe îi şuierară pe deasupra capului înfigându-se în zidul din faţa lui. Gărzile deschiseseră focul din cabana lor.

Doi dintre salvatori ripostară atacului gardienilor în timp ce colegii lor îl ajutau pe Heiss să se caţere pe culmea zidului. Jos, pe câmp, o armă automată M60 ciuruia baraca santinelelor, scoţând la capătul ţevii flăcări mici şi albăstrui. Apoi Heiss simţi că era împins în întuneric şi se lăsă să cadă de cealaltă parte a zidului.

Pe drumul de pământ bătătorit aştepta un camion cu motorul pornit şi farurile stinse. Heiss se lăsă urcat în cabina goală, împuşcăturile încetară brusc. După ce oamenii ajunseră la camion, şeful dădu ordinul de plecare.

— Pornim! Bagă tare! strigă bărbatul care se afla în dreapta lui Heiss.

Camionul o porni în noapte, zdruncinându-se puternic.

— S-ar zice că le-aţi făcut la toţi de petrecanie, spuse şoferul rânjind.

— N-a scăpat niciunul! răspunse bărbatul de lângă Heiss.

La lumina albicioasă a tabloului de bord Heiss nu le distingea decât ochii şi dinţii. Totuşi trebuia să pună câteva întrebări care nu puteau să mai aştepte. Se adresă bărbatului din dreapta care părea să fie şeful lor:

— Cine vă plăteşte pentru această operaţiune? întrebă el. Cred că nu Simon Brookler?

Tipul izbucni în râs.

— M-aş mira. Ticălosul a murit la Amsterdam. I-au găsit cadavrul, cu gâtul tăiat, plutind printre raţele sălbatice de pe Priesengracht.

Heiss se strâmbă resemnat. Era clar că n-o să mai vadă în veci partea lui de diamante pe care ar fi trebuit s-o primească pentru afacerea Mogabe.

— Atunci cine vă plăteşte? repetă el.

— Nu mă recunoşti? întrebă cel de lângă el. Probabil că din cauza machiajului de camuflaj.

Tipul îşi şterse unsoarea de pe faţă cu o batistă, apoi aprinse o lanternă pe care o ţinu sub bărbie.

— Acum?

Heiss îl recunoscu imediat.

— Macatee.

— Mda, chiar el în persoană. Macatee din vechiul Vietnam.

A trecut un car de vreme, nu-i aşa, Karl?

De fapt trecuseră aproape zece ani de când cei doi nu mai ştiau nimic unul de celălalt. Macatee era unul dintre dezertorii armatei americane pe care Heiss şi generalul-maior Nguyen Sonny îl angajaseră pentru a le supraveghea reţeaua de contrabandă cu heroină.

Sonny a pus la cale operaţiunea asta de salvare?

— Mda, el. A avut totdeauna o mică slăbiciune pentru tine.

Era clar că vestea nu-l prea încânta pe Heiss.

De ce-a aşteptat atât de mult, ticălosul? bombăni el.

— Ai face bine să-i pui întrebarea asta chiar lui, şi ceva mai politicos.

— Cu ce plecăm din insula asta blestemată?

— Cu un elicopter ascuns în junglă, nu departe de-aici. Ne va duce până pe coastă de unde o navă ne va transporta pe continent. Şi de acolo ne vom lua zborul spre Ceylon.

— Ceylon? Ce naiba să facem acolo?

— Mai întâi şi-ntâi ca să ajungi la Sonny. Şi pe urmă cred că are un mic cadou pentru tine. Un cadou care ar trebui să-ţi placă.

Heiss îi aruncă o privire plină de recunoştinţă.

— Mda, reluă Macatee zâmbind ironic, are de gând să ţi-l dea pe tavă pe Nile Barrabas.

2

Nile Barrabas asculta conversaţia fără să participe la ea, simţind o tulburare crescândă ca de fiecare dată când auzea că se pleda pentru o cauză pierdută.

Subiectul era important: o chestiune de viaţă şi de moarte. Protagoniştii cei mai interesaţi zâmbeau prosteşte.

— Nu există niciun motiv valabil ca să rămâneţi aici cu familia dumneavoastră, îi repeta pentru a nu ştiu câta oară Erika Dykstra bărbatului mărunţel şi cu tenul închis care se afla în faţa ei. Putem transfera societatea şi antrepozitele în India. Împreună cu Niramala veţi continua s-o conduceţi de acolo.

T. M. Amirthalingam îşi trecu braţul după umerii gingaşi ai soţiei sale înainte de a răspunde cât se poate de politicos:

— Sunt pe deplin de acord cu dumneavoastră, domnişoară Erika. Cea mai bună soluţie este transferarea

Societăţii în afara Ceylonului. Totuşi eu şi familia mea ţinem să rămânem aici.

Soţia lui dădu din cap în semn de încuviinţare. Era mică şi subţirică şi purta un sari lung care o îmbrăca până jos. Ca şi soţul ei, femeia zâmbea tot timpul.

Barrabas se uită la Erika. Faţa tinerei femei era încordată şi în ochi i se putea citi o mare tulburare. Era convinsă că încăpăţânându-se să rămână în Ceylon, familia Amirthalingam întindea coarda şi se îndrepta spre un dezastru.

— Gândiţi-vă măcar la siguranţa copiilor dumneavoastră.

Dincolo de perdeaua din perle, cele două fete ale lui T.M.şi Niramala se distrau. Abia intrate în adolescenţă, fetele purtau, ca şi mama lor, părul lung împletit într-o coadă groasă lăsată pe spate. Ca nişte copile ce încă mai erau, fetele se distrau uneori făcându-i ochi dulci lui Barrabas. O joacă nevinovată, căci la cincisprezece şi şaptesprezece ani erau cu mult mai puţin mature decât mulţi tineri americani de aceeaşi vârstă, iar faptul că îi făceau cu ochiul străinului cu părul alb nu era decât un semn de afecţiune, fără niciun gând ascuns.

Pe canapea, Gunther, fratele mai mare al frumoasei Erika, stătea lângă singurul fiu al lui T. M., Godfrey, şi nu participa nici el la discuţie. Citea, împreună cu copilul care trebuie să fi avut vreo doisprezece ani, albume cu benzi desenate. Godfrey deţinea o colecţie impresionantă şi avea ditamai teancul lângă el.

Barrabas ştia de ce Gunther refuza orice discuţie. Şi el putea să recunoască o cauză pierdută.

T. M. păstrându-şi în continuare tonul plin de seninătate, reluă:

— Se exagerează mult pericolele situaţiei. Nu vă neliniştiţi, domnişoară Erika, totul va fi bine pentru noi.

— Haide, fiţi realişti! protestă Erika. Unul din angajaţii noştri tamili a fost asasinat la mai puţin de o sută de metri

de-aici. Înţeleg ce înseamnă să fii patriot şi să ai simţul onoarei şi datoriei, dar vine un moment când trebuie să ştii să te retragi onorabil.

— Nimic nu dovedeşte că Vallu a fost asasinat din motive religioase sau pentru că lucra pentru Compania Olandeză de Import, răspunse liniştit T. M. Avem toate motivele să credem că a fost victima unor hoţi sau a unui atac pe stradă în plină noapte. S-a întâmplat să fie el, dar ar fi putut să fie şi altcineva.

— Haide, T. M., nu încerca să mă faci să cred ceea ce nu crezi nici dumneata! Tot ce s-a întâmplat în ultimele săptămâni, hărţuielile administraţiei, ale poliţiei, ameninţările cu moartea – anonime, fireşte – asasinarea lui Vallu şi trec peste... pe scurt, totul demonstrează că se pregăteşte o campanie organizată împotriva societăţii noastre şi a tamililor care lucrează pentru noi. De altfel, nu ne-ai fi chemat de la Amsterdam pentru a ne propune să transferăm afacerea şi antrepozitele în India dacă totul mergea cum nu se poate mai bine. Te rog, T. M., fii rezonabil! Te cunosc de când mă ştiu. Înaintea ta, tatăl şi bunicul tău au lucrat şi ei pentru noi. Este absurd să vrei să rămâi aici dacă Compania Olandeză de Import se mută în altă parte!

Niramala vorbi şi ea. Vocea sa era la fel de respectuoasă dar la fel de hotărâtă ca cea a soţului ei.

— Trebuie să înţelegeţi, domnişoară Erika, că Ceylonul este ţara noastră, patria noastră. Abia după aceea vine religia noastră tamil. Nu ne vom lăsa alungaţi din ţara noastră. Nu vom fugi.

— Dacă situaţia se va înrăutăţi, interveni T. M., sunt în stare să-mi apăr familia.

Şi, zicând aceste vorbe, se îndreptă spre un dulap din perete de unde scoase o puşcă de vânătoare veche precum şi un săculeţ de piele cu muniţii. Întinse puşca spre Erika. Arma era aproape cât ea de lungă.

— Credeţi-mă că ştiu să mă folosesc de ea, reluă el cu mândrie.

Erika epuizase toate argumentele. Se întoarse iritată spre Barrabas.

— Te implor, Nile, fă ceva! Spune ceva! Vezi bine că nu reuşesc să-i conving!

Barrabas se uită la T. M. Bărbatul era îmbrăcat ca un jucător de golf de prin anii şaizeci: pulover alb peste o cămaşă cu mâneci scurte şi pantaloni largi, strânşi în capul pulpei, confecţionaţi dintr-un material ecosez cu alb şi portocaliu. Dar în loc de pantofi de golf purta sandale, iar în loc de crosă ţinea în mână o puşcă veche. Barrabas ştia prea bine ce voia Erika să-l audă spunând, dar mai ştia că asta n-ar servi la nimic. T. M. se lăsa condus mai curând de emoţie şi de sentimente decât de o logică simplă care să-i arate clar poziţia. Orice i-ai fi spus, orice i-ai fi demonstrat, el tot nu şi-ar fi schimbat părerea. Numai când se va izbi personal de primejdie va putea să revină asupra hotărârii.

În spatele lui Barrabas, vechiul aparat de condiţionare a aerului piuia permanent şi răspândea doar o răcoare relativă. Barrabas simţea speteaza scaunului îmbrăcată în vinilin lipindu-i-se de cămaşă ca o ventuză umedă. Când un străin sosea în Ceylon, constata imediat că respiraţia începea să-l obosească. Barrabas se ridică şi se apropie de T. M.

— Arată-mi puşca, îi ceru el.

— Bineînţeles, zise T. M. întinzându-i arma.

— Nu e cine ştie ce de capul ei, spuse Barrabas după ce o examină. Tragi cu ea după raţe sălbatice sau după ţânţari?

— Sunt un foarte bun trăgător, se apără imediat T. M.

— N-a zis nimeni că nu, dar am să-ţi arăt de ce nu este o armă eficace. Ţine-o!

Abia o prinse T. M. când Barrabas, cu un gest fulgerător al mâinii stângi, apucă ţeava şi o devie într-o parte. T. M. se

străduia să păstreze controlul armei în timp ce Barrabas, cu mâna dreaptă, se prefăcea că scoate din buzunar un revolver căruia îi sprijinea ţeava de fruntea indianului.

— Eşti mort.

Acesta încetă imediat să se mai apere.

— Vezi, zise Barrabas, o puşcă ca asta e prea lungă şi prea stânjenitoare ca să te apere în cazul unui atac de aproape. Dacă vrei într-adevăr s-o foloseşti ca o armă defensivă, va trebui modificată. Ai ceva împotrivă?

T. M. dădu negativ din cap şi îi dădu din nou arma. Atunci se auzi vocea enervată a frumoasei Erika:

— Nu în sensul ăsta voiam să intervii! exclamă ea.

Barrabas nu-i răspunse, desfăcu arma şi îi verifică cu minuţiozitate mecanismul. Deşi vechi, era în perfectă stare de funcţionare.

— Va trebui să retezăm jumătate din ţeavă, îi zise Barrabas lui T. M. Va fi cel mai bun mijloc de a o face mai uşor de mânuit.

Gunther ridică nasul din albumul de benzi desenate şi se simţi obligat să facă o observaţie:

— Da, chestia e grozavă. Dar de ce să nu coborâm la depozit, să deschidem pur şi simplu o ladă de „echipament agricol” şi să scoatem pentru T. M. o puşcă-mitralieră sănătoasă, cum se poartă pe la noi?

Când auzi de puşcă-mitralieră, tânărul Godfrey ridică o clipă capul, apoi continuă lectura pasionantelor aventuri ale *Prinţesei Canibale.*

— Imposibil! Exclamă imediat T. M. Mai întâi pentru că am transportat toate lăzile cu inscripţia „echipament agricol” într-un alt depozit imediat ce poliţia a început să se intereseze prea mult de societate. Dacă ne-am duce acolo, cu siguranţă că am fi urmăriţi. Şi apoi n-aş vrea să risc să fiu arestat cu o armă automată asupra mea. Asta n-ar face decât să sporească bănuielile guvernului în privinţa activităţilor companiei noastre şi atunci ar urma percheziţii

şi verificări care ar putea foarte bine să ducă la o confiscare. E nevoie de mult timp pentru modificarea puştii?

— Cel mult un sfert de oră, răspunse Barrabas zâmbind.

— Şi în mod garantat fără durere, glumi Gunther de pe canapea.

— Voi doi sunteţi imposibili! se mânie Erika. Îi daţi apă la moară!

— N-are nevoie de încurajarea noastră, zise Gunther suspinând. Şi de vreme ce ţine neapărat să rămână aici, mai bine să-l învăţăm abecedarul luptei de stradă.

— Ai un ferăstrău? întrebă Barrabas.

— Mi-e teamă că nimic care să poată tăia oţelul, răspunse T.M.

— În cazul ăsta, ambalează-mi puşca în aşa fel încât să semene cu un pachet oarecare şi vom încerca să găsim un meşteşugar care va face ce-am să-i spun eu.

În timp ce T. M. şi Niramala se ocupau de ambalarea puştii, Erika îl trase pe Barrabas într-un colţ al încăperii.

— Să ştii, Nile, că nu glumesc, murmură ea uitându-se foarte neliniştită în ochii lui. Colombo este un adevărat butoi de praf de puşcă care poate să explodeze în orice moment. Eu şi Gunther n-o să murim dacă ne pierdem antrepozitele cu tot ce e în ele, dar nu pot să suport ideea de a-mi pierde prietenii pentru nişte poveşti stupide legate de religie. Poţi să mă înţelegi, da sau nu?

În timp ce vorbea, tânăra femeie îl implora cu ochii ei mari de porţelan.

— Ştiu, zise Barrabas suspinând şi atingându-i uşor obrazul cu vârful degetelor.

Nicio clipă nu se îndoise de caracterul dezinteresat al demersului ei, de îngrijorarea ei, şi era sigur că avea dreptate să se neliniştească. Numai că ştia că nimeni şi nimic n-ar fi putut să-l convingă pe T. M.

— Voi mai încerca pe drum, continuă el.

— Juri?

— Promit, dar nu-ţi garantez că voi reuşi.

— Gata, zise T. M., întinzându-i lui Barrabas un pachet lung.

Apoi se întoarse spre copii.

— Fetelor, nu uitaţi că trebuie să faceţi ordine în camerele voastre şi în bucătărie. Asta e valabil şi pentru tine, Godfrey.

Băiatul îşi închise albumul cu benzi desenate suspinând resemnat.

Gunther făcu şi el la fel.

— Stai liniştit, Godfrey, îi zise el. Mă duc şi eu cu tatăl tău, dar când mă întorc reluăm lectura. Ai o colecţie nemaipomenită! Ai toate BD-urile clasice, chiar şi cele mai greu de găsit. E grozav!

Ţine la ele ca la lumina ochilor, zise T. M. cu un suspin indulgent. Rareori le arată cuiva străin. Înseamnă că are într-adevăr încredere în voi.

Băiatul îşi bombă pieptul plin de mândrie, înainte de a trece în camera alăturată împreună cu surorile lui.

Barrabas şi Gunther coborâră în urma lui T. M. cele două etaje. Familia Amirthalingam locuia la etajul trei al unui imobil aparţinând Societăţii de Import Dykstra. Parterul şi primul etaj erau ocupate de antrepozite şi respectiv de birouri.

În stradă, căldura îl lovi pe Barrabas drept în moalele capului. Cel mai greu de suportat nu era soarele implacabil de la jumătatea zilei, ci umiditatea. Barrabas nu apucase să facă mai mult de douăzeci de paşi şi îşi simţise cămaşa lipindu-se de piele şi blugii jilavi. Iar şosetele se transformaseră în adevăraţi bureţi.

Gunther se uită la el cu un aer dubitativ. Nici el nu se simţea mai bine.

— Toată chestia asta se petrece în mintea noastră, zise el arătând cu bărbia spre T. M. care nu părea deloc că ar suferi din cauza căldurii. E destul să-ţi spui că e răcoare.

De o parte şi de alta a drumului îngust se întindeau case cu două etaje. Faţadele lor late de cel puţin şase metri erau toate diferite, atât în privinţa arhitecturii cât şi a coloritului. Un albastru învechit, un galben tern, un verde decolorat. Gunoaie, hârtii vechi, resturi de tot felul zăceau pe şosea şi mulţimea viermuitoare grăbea cu febrilitate pasul. Maşinile, bară lângă bară, încercau să-şi croiască drum printre trecători claxonând de mama focului. Ceva mai încolo ambuteiajul ajunsese la paroxism, toată partea dreaptă a străzii fiind ocupată de camioane garate. Nişte indivizi în saronguri se agitau frenetic pentru a-şi descărca sacii de iută. Ai fi zis că e un furnicar în plină activitate. Când treceau Gunther şi Barrabas, toţi se opreau să-i urmărească cu privirea. Erau consideraţi doi străini.

Barrabas le susţinu privirea pătrunzătoare fără să clipească. Putea să-şi permită asta cu statura lui care îi depăşea în înălţime pe toţi. Ca un Gulliver cu părul alb. Prin vacarmul claxoanelor, Barrabas distinse ecouri de muzică provenind de la o fereastră situată la primul etaj al unei clădiri. Recunoscu imediat o melodie rock americană de prin anii şaizeci. Nostalgia revenea la suprafaţă. Căldura brutală, vacarmul şi tot acel talmeş-balmeş i-au adus brusc în minte amintirile saigoneze... Doar duhoarea era mai violentă aici. O adiere intermitentă răspândea efluviile urât mirositoare ale unui abator, ale deşeurilor fermentate şi ale excrementelor.

Dar mai exista un lucru care era altfel decât la Saigon.

Cuţitele!

Majoritatea bărbaţilor care treceau pe lângă Barrabas purtau cuţitele prinse la brâu, în sarong. Nu pumnale, nici macete, nu, ci simple cuţite de bucătărie cu lama bine ascuţită. Arme improvizate pentru un atac fulgerător...

De altfel, la fiecare intersecţie stătea un tocilar cu pieptul gol care îşi acţiona roata pedalând, astfel că scrâşnetul iritant al oţelului pe piatră era peste tot prezent.

Barrabas se uită cu atenţie la indigenii care se înghesuiau ca nişte insecte febrile. Bărbaţi, femei, copii care aveau aceeaşi expresie: buzele strânse de ură şi dispreţ, privirea fixă şi anxioasă ca a unor drogaţi. Degajau o frică viscerală. Atmosfera străzii era încordată. Un fleac ar fi putut să provoace explozia. Angoasa în stare pură era aproape palpabilă. Erau sinhalezi. Marea majoritate a populaţiei din Ceylon era de religie budistă. Iar oile ei negre erau Tigrii Eelam, nişte terorişti tamilo-hinduşi din Jaffna, un oraş situat în extremitatea nordică. Aceştia din urmă, separatiştii, voiau să împartă Ceylonul în două state: unul hindus şi altul budist. Presa sinhaleză controlată de guvern punea în seama teroriştilor toate relele de care suferea ţara: sărăcie, şomaj, raţionalizarea hranei, a bunurilor de larg consum etc. Şi printr-o simplificare primară şi frecventă în toate ţările subdezvoltate, tot ce era tamil era sinonim cu terorism.

Bineînţeles că sinhalezii nu căutau mai departe. Şi totuşi…

Pe strada pe care mergea Barrabas, majoritatea prăvăliilor aparţinea tamililor. De altfel, o treime din industria ceyloneză se afla în mâinile tamililor. Aceştia, în general, erau precum T. M. Amirthalingan: muncitori, cinstiţi şi devotaţi. Şi în ciuda sau poate din cauza calităţilor şi a reuşitei lor, erau asimilaţi cu teroriştii, ucigaşii, asasinii. Pe scurt, nişte ţapi ispăşitori. Sinhalezii erau geloşi pe tamili. Aparţinând unei religii care le promitea salvarea într-o altă viaţă indiferent de comportarea lor în această lume, sinhalezii erau în general leneşi şi prin urmare săraci, şi erau geloşi pe tamilii hinduşi care reuşeau mai bine. De la gelozie la ură nu a decât un pas, un pas uşor de făcut…

Prin labirintul străzilor înguste, T. M. îi conduse pe Barrabas şi Gunther până la un atelier mecanic învechit. Traversând o cămăruţă plină de maşini ruginite de tot felul, T. M. ajunse în partea din spate a prăvăliei. Proprietarul, aşezat la un banc de lucru nu prea solid, sorbea încet dintr-un pahar cu ceai. T. M. îi spuse câteva cuvinte în sinhaleză şi, luând pachetul din mâinile lui Barrabas, îl deschise pentru a-i arăta modificările pe care dorea să le facă puştii. Omul dădu din cap fără să manifeste nici cel mai mic interes, continuând să-şi bea ceaiul. T. M. continuă să parlamenteze încă un moment, după care omul, vădit cu regret, se hotărî în sfârşit să-şi părăsească ceaiul. Se duse cu puşca în spatele unei maşini prăfuite şi după câteva clipe se auzi scrâşnetul ferăstrăului de metale.

T. M. se întoarse spre Barrabas zâmbind:

— Nicio problemă, zise el domol.

Barrabas se uită la el incredul.

— Ce-ar fi să vorbim despre situaţia dumitale? îi zise el.

Faţa tamilului încremeni.

— După toate aparenţele, reluă Barrabas, preferi să mori aici decât să pleci. Aşa-i? Şi eşti gata să-ţi sacrifici şi familia?

— Nu am un suflet de sinucigaş, dacă asta vrei să spui, răspunse T. M. Nu vreau să mor, iar familia este totul pentru mine. Dar n-am dreptul să fug. N-ai face la fel în locul meu?

— Eu n-am familie.

— Dar dacă ai avea şi ai accepta să fugi, cum te-ai simţi odată ajuns în siguranţă? Copiii te-ar dispreţui. Fără onoare, o familie nu e nimic. Sinhalezii ne persecută pe nedrept. Niciodată nu i-am susţinut pe Tigrii Eelam. Fugind în chip laş, am da dreptate duşmanilor noştri şi asta ar li o crimă. Tamilii sunt stabiliţi în Ceylon de o mie de ani. Insula le aparţine în aceeaşi măsură ca şi sinhalezilor.

T. M. se întoarse spre Gunther şi îl întrebă:

— Nu-i aşa, Gunther, că tu n-ai fugi, dacă ai fi în locul meu?

Olandezul nu răspunse. Faţa lui rămânea impenetrabilă şi ochii priveau cu duritate ferăstrăul de metale.

— Cred că vrei să spui că această ţară nu merită să rişti pentru a rămâne în ea, i se adresă T. M. lui Barrabas. Trebuie să spun, cu tot respectul, că lucrul ăsta trebuie să-l apreciem noi. Pentru noi e singurul nostru bun.

Barrabas nu găsi nimic să-i răspundă. Era adevărat că nu avea dreptul să judece. După zece ani de război în străinătate, fusese constrâns să negocieze pentru a i se înapoia cetăţenia americană, cu toate acestea Statele Unite nu mai erau ţara lui. Nu simţea că aparţine decât lui însuşi. Pământul, patria, bunurile materiale, toate erau nişte noţiuni fără valoare pentru el. T. M. însă gândea în virtutea secolelor, a generaţiilor, a apartenenţei, a tradiţiilor. Cu toate acestea, două valori ancestrale îi apropiau pe cei doi bărbaţi: simţul onoarei şi cel al datoriei.

Meşterul se întoarse cu puşca şi bucata tăiată. Lucrase îngrijit dar nu debavurase secţiunea noii ţevi aşa cum ar fi trebuit să facă.

— Cere-i să polizeze ţeava, îi zise Barrabas lui T. M.

A fost nevoie de alte parlamentări pentru a-l convinge pe meşter să-şi termine treaba aşa cum se cuvine. Omul s-a întors la treabă cu un aer dezgustat şi a revenit foarte repede.

Fără să facă niciun fel de comentariu, T. M. a scos portofelul să plătească.

Barrabas nu era deloc surprins de încetineala meşterului. Avusese deja o mică experienţă din care învăţase modul în care funcţiona mintea sinhalezilor. În seara sosirii de la Amsterdam, mercenarul ceruse la hotel Coca-Cola şi gheaţă. I se aduseseră câteva sticle cu Coca-Cola caldă şi o bucată mare de gheaţă într-un coş metalic... La Colombo, când bazinul de apă de la toaleta unui hotel se defectează,

proprietarul nu pune instalatorul să-l repare, ci se mulţumeşte să-şi facă nevoile afară, aşteptând ca şi clienţii să facă la fel! Iar dacă societatea în ansamblul ei prezenta unele convulsii, sinhalezii nu încercau să le determine motivele sondând problemele pentru a le analiza – preferau să-şi ascută cuţitele de bucătărie! Logica pentru ei e o abstracţie.

După ce şi-a înfăşurat puşca în nişte ziare vechi, T. M. s-a îndreptat spre stradă.

Gunther se pregătea să-l urmeze când Barrabas îl prinse de braţ oprindu-l un moment.

— Nu te înţeleg, murmură Barrabas. S-ar zice că zâmbeşti.

— Te rog să mă crezi, colonele, că dacă nu m-aş controla, aş izbucni în lacrimi! Pe tipul ăsta îl cunosc dintotdeauna. E aproape un frate pentru mine şi îi consider copiii ca pe proprii mei copii. Dar s-ar zice că situaţia l-a schimbat brusc. De parcă între noi ar fi apărut acum un zid. Nu mai vorbim aceeaşi limbă. Şi lucrul cel mai rău este că nu pot să-l dezaprob. În împrejurări asemănătoare, niciunul dintre noi n-ar fugi. Şi nici Erika, o ştii prea bine. Ne-am agăţa de poziţiile noastre chiar dacă ar trebui să ne batem pe viaţă şi pe moarte pentru a le păstra.

Barrabas dădu trist din cap.

— Tu ce crezi că ar trebui făcut? întrebă Gunther.

— Bună întrebare, mormăi Barrabas pornind spre ieşire.

T. M. le servi din nou drept ghid şi se întoarseră la imobilul fraţilor Dykstra pe un alt drum. Atmosfera de panică era în continuare prezentă, poate mai puternică decât înainte. Jepuri şi camioane încărcate cu militari făceau slalom printre pietonii înspăimântaţi, claxonând zgomotos.

T. M. se opri brusc la cincizeci de metri de imobil. În faţa casei erau oprite două furgonete albe ale poliţiei şi doi

poliţişti în uniformă şi cu pistoale-mitralieră păzeau intrarea.

— La dracu'! şopti Gunther. Te pomeneşti că s-a dus dracului totul!

T. M. îi întinse lui Barrabas pachetul cu puşca şi îi zise:

— Lăsaţi-mă, vă rog, să încerc să mă înţeleg cu ei.

Poliţia le-a interzis accesul în casă şi T. M. a trebuit să explice cine era cu toate perifrazele obişnuite. Unul dintre cei doi poliţişti îi însoţi pe cei trei bărbaţi până la etajul doi şi le deschise uşa apartamentului. Tensiunea din interior era la culme.

Un bărbat în uniformă stătea tolănit pe divanul din salon. Era singurul care stătea jos. Erika, Niramala şi copiii stăteau cu toţii în picioare, aliniaţi de-a lungul zidului, în faţa lui, încadraţi de patru poliţişti înarmaţi cu revolvere englezeşti Webley 38.

— Aşadar te-ai răzgândit? i se adresă bărbatul de pe divan lui T. M. Te-ai hotărât să te întorci? Credeam că ai fugit.

Barrabas, care intrase după T. M., se uită cu răceală la individul de pe divan. Tipul era micuţ şi dolofan – adevărată insultă într-o ţară în care oamenii nu mâncau niciodată pe săturate! Cămaşa i se întindea pe burtă gata să-i sară nasturii şi uniforma îl cam strângea pe la toate încheieturile. Totuşi, în ciuda excedentului de greutate, omul păşea rapid şi puternic.

— Greşiţi, sergente Perara, răspunse calm T. M.

Apoi îi prezentă pe cei doi străini care îl însoţeau.

Perara trase un fum din ţigara americană pe jumătate consumată. Pe braţul canapelei fusese aşezată o scrumieră, dar considera mai convenabil să scuture scrumul pe jos. Netrebnicia înnăscută în toată splendoarea ei. Când vorbi din nou, în ochii lui luci o luminiţă sadică.

— Am ordin să vă duc, împreună cu patronii străini, la Serviciul General al Vămilor. Trebuie să răspundeţi acolo la câteva întrebări.

— De ce ne sâcâiţi în felul ăsta? protestă imediat T. M. Suntem în regulă. În aceste ultime săptămâni vama a făcut toate verificările posibile!

Perara răspunse cu un ton foarte protector.

— În locul tău, ţinând cont de împrejurări, eu mi-aş măsura cuvintele.

— Despre ce împrejurări vorbiţi?

— Nu ştiţi? Ei bine, daţi-mi voie să fiu primul care vă anunţă vestea. Teroriştii tamili din nord au făcut joncţiunea cu cei din sud. S-au adunat cu toţii în apropiere de Colombo şi se pregătesc pentru un atac în forţă. Ziarele de după-amiază numai despre asta vorbesc!

— Îmi închipui, mormăi Gunther.

Perara îi aruncă o privire de gheaţă olandezului înainte de a relua uitându-se ţintă la T. M.:

— Eşti bănuit, ca şi patronii tăi, de introducerea frauduloasă de arme în Ceylon pentru a fi revândute teroriştilor din nord. Tigrilor Eelam.

— Dar e ridicol şi grotesc! exclamă Erika.

— Poliţia a primit o sumedenie de telefoane anonime care ne-au semnalat legăturile pe care le întreţine societatea voastră cu teroriştii. Unele dintre aceste indicaţii trebuie să fie verificate, continuă Perara cu un zâmbet şmecheros.

Apoi îşi strivi chiştocul şi se ridică.

— Urmaţi-mă! le ordonă el lui T. M., lui Gunther şi surorii sale.

— La dracu’! exclamă Gunther. Credeţi în scrisori anonime!

— Urmaţi-mă toţi trei fără discuţii, repetă Perara.

T. M. se uită la Niramala rămasă în picioare, lipită de perete împreună cu copiii.

— Nu te îngrijora, îi zise el cu un zâmbet liniştitor. Suntem în regulă. Totul va fi bine. Nu pot să ne reţină mult timp.

Barrabas se pregătea să-l urmeze pe Gunther, dar Perara îl opri cu un gest brutal.

— Încotro?

— Acolo unde merg şi ei, răspunse liniştit colonelul.

— În niciun caz! Am ordin să-i ridic pe olandezi, nu pe dumneata.

T. M. interveni imediat:

— Rămâi cu Niramala şi copii, Barrabas. Îi vei îmbărbăta! Prezenţa ta le va face bine.

— Oh, cu siguranţă că o să le facă foarte bine, zise Perara cu un rânjet răutăcios, uitându-se lubric la Niramala şi la cele două fete. Sunt sigur că şi voi o să vă ocupaţi foarte bine de el cât lipseşte tăticu'!

Sheila şi Jenny se apropiară tremurând de mama lor, căutând instinctiv protecţie.

— Mi-ar place să fiu în locul dumitale, îi zise Perara lui Barrabas rânjind. În fine, poate că o să vină şi rândul meu. Cine ştie?

Şi, însoţind aceste vorbe cu o privire pofticioasă îndreptată spre Niramala, adăugă:

— Ne-am putea compara experienţele.

Barrabas auzise destul. Făcu un pas spre sergent şi îl fulgeră cu privirea. Perara se dădu imediat înapoi şi răcni un ordin subordonaţilor săi care se îndreptară spre uşa palierului.

— Încearcă să fii amabil şi corect cu prietenii mei, îi zise Barrabas cu o voce de pe altă lume.

Ameninţarea din privirea lui era cât se poate de elocventă.

Perara, sigur de el în mijlocul celor opt zbiri, avu curajul să zâmbească şi să răspundă pe un ton de glumă:

— Nu-ţi face sânge rău, forţosule! O să-ţi vină şi ţie repede rândul.

— Nu-mi fac sânge rău, răspunse Barrabas. Dimpotrivă. Aştept cu nerăbdare să vii după mine. Cu nerăbdare.

3

După ce-şi puse din abundenţă unt pe felia de pâine, Karl Heiss întinse deasupra trei linguriţe pline cu marmeladă de portocale. Apoi îşi vârî jumătate de tartină în gură. În timp ce mesteca, savoarea de portocală amară i se păru atât de violentă încât simţi că-l ard gingiile. În primele zile de după evadarea din închisoarea kalubiană, Heiss nu putuse să consume nimic solid. Stomacul refuza să funcţioneze, consecinţă probabilă a lunilor de subnutriţie. Vreo zece zile petrecute în aer liber fuseseră suficiente pentru a-i reda apetitul care revenise cu furie. Ca în fiecare dimineaţă, masa pentru micul dejun era pregătită pe verandă şi fostul ofiţer al armatei Vietnamului de Sud, generalul-maior Sonny, îşi observa vechiul asociat îndopându-se fără jenă.

— E timpul să avem acea discuţie la care se pare că ţii atât de mult, propuse Sonny. S-ar zice că în sfârşit ţi-ai recăpătat echilibrul.

Heiss nu vedea privirea interlocutorului său, ascunsă în spatele unor ochelari mari cu lentile reflectorizante, totuşi se grăbi să se uite în altă parte. Când zâmbea, vietnamezul îşi arăta dinţii galbeni ca nişte clape de pian din fildeş vechi. „Echilibrul”, spusese el. Nu „forţa”, nici măcar

„sănătatea”. Da, îşi alesese cu grijă cuvântul pentru a fi sigur că îşi va jigni interlocutorul! Şi reuşise. Cei zece ani care trecuseră nu-l schimbaseră cu nimic pe fostul ofiţer vietnamez, nici moral, nici fizic. Părul era intact, negru ca pana corbului, gras şi impregnat cu un ulei de proastă calitate, cu un miros greţos şi dulceag, care i-l ţinea dat pe spate. Avea aceeaşi mustăcioară oribilă, subţire cât o linie de creion, şi purta o cravată din mătase albă la o cămaşă kaki cu mâneci scurte.

Veranda casei în stil colonial era agreabil protejată de soarele nemilos. Pe o rază de aproape o sută de metri în jurul casei terenul era degajat, acoperit cu iarbă verde. Dincolo de acest teren degajat se înălţa un zid de verdeaţă impresionant: arbori de cauciuc, arbori de gumă, ficuşi, apoi jungla în stare sălbatică. La capătul perimetrului degajat, chiar în faţa verandei, lucra o echipă de cinci oameni. Mult mai aproape, de o parte şi de alta a casei, despărţite de aproximativ cincizeci de metri, două umbrele de plajă cu dungi roşii şi albe adăposteau câţiva bărbaţi în şorturi kaki. Văzându-i şi auzindu-i cum glumeau între ei, oricine ar fi crezut că se pregăteau pentru un picnic.

O simplă impresie, totuşi.

Brusc, fără ca nimic să fi anunţat-o, o rafală de armă automată rupse seninătatea dimineţii. De sub umbrelele din stânga, puştile-mitralieră deschiseră focul asupra şirului de copaci paralel cu faţada casei. De sub cealaltă umbrelă, armele automate M60 răspunseră imediat trăgând asupra şirului de copaci opus. Apoi focurile de armă scăzură în intensitate şi Heiss auzi crengi şi trunchiuri prăbuşindu-se la pământ. Dar auzi şi înjurături furioase.

Echipa de oameni aflată la lucru se afla destul de departe de cele două linii de tir, dar era clar că băieţii nu prea gustau această şedinţă de antrenament neanunţată. Reacţie cât se poate de firească din partea lor, căci nu culegeau viorele, ci fixau mine.

Nu fusese decât un mic eşantion din înscenările agreate de Sonny.

Heiss luă cafetiera de porţelan şi se servi. Mda, trecuseră zece ani şi generalul-maior rămăsese acelaşi, un adevărat paranoic. Adora efectele surpriză. Adora acele mici melodrame sângeroase al căror autor, regizor şi producător era tot el.

— Haide, să-ţi aud întrebările, zise din nou Sonny, în timp ce Heiss îşi turna din nou cafea.

Heiss mai rămase un moment tăcut. Nu reuşea să-şi dea seama ce-i displăcea mai mult la vietnamez. Fireşte, avea manii pline de afectare, deosebit de enervante. Se credea foarte frumos şi de câte ori trecea pe lângă o suprafaţă reflectorizantă – metal lustruit, gheaţă, apă sau altceva – se oprea să se contemple. Pentru el acest tic nu avea nimic efeminat, era pur şi simplu un omagiu adus frumuseţii sale naturale.

Mai avea şi un mod pervers de a acţiona, lăsând totdeauna să-i apară mobilul, de parcă mintea lui ar fi fost prea copilărească pentru a-l ascunde. Dar nu trebuia să te laşi înşelat, pentru că nu era decât o strategie calculată. Îi plăcea ca victimele lui să ştie exact ce le aşteaptă… şi să descopere treptat că nu mai aveau nicio scăpare.

— Sunt convins că vrei să-mi pui nişte întrebări. Nu-i aşa? zise cu amabilitate Sonny .

Heiss luă o înghiţitură de cafea. La unele întrebări găsise deja răspunsul. Astfel, înţelesese de ce-l lăsase Sonny să mucezească în închisoare atâta vreme, de altfel nici nu fusese greu de dedus. Cu cât suferea mai mult, cu atât mai recunoscător avea să-i fie celui care-i va veni în ajutor. Din pricina asta îl detesta cel mai mult. Sonny făcuse în aşa fel încât Heiss să-i fie dator. Fostul agent CIA îşi aşeză ceaşca pe masă înainte de a pune în sfârşit întrebarea care îi ardea buzele.

— Ce rol joacă Barrabas în toată afacerea asta?

Sonny zâmbi şmechereşte înainte de a răspunde domol:

— El este cheia întregii afaceri. Cred că vei fi de acord că în trecut ne-a dăunat foarte mult. Ne-a costat o adevărată avere când a trebuit să ne distrugem reţeaua de droguri din Vietnam. Numai ultima încărcătură interceptată datorită lui valora milioane de dolari. După care te-a dat pe mâna poliţiei militare, şi dacă nu te-aş fi salvat eu în încăierarea de la Tan San Nhut, din 1975, ai fi putrezit şi astăzi într-o închisoare americană.

— Să revenim la Barrabas.

— Cred că e inutil să-ţi amintesc că doream să mă debarasez de el acum zece ani, dinainte de a putea să ne supere. Atunci ar fi fost mult mai simplu. Un glonţ rătăcit, un accident de elicopter, explozia unei mine... Dar nici n-ai vrut să auzi.

— Credeam că e preferabil să-l folosim fără să-şi dea seama. Şi recunoaşte că o vreme prezicerile mele s-au dovedit juste.

— Poate. Dar azi nu mai avem nevoie de el, răspunse Sonny .

— Sunt de acord.

Vietnamezul zâmbi din nou înainte de a continua:

— Ceylonul este o insulă periculoasă în vremurile astea. Terorismul e prezent peste tot. Mulţi extremişti ar fi bucuroşi să „scopească” un cetăţean american! închipuie-ţi efectul asupra turismului aflat deja în decădere. Guvernul şi poliţia pe cât sunt de stupizi, pe atât de incompetenţi. Îi poţi cumpăra cu o nimica toată. Te rog să mă crezi că e uşor să aranjezi o grămadă de chestii aici, şi pentru un preţ de tot râsul. Îţi mai aminteşti de amanta pe care o avea Barrabas pe vremuri la Saigon?

— Fata generalului Hart?

— Nu, femeia aceea tânără de naţionalitate olandeză.

— Înaltă, blondă, cu un şasiu superb?

— Exact. O cheamă Erika Dykstra. E proprietară împreună cu fratele ei a unei companii de import destul de importante. O societate pe care au moştenit-o de la părinţii lor sau, mi se pare, chiar de la bunici. În timpul războiului exportau obiecte ale artizanatului local de la Phang Rang. Dar nu era decât o faţadă pentru a scoate fraudulos din ţară aur, bijuterii, devize şi obiecte de artă. Au lucrat şi cu CIA, dar asta e o poveste mult mai veche. Afacerea din Vietnam nu era decât o parte infimă din operaţiunile lor. Oricum ar fi, Ceylonul este unul din punctele lor de tranzit cele mai importante. Au la Colombo birouri, depozite şi folosesc mulţi angajaţi. Am făcut în aşa fel încât firma şi angajaţii lor să fie supuşi la tot felul de tracasări administrative din partea poliţiei şi a serviciului vămilor. Necazuri suficiente pentru a fi chemaţi de la Amsterdam fratele, sora… şi, cu aceeaşi ocazie, amantul ei.

— Vrei să spui că în momentul ăsta Barrabas se află în Ceylon?

Sonny dădu din cap cu un zâmbet satisfăcut.

Heiss îşi simţi inima zvâcnind dureros. Se ridică brusc şi strigă:

— Atunci, ce aşteptăm?

Generalul-maior îl invită cu un gest domol să-şi reia locul, dar Heiss nu-l luă în seamă.

— Dacă e chiar atât de uşor precum spui, zise el cu un ton plin de răutate, să luăm câţiva oameni şi să-l lichidăm imediat.

Sonny scutură din cap cu hotărâre.

— Şi eu care credeam că ţi-ai revenit complet după mica experienţă kalubiană! E clar, aparenţele pot fi înşelătoare când creierul a suferit serios.

— Termină cu tâmpeniile! bombăni Heiss scos din sărite. Îţi închipui că ştii ce înseamnă infernul unei închisori kalubiene şi eşti convins că l-ai fi suportat mai bine decât mine. Dar n-ai habar de nimic. Nu mi-am pierdut echilibrul

mintal. N-am luat-o pe mirişte cum poate ţi-ar plăcea, iar mai înainte de orice vreau capul lui Barrabas.

— Fără panică, îi răspunse mieros Sonny invitându-l încă o dată să ia loc. E nevoie de răbdare dacă vrem să reuşim.

După zâmbetul lui ironic, Heiss înţelese că iar pierduse partida. Cu cât se înfuria mai tare, cu cât era mai violent, cu atât mai încântat va fi generalul-maior. Se aşează pe scaun, scârbit, învins.

— Dacă lucrăm de mântuială, eşecul e garantat, reluă Sonny. Nu uita că prietenul tău colonelul nu e singur. Aminteşte-ţi de echipa lui de mercenari. Ba chiar îşi zic Soldaţii lui Barrabas! Cam pompos, după părerea mea.

Heiss se încruntă. Cum ar fi putut să uite?... Şi totuşi nu erau decât o mână de oameni. Câţi? Vreo doisprezece, numai atât, şi distruseseră singuri întreaga armată revoluţionară a lui Haile Mogabe. E adevărat că fuseseră bine ajutaţi de geniul tactic şi strategic al şefului lor, blestematul de Barrabas. Toţi erau curajoşi, temerari şi perfect antrenaţi.

Vocea lui Sonny îi întrerupse visele morocănoase.

— Dacă respectăm planul prevăzut de mine, îţi garantez că Barrabas va veni să bată la uşa noastră. Şi cu el toţi mercenarii lui. În mai puţin de patruzeci şi opt de ore vom avea bucuria să-i primim la noi.

Privirea lui Heiss trecu dincolo de Sonny, spre cele două umbrele de plajă. În afara oamenilor înarmaţi, fiecare umbrelă adăpostea o mitralieră grea protejată de un rambleu de pământ. De cealaltă parte a casei, ca un avanpost, erau instalate alte două mitraliere. Cei patru monştri erau plasaţi în aşa fel încât să acopere zona defrişată. Prin urmare nu era vorba de un sistem de apărare stabilit doar ca să-l înşele pe Heiss. Prea mulţi oameni, prea mult material şi, mai ales, prea multe lovele.

— Ce rost au toate astea? întrebă Heiss. Cred că nu pentru Barrabas? Te doare-n cot de el. Şi nici ca să mă impresionezi pe mine!

Generalul-maior se aplecă înainte şi vorbi cu un ton confidenţial:

— Mi-ar plăcea să lucrăm din nou împreună. Este felul meu de a-ţi arăta cât de mult preţuiesc eventuala noastră asociere.

Lucrurile începeau să se lămurească. Sonny voia colaborarea lui Heiss şi Barrabas era momeala.

— Şi, mă rog, la ce-ai vrea să lucrăm împreună?

— Am deja asociaţi la Paris. Toţi foştii ofiţeri din armata sud-vietnameză. Împreună dispunem de resurse financiare considerabile în bani lichizi. Lovelele provenind de la vechiul regim, înainte de armistiţiu, fonduri secrete eliberate în vremea aceea de CIA şi pe care am ştiut să ni le însuşim, etc. Prin urmare, am pus pe picioare o afacere cât se poate de legală, împrumuturi cu dobânzi puţin mai mici decât cele oficiale, dar clienţii noştri trebuie să îndeplinească anumite condiţii. Una dintre ele cere ca fiecare client să angajeze oameni de-ai noştri, adică naţionalişti sud-vietnamezi.

— Care va să zică, o mafie vietnameză?

— Să zicem că avem ambiţii mai mari, şi geografic şi pentru diversificarea activităţilor noastre.

— Ce poziţie ocupi în acest grup?

— Eu şi echipa mea avem sarcina unor acţiuni de prestigiu, sau, dacă preferi, a unor acte punctuale.

— Cu alte cuvinte, atentate, răpiri, asasinate, etc.?

— E doar un mic eşantion, într-adevăr. Aşa că am recuperat o mulţime de băieţi care lucraseră pentru noi în Vietnam. Pe cei mai competenţi, bineînţeles.

Într-adevăr, Heiss avusese impresia că recunoaşte câteva feţe de oameni pe care îi folosise pe vremuri. Toţi se angajaseră voluntar în armată, folosindu-se de războiul din

Vietnam pentru a-şi satisface aplecarea lor spre crimă. Foarte repede se săturaseră de regimul din armată, prea riguros, prea constrângător pentru ei, mai ales că nu puteau să-şi satisfacă impulsurile de a ucide pe cine doreau. Şi nici solda nu era prea grozavă. Toţi deveniseră dezertori înainte de a fi angajaţi de Heiss şi Sonny. Unii comiseseră înainte de dezertare greşeli grave. Macatee, de exemplu, vrând s-o răzbune pe o puştoaică care se prostitua pentru el, s-a năpustit într-o zi într-un bar din Saigon şi a omorât zece clienţi înainte de a ajunge la vinovat.

Heiss gândea cu toată repeziciunea de care era în stare.

Începea să întrezărească motivul pentru care Sonny îi dorea colaborarea. Vietnamezul avea nevoie de un expert pentru a-şi procura prin contrabandă arme, explozibili şi pentru a obţine documentele necesare transportării lor. Pe scurt, cineva care să-i asigure susţinerea logistică indispensabilă, şi care să fie în stare să pună umărul în caz de nevoie.

Sonny continuă pe un ton glumeţ.

— În privinţa remuneraţiei ar trebui să ne înţelegem cu uşurinţă, zise el. De altfel, dacă vrei, putem să vorbim imediat despre asta ca şi despre condiţiile contractului tău.

Totul părea că merge ca pe roate. Lovele la discreţie, libertate de acţiune şi mai ales posibilitatea de a juca tare pe scena internaţională. Mai rămânea totuşi ceva destul de important pentru că era vorba chiar de vietnamez. Heiss înţelegea deja că se vor călca pe picioare căci el însuşi va putea să facă treaba lui Sonny şi în acelaşi timp pe a lui proprie, în timp ce reciproca era de neînchipuit.

— Vom vorbi despre acest subiect după ce vom termina cu Barrabas, răspunse Heiss.

Nu-i vedea privirea lui Sonny, ascunsă în spatele ochelarilor cu lentile reflectorizante în care se oglindea

cerul de un albastru intens împestriţat cu norişori albi. Pe buzele lui apăruse un zâmbet fin plin de suficienţă.

— O capcană bună nu funcţionează decât dacă momeala este valabilă şi plasată în locul potrivit, murmură Sonny zâmbind întruna. Şi în privinţa asta momeala e drăguţă, drăguţă de tot...

4

Biroul de primire al administraţiei vămilor se afla la etajul al doilea al unui imobil din port. Exasperată, Erika se uita pe fereastră fără să acorde nicio atenţie străzii. Avea braţele încrucişate şi degetele de la mâna stângă i se agitau cu nervozitate. Avea faţa scăldată de o lumină blândă, aurie. Soarele cobora peste cheiurile portului industrial din Colombo şi un cargou vechi şi ruginit aluneca fără zgomot de-a lungul şenalului spre larg. Undeva pe unul din cheiurile de ciment cenuşiu, lângă clădirea vămii, un amator cânta la flaut. Nostalgică şi sfâşietoare, muzica lui nu ameliora cu nimic dispoziţia frumoasei Erika. Flautistul, de parcă ar fi avut toată viaţa la dispoziţie, trăgea de fiecare notă, ţinând-o suspendată la nesfârşit în aerul călduţ al serii.

Tânăra femeie se întoarse brusc şi aruncă o privire celor trei indivizi cu tenul închis care vorbeau cu însufleţire în fundul încăperii, dincolo de ghişeu. Trecuseră şase ore de când Gunther, T.M. şi Erika aşteptau în acel birou de primire venirea unui responsabil care să aibă gradul şi puterea să rezolve problema. Poliţiştii se făcuseră nevăzuţi de multă vreme.

Aşezat alături de T. M., Gunther părea absorbit în contemplarea linoleumului care acoperea podeaua.

— Tu despre ce crezi că discută acum? îl întrebă el pe T. M.

— Cu siguranţă o problemă de hârţoage. Cutare hârtie care ar fi trebuit pusă înaintea alteia, de exemplu. Totdeauna se întâmplă aşa.

— De ce nu pun întrebarea cuiva care cunoaşte răspunsul? interveni Erika pierzându-şi definitiv răbdarea.

T. M. izbucni în râs.

— Pentru că sunt sinhalezi, bineînţeles! Preferă să discute la nesfârşit. Şi în acelaşi timp au motiv să ne facă să aşteptăm. Cu cât aşteptăm mai mult, cu atât se simt mai importanţi. Faceţi pentru prima dată cunoştinţă cu rămăşiţele birocraţiei coloniale britanice la care se adaugă noianul de ani de sistem de castă budistă. Cu alte cuvinte, rezultatul nu e prea convingător.

— Mda, zise Gunther rânjind amar, sunteţi guvernaţi de nişte glumeţi gen Jerry Lewis.

— Dar cei cu care avem de-a face mi se par deosebit de perverşi, remarcă Erika. De când aşteptăm, s-au oprit deja de trei ori din discuţii: două pauze pentru ceai şi una pentru dejun. Peste cât timp e următoarea?

— Oh, nu va mai fi niciuna, zise T. M. zâmbind. Se vor mulţumi să dispară fără zgomot pe o ieşire ascunsă.

— Fără să ne spună nicio vorbă? izbucni Erika.

— Asta e figura clasică. După ce şi-au făcut cele opt ore, dispar. Uit mereu că nu sunteţi obişnuiţi cu administraţia ceyloneză.

— Eu, răspunse Gunther, înţeleg mai bine pentru ce te plătim ca să te ocupi de interesele noastre aici.

— Păi bine, T. M., reluă cu nelinişte Erika, eu credeam că e vorba de ceva foarte serios, că riscam o confiscare.

— Pentru noi este într-adevăr ceva foarte serios deoarece putem fi spoliaţi. Iar aceste nulităţi îmbrăcate după moda englezească şi cu accent britanic de căţei dresaţi au puterea să ne ruineze. Dar îi doare în cot de temeinicia acuzaţiilor care ni se aduc pentru că ştiu foarte bine că sunt false. Compania Olandeză de Import nu a furnizat niciodată

arme teroriştilor ceylonezi şi, de altfel, nici unui terorist din lume.

— Crezi că un şperţ ne-ar asigura liniştea? întrebă Gunther.

— Fără îndoială, când se va ivi cazul, dar cred că deocamdată e prea devreme. Acum trebuie să ne arătăm răbdători şi să intrăm în jocul lor. Imediat ce se vor face nevăzuţi, vom putea pleca. Sunt sigur că nu se tem că vom părăsi insula pe ascuns. Pe de altă parte, chiar ar fi mulţumiţi s-o facem. Le-am lăsa tot ce posedăm aici şi nici măcar n-ar trebui să lupte pentru a-şi însuşi bunurile noastre. Şi asta va continua până când o să li se facă lehamite. Atunci vor încerca să cădem la învoială sau pur şi simplu vor hotărî să confişte totul.

— Zău, T. M., te plâng că eşti nevoit să lucrezi cu ei, zise Erika suspinând. Îţi câştigi cu vârf şi îndesat banii!

— Şi dacă ne scoţi din rahatul ăsta, supralicită Gunther cu un ton glumeţ, o să-ţi măresc salariul cu o sumă colosală.

T. M. zâmbi.

— Ca să scapi din chestia asta îţi trebuie un anumit simţ al umorului. Cuvântul „hărţuială” a fost inventat în Ceylon. Iar în domeniul ăsta sinhalezii nu fac nicio discriminare de religie. La fel îi tracasează şi pe fraţii lor budişti.

Erika îi fulgeră cu privirea pe cei trei indivizi din fundul biroului. Nu suporta ideea că pot să dispară fără o vorbă după ce îi făcuseră să aştepte timp de şase ore. Se întoarse spre T. M.

— Şi dacă i-aş sâcâi puţin, crezi că ar fi mai rău?

— Mai rău? zise T. M. zâmbind. Nu văd cum.

— Aşa credeam şi eu, mormăi tânăra femeie îndreptându-se spre ghişeu. Auzind-o că se apropie, trei trei funcţionari se mişcară imperceptibil, astfel încât să fie cu spatele la ea.

— Scuzaţi-mă, zise ea cu o voce puternică.

Cei trei conţopişti îşi întrerupseră conversaţia şi se întoarseră spre ea miraţi. Unul dintre ei făcu un mic gest cu mâna de parcă ar fi vrut să alunge un ţânţar care îl deranja, apoi toţi trei îşi reluară discuţia.

— Hei, vreau să vorbesc! le zise Erika.

De data asta niciunul din cei trei nu se mai întoarse spre ea.

Erika luă un pix rămas pe ghişeu şi îl aruncă cu toată puterea în capul unuia dintre cei trei bărbaţi. Proiectilul îşi atinse ţinta, ricoşă şi căzu pe podea. Lovitul îşi duse mâna la ceafă şi se întoarse complet uluit. Ceilalţi doi făcură şi ei la fel.

— Aici, domnule! exclamă Erika. Sunt aici, la ghişeu, chiar în faţa domniei voastre!

Bărbatul se apropie.

— Ce doriţi? întrebă el.

— Numele dumneavoastră, vă rog.

— B. R. Kotelawala.

— Cel al şefului vostru de serviciu?

Kotelawala se încordă tot.

— Pentru ce vreţi să-l ştiţi?

— Ca să fac o reclamaţie.

Erika văzu o uşă din fundul biroului închizându-se. Ceilalţi doi funcţionari se grăbiseră s-o şteargă.

— Credeam că sunteţi olandeză, reluă Kotelawala. Totuşi vorbiţi engleza la perfecţie.

Pronunţase aceste cuvinte ca pe o insultă şi în acelaşi timp spera să creeze o diversiune.

— Mulţumesc, răspunse Erika. Acum spuneţi-mi acel nume. Dacă refuzaţi, îl voi afla şi singură. Mă gândesc ce mutră va face patronul dumitale când va afla că nu mi-aţi spus cum îl cheamă.

Kotelawala deschise gura să răspundă, dar nu scoase niciun sunet. Uşa din spatele lui se deschise cu brutalitate

şi îşi făcu apariţia unul dintre ceilalţi doi funcţionari. Conţopistul gâfâia şi avea o privire uluită.

— Sunt aici! strigă el. Tigrii Eelam! Au masacrat o patrulă militară! Acum totul o să sară în aer! În oraş sunt deja cinci mii de terorişti!

— Dar ce se petrece? întrebă Erika cu înfrigurare.

Cu un gest plin de mânie, Kotelawala i-l arătă pe T. M.

— Pune întrebarea tamilului! zise el cu ură şi dispreţ.

Erika nu avu timp să protesteze. Funcţionarii dispăruseră deja pe uşa din fund. Aşa că se întoarse spre fratele ei şi spre T. M.

— Ce facem, T. M.?

Ceylonezul se mulţumi să dea cu tristeţe din cap.

***

— Cară-te, căpăţână idioată! bombăni Macatee adresându-se cerşetorului cu ambele picioare tăiate.

Se sprijini din nou cu spatele de zidul din cărămidă din mica fundătură şi îşi îndreptă din nou atenţia spre intrarea imobilului vămii, pe cealaltă parte a străzii.

Aproape imediat simţi că e tras din nou de cracul pantalonului kaki şi îşi coborî ochii cu dispreţ spre infirm – o fiinţă de o murdărie respingătoare, pe jumătate gol, cu picioarele secţionate de la nivelul trunchiului. Nenorocitul era legat cu nişte curele de o scândură care se mişca pe roţi făcute din rulmenţi.

— O cauţi cu lumânarea? se răsti Macatee.

Cerşetorul continua să-l tragă de pantaloni cu mâna stângă în timp ce cu dreapta îi cerea de pomană. În ciuda jegului, faţa lui suptă spunea clar că murea de foame.

Cu pantoful lui enorm, Macatee lipi scândura cu rotile de zidul de cărămidă şi se lăsă în jos. În acelaşi timp îşi vârâse mâna în cămaşă. Când ajunse în dreptul ochilor cerşetorului, în loc să-şi scoată portofelul, Macatee scoase la iveală un superb *Detonics Mark.* Îşi sprijini ţeava sub

bărbia cerşetorului. Apăsă atât de tare încât infirmul întinse gâtul uitându-se la cer cu lacrimi în ochi.

— Asta vrei? zise Macatee rânjind şi trăgând piedica armei.

Cerşetorul încercă să scape şi, nereuşind, îşi agită frenetic mâinile de parcă ar fi vrut să-şi ia zborul.

— Asta era şi părerea mea, zise Macatee ridicându-se.

Şi îi trase un şut violent scândurii cu rotile care o porni înapoi ca o săgeată, în direcţia străzii unde circulaţia era în toi. Dacă maşinile n-ar fi reuşit să se oprească în ultima clipă, nenorocitul ar fi fost cu siguranţă călcat. Se opri totuşi lângă capota unui Datsun şi o şterse imediat de-acolo pe cât de repede îi permiteau braţele.

Macatee îşi şterse ţeava armei pe poalele cămăşii şi o vârî în tocul ascuns la subsuoara stângă. Deşi soarele apunea, căldura era încă atât de mare încât toate hainele de pânză i se lipeau de piele provocându-i o senzaţie neplăcută, cureaua de nailon a tocului armei fiind cea mai enervantă.

Lângă trotuarul opus fundăturii, un taxi aştepta chiar în faţa intrării în clădirea vămii. Macatee îl vedea destul de bine pe şofer căci acesta coborâse geamul şi scosese capul afară. Omul părea înfricoşat. Pe stradă se stârnise o adevărată panică, trecătorii alergau ţipând şi maşinile înaintau cu zvâcneli. Era clar că toţi fugeau să se baricadeze în casele lor. Se anunţaseră Tigrii Eelam. Dintr-un moment în altul teroriştii trebuiau să declanşeze ofensiva. Macatee zâmbi sardonic. Şoferul taxiului murea de frică dar nu s-ar fi mişcat de-acolo nici pentru un imperiu. Căci nu era înspăimântat din cauza teroriştilor, ci din pricina americanului care îi dăduse ordin să aştepte. Şoferul nu văzuse niciodată de aproape un terorist. În schimb văzuse privirea lui Macatee…

Doi indivizi cu braţele încărcate de sticle goale, alergând unul spre altul, se ciocniră cu violenţă şi toate sticlele se

sparseră cu mare zgomot pe şosea. Cu siguranţă se duceau să le umple cu benzină în vederea preparării unor cocteiluri Molotov. Mda, îşi zicea Macatee, diseară se vor distra de minune!

În spatele lui, ceva mai departe, auzi un zgomot înăbuşit, apoi încă unul. Se întoarse la timp ca să vadă, la douăzeci de metri de el, cum se prăbuşeşte o parte din zidul de cărămizi. Imediat apăru un individ în sarong, plin de praf, înarmat cu o lopată cu care degaja spărtura din zid.

— Ce faci, imbecilule? răcni Macatee.

— Ca să pot fugi când vor ataca Tigrii.

— Luate-ar naiba! zise Macatee rânjind şi îndreptându-şi din nou atenţia spre stradă. Privirea i se lumină imediat. O femeie tânără, un ceylonez şi un bărbat înalt şi blond, la fel ca femeia, tocmai ieşeau din clădirea vămii şi se îndreptau direct spre taxiul care aştepta. Când îi văzu că urcă în maşină fără nicio ezitare, Macatee nu se putu abţine să nu exclame:

— Iar voi trei sunteţi mai idioţi decât cei mai mari idioţi!

5

— De-acum ar fi trebuit să se fi întors, zise Niramala suspinând. Toate birourile au închis de cel puţin o oră.

— Poate că i-au băgat la închisoare, spuse Barrabas.

— M-aş mira, atâta vreme cât sunt împreună cu soţul meu. T. M. ştie foarte bine să se descurce cu cei din administraţie şi din poliţie.

Niramala se întoarse de la maşina de gătit şi se adresă fetelor care, la chiuvetă, pregăteau legumele pentru dejun:

— Ştiţi cumva unde e fratele vostru?

— A coborât mai adineauri, îi răspunse Sheila, fata mai mare, dar, ca de obicei, n-a spus unde se duce.

Barrabas dădu la o parte perdeaua încă o dată şi privi pe fereastră. Vacarmul circulaţiei încetase brusc şi strada părea pustie. Deschise fereastra şi se aplecă în afară. Văzu imediat motivul acestui calm neobişnuit. La prima intersecţie strada era blocată de un camion militar şi o furgonetă a poliţiei se aşezase şi ea de-a curmezişul pentru a opri accesul. În jur viermuia o mulţime în delir care urla cuprinsă de isterie. Unii agitau torţe aprinse.

Uşa apartamentului se deschise şi apăru Godfrey gâfâind. Băiatul închise cu grijă uşa, o încuie şi puse şi lanţul de siguranţă. Apoi se duse direct la dulap şi scoase puşca cu ţeava retezată precum şi tolba cu muniţii, apoi se adresă lui Barrabas:

— Ia-o, îi zise el întinzându-i arma, eşti singurul care ştii să te serveşti de ea.

— În numele cerului, Godfrey, ce se întâmplă? întrebă Niramala.

— Se pare că teroriştii au ucis azi câţiva soldaţi. Toată lumea pretinde că Tigrii se află la Colombo şi că se ascund în acest cartier tamil pentru a pregăti un atac în toată regula.

— E absurd! gemu Niramala.

— Armata şi paza de coastă au încercuit tot perimetrul pentru a-l izola, continuă băiatul. Sunt înarmaţi cu AKM-uri şi RPG-uri. Sinhalezii s-au adunat în jurul baricadelor şi se îmbată. Am putut să mă apropii destul de mult ca să aud ce spun. Aşteaptă ca un reprezentant oficial al guvernului sau al poliţiei să le aducă listele electorale.

— Ce! exclamă Barrabas.

Niramala ieşi din bucătărie ştergându-şi mâinile pe şorţ. Barrabas avu impresia că femeia pălise brusc.

— Listele electorale? repetă ea. În felul acesta răsculaţii vor şti exact ce case şi ce prăvălii aparţin tamililor pentru a le jefui şi incendia.

— O să mă duc să arunc o privire, zise Barrabas începând să încarce puşca.

— Vin şi eu cu tine, spuse imediat Godfrey când îl văzu pe Barrabas descuind uşa.

— Nu! exclamară într-un glas Niramala şi Barrabas.

Şi bărbatul cu părul alb îi zâmbi înainte de a-i promite:

— Nu stau decât un minut. N-am să merg departe fară tine.

Barrabas coborî câte patru trepte deodată. Avea un presentiment sinistru. Când ajunse la parter, tăcerea insolită a străzii fu ruptă brusc de urlete sălbatice şi de zgomot de geamuri sparte. Barrabas înaintă cu prudenţă până la uşa care dădea spre exterior şi aruncă o privire. Faţa îi lucea de sudoare şi patul armei devenise lipicios.

Afară era un adevărat „carnaval”.

Un carnaval infernal!

La capătul străzii, populaţia dezlănţuită spărgea ferestrele şi vitrinele cu pietre. Uşile caselor erau forţate şi unele începuseră deja să ardă. În mijlocul freneziei populare, un individ de vârstă mijlocie ţâşni din mulţime şi se repezi strigând în direcţia lui Barrabas. Vreo zece adolescenţi sinhalezi se repeziră imediat după el. Îl prinseră din urmă la vreo douăzeci de metri de uşa în care stătea Barrabas şi îl apucară de picioare. Omul se prăbuşi pe burtă. Hoarda sălbatică se năpusti asupra lui.

Barrabas făcu un pas înainte. Duse puşca la umăr cu un gest reflex. Inima îi cerea să-l salveze pe cel atacat. Totuşi nu apăsă pe trăgaci. Puşca modificată nu era eficace decât de la o distanţă mai mică. Şi apoi, dacă ar fi reuşit să-i alunge pe acei netrebnici, poliţia, alertată de împuşcătură, ar fi dat fuga şi ar fi răspuns cu rafale de arme automate. Or datoria lui era să-i protejeze pe cei din familia Amirthalingam, să-i ajute să se pună la adăpost. O datorie cât se poate de urgentă.

Tinerele brute agitau cuţite de bucătărie şi gâturi de sticlă spartă deasupra nenorocitului care încerca zadarnic să scape scoţând urlete jalnice. Se vedea clar că furioşii nu voiau să-l omoare ci să-l ciopârţească de viu. Cu siguranţă ca să se distreze. Deodată, un sinhalez înarmat cu un cocteil Molotov se repezi în învălmăşeală. Îşi aprinse bomba strigând complicilor săi să se îndepărteze, apoi o aruncă şi fugi cât îl ţineau picioarele. O clipă mai târziu explozia răsună asurzitor şi flăcările portocalii se înălţară devastatoare spre cerul întunecat. Umbra unei fiinţe omeneşti se mai mişcă câteva clipe în spatele zidului de foc, apoi încremeni…

Mirosul de carne arsă îl izbi pe Barrabas drept în faţă. Alţi revoltaţi veneau mereu să îngroaşe rândurile mulţimii în delir din jurul barajelor poliţiei şi se pregăteau să invadeze strada pentru a comite alte execuţii. Era timpul să bată în retragere.

Barrabas urcă scara în viteză şi îi găsi pe cei din familia Amirthalingam la ferestrele apartamentului. Asistaseră la asasinatul acela josnic. Mama şi fetele păreau paralizate de oroare. Godfrey se albise la faţă.

— Exact aşa i-au făcut şi lui Vallu, murmură el cu o voce fără timbru.

— Îndepărtaţi-vă cu toţii de ferestre, ordonă Barrabas.

Niramala făcu un pas înapoi în clipa în care geamul se facu ţăndări. La parter se auzeau vociferări.

— Trebuie să fugim cât mai repede cu putinţă, zise Barrabas. Pe stradă nu se poate. Am putea pe acoperişuri?

— Da, zise Niramala. Putem ajunge acolo pe o uşă care dă spre palier.

— Luaţi strictul necesar şi s-o ştergem!

Godfrey prevăzuse probabil această plecare precipitată căci îşi ambalase cu grijă colecţia de benzi desenate în două pachete.

Când Barrabas deschise uşa palierului, pe scară se auzeau deja râsete, strigăte, înjurături şi pârâiturile lăzilor de lemn pe care revoltaţii încercau să le deschidă cu răngile. Populaţia invadase depozitul şi îl jefuia într-o veselie.

Niramala deschise cu înfrigurare uşa care ducea spre acoperiş. În clipa aceea se iviră pe scară trei adolescenţi cu părul zbârlit şi cu privirea rătăcită. Doi dintre ei agitau cuţite de bucătărie iar al treilea ţinea într-o mână o sticlă de whisky plină cu benzină iar în cealaltă o brichetă veche.

Barrabas ridică puşca spre ei. Cei trei adolescenţi se aflau la distanţa potrivită pentru ca arma să fie eficace. Totuşi Barrabas ezită să apese pe trăgaci de teamă să nu atragă atenţia poliţiei şi a altor tipi mai bine înarmaţi.

Tinerii sinhalezi şi-au dat seama de ezitarea lui.

— Aruncă puşcociul! strigă unul dintre cei doi înarmaţi cu cuţite. Aruncă-l! N-ai nicio scăpare!

În frenezia momentului arma aceea de foc nu avea niciun efect asupra tinerilor sângeroşi. De parcă Barrabas i-ar fi ameninţat cu o coadă de mătură. Ţicnitul cu bomba artizanală aprinse capătul cârpei care ieşea prin gâtul sticlei şi se pregăti să o arunce în Niramala şi copiii ei.

Să fi fost de vină lipsa de obişnuinţă, excitarea prea mare sau pur şi simplu neîndemânarea? Oricum, sălbaticul rată ţinta. Barrabas întinse mâna şi reuşi să prindă sticla.

Cei trei sinhalezi se schimbară imediat la faţă. Erau îngroziţi.

— Fugiţi! le strigă Barrabas celor din familia Amirthalingam.

Aceştia se năpustiră pe mica scară care ducea la acoperiş în timp ce sinhalezii băteau în retragere în sens invers. Totuşi, dacă s-ar fi întors în stradă, ar fi dat alarma şi i-ar fi informat pe alţi sângeroşi că nişte tamili fugiseră pe acoperişuri. Barrabas le dădu avans de două secunde apoi aruncă în direcţia lor cocteilul Molotov care explodă pe

podeaua parterului exact în momentul în care cei trei adolescenţi ajungeau acolo. Imediat fură înghiţiţi de flăcări. Carnea li se umflă şi plesni din cauza căldurii şi un fum gros şi înţepător invadă scara când Barrabas se repezi spre acoperiş.

Niramala şi copiii ei îl aşteptau. Sheila şi Jenny plângeau de spaimă, dar Godfrey, foarte drept lângă mama lui, ţinea cu fermitate în mână cele două pachete de reviste. Dinspre stradă se auzeau strigăte disperate ca ale unor animale duse la abator. Populaţia îi măcelărea pe tamili.

— Unde aţi fi cel mai în siguranţă? o întrebă Barrabas pe Niramala.

— Cred că în templul hindus. Nu vor îndrăzni niciodată să atace un loc sfânt. Cu siguranţă că şi alţi tamili s-au refugiat tot acolo. Trebuie să mergem în direcţia aceasta, adăugă ea arătând un labirint de acoperişuri, unele în pantă, altele în formă de terasă cum era cel pe care se aflau.

Barrabas le numără unele după altele şi înjură printre dinţi. După trei acoperişuri urma, lipit de ele, un imobil care ardea. Trecu peste cornişa imobilului lor şi sări pe culmea acoperită cu ţiglă a acoperişului următor. Spaţiul dintre cele două case abia dacă era de optzeci de centimetri, dar ţiglele acoperişului erau vechi şi se mişcau. Barrabas puse puşca pe cornişă pentru a o ajuta pe Niramala să sară. Apoi o trecu pe Sheila. Dar când întinse mâinile spre Jenny, în noapte răsună un tir de arme automate, urmat imediat de explozia unei grenade. Curajoasele trupe sinhaleze dădeau o mână de ajutor populaţiei cuprinsă de furie pentru spargerea unui depozit apărat mai bine decât celelalte, situat pe partea opusă a drumului.

— Sări, îi zise Barrabas fetei.

Jenny nu reacţionă. Tremura din tot trupul, paralizată de spaimă.

Barrabas nu avu nevoie să-i ceară ajutor lui Godfrey. Puştiul înţelesese singur. Fără să ezite, băiatul aruncă cele două pachete cu reviste pe acoperiş şi o împinse uşor pe sora sa pe deasupra cornişei până în braţele întinse ale lui Barrabas. Apoi sări şi el fără să se mai uite la albumele abandonate.

Bărbatul cu părul alb îşi luă din nou puşca, porni în fruntea micului grup şi, călare pe acoperiş, ajunse la extremitatea casei. Acoperişul următor era plat şi se ajungea uşor la el. L-au traversat fără greutate şi au ajuns la clădirea cuprinsă de flăcări. Barrabas îi dădu arma lui Godfrey înainte de a sări. Ceilalţi care erau încălţaţi cu sandale n-ar fi putut să treacă iar fumul devenea din ce în ce mai abundent, mai opac.

— Am să vă duc în braţe, zise Barrabas.

Tânăra femeie se lăsă în voia lui şi bărbatul cu părul alb se miră când văzu cât era de uşoară. Tremura toată şi se străduia din răsputeri să n-o vadă copiii. Barrabas o simţi agăţându-se de gâtul lui cu o violenţă disperată în timp ce o transporta pentru a o pune la adăpost. O aşeză pe cornişa clădirii următoare şi se întoarse după copii. Godfrey cu puşca rămase la urmă. Contrar surorilor sale, băiatul nu închise ochii şi nu-şi ascunse faţa la pieptul lui Barrabas. Privea cu un fel de fascinaţie flăcările care începeau să răbufnească printre ţigle. Barrabas îl puse jos şi luă puşca. Era înduioşat de curajul băiatului. La doisprezece ani nu prea te porţi ca un dur. Din păcate, războiul, revoluţia, teroarea au puterea să-i maturizeze pe copii înainte de vreme. Barrabas făcuse de nenumărate ori această constatare în Vietnam.

Imobilul pe acoperişul căruia se aflau aparţinea cu siguranţă unor sinhalezi întrucât nimeni nu-l ataca din stradă. Barrabas se opri în faţa uşii care dădea spre interior.

— Vom pătrunde în această casă, le zise el celorlalţi. De acum înainte va trebui să faceţi exact ce-am să vă spun.

În timp ce vorbea, se uita la mica Jenny care încercă să-i zâmbească printre lacrimi.

O scară mică şi întunecoasă se sfârşea în faţa unei uşi pe care Barrabas o deschise şi intră pe un culoar slab luminat, mărginit de o parte şi de alta de uşi dărăpănate. Culoarul era îngust. Aerul era plin de mirosuri urâte: efluvii de grăsime râncedă, duhori de fermentaţie, de toalete astupate. Totul indica că cei din casă se înghesuiau cu toţii în una-două camere şi că nu aveau decât noţiuni foarte vagi despre igiena cea mai elementară.

— Veniţi după mine, şopti el, îndreptându-se spre scări. Coborâră un etaj fără probleme. La al doilea Barrabas auzi un zgomot de paşi care urcau în grabă.

— Urcaţi! îi ceru el tinerei femei arătând cu mâna spre capătul de sus al scării.

Barrabas îi opri pe palierul etajului trei şi le spuse să se lipească de perete. Aşteptă cu inima bătându-i cu putere. Paşii se apropiau cu rapiditate şi sub nasul lui Barrabas apărură deodată două mutre numai bune de spânzurat. Tipii se opriră brusc ţinându-şi respiraţia. Amândoi avea braţele încărcate cu tranzistoare, hârtie igienică şi sticle cu alcool. Preţ de câteva secunde rămaseră cu privirile ţintă la ţeava puştii îndreptată spre ei.

— Nicio vorbă! şopti Barrabas.

Deodată cei doi jefuitori fură cuprinşi de panică şi, aruncând din braţe prada preţioasă, se năpustiră pe scara întunecoasă urlând:

— Tigrii!

Cel puţin asta înţelese Barrabas care se abţinu să tragă.

Deocamdată avea alte probleme mai urgente de rezolvat. De o parte şi de alta a culoarului se deschideau uşile şi cuţitele luceau în spaţiul închis şi prost luminat.

** *

— Asta e pur şi simplu ridicol! exclamă Gunther, aşezat în partea din spate a taxiului. Cunosc Colombo! Ne aflăm în partea opusă cartierului unde trebuia să ne duci!

— V-am spus că străzile sunt blocate de poliţie, răspunse cu nervozitate şoferul. Trebuie să ocolesc barajele.

Exasperat, Gunther aruncă o nouă privire pe fereastră. Şoferul intrase într-un labirint de străduţe întunecoase şi pustii. Gunther ştia că direcţia generală nu era cea bună. Îi făcu un semn cu cotul sorei sale.

— Ce zici de asta? şopti el.

— Cred că s-a rătăcit, răspunse Erika.

— Ei, T. M., crezi că idiotul ăsta s-a drogat?

Tamilul nu avu timp să răspundă. Taxiul viră brusc la dreapta într-o fundătură întunecoasă, largă doar cât să încapă maşina.

— Ce dracu înseamnă asta! răcni Gunther.

Prin parbriz se distingea zidul care închidea fundătura.

Şoferul apăsă cu brutalitate pedala frânei şi pasagerii fură proiectaţi pe speteaza scaunelor din faţă. În lumina farurilor apărură câţiva oameni, ieşind pe o uşă de partea dreaptă a străduţei. Gunther îi reperă repede. Toţi erau de rasă albă şi erau înarmaţi cu revolvere şi bare de plumb.

Şoferul încercă să deschidă portiera din dreptul lui. Zadarnic. Zidul lateral era prea apropiat. Un bărbat sări pe aripa dreaptă din partea din faţă a taxiului agitându-şi revolverul. Împuşcătura răsună aproape în aceeaşi clipă şi parbrizul se făcu ţăndări. Capul şoferului făcu explozie şi Gunther se trezi cu faţa inundată de sânge.

— Dumnezeule mare! mormăi el.

Gunther se aruncă asupra sorei sale pentru a o proteja cu corpul în momentul în care geamul ceda loviturilor repetate cu ţeava de plumb.

De data asta ne-am ars, îşi zise Gunther.

Răsună a doua împuşcătură, dar pe aceasta Gunther nu o mai auzi.

6

Pe culoarul îngust şi prost luminat se dezlănţuise panica. Deodată mica Jenny scoase un ţipăt sfâşietor. Un cuţit o lovise la braţ. Căzu în genunchi hohotind şi îşi acoperi rana cu mâna.

— Aruncaţi-vă la podea, se adresă Barrabas micii lui trupe.

Trase fulgerător asupra unei mâini care se pregătea s-o lovească pe Jenny în spate. În spaţiul acela îngust împuşcătura bubui ca tunetul. Arma albă dispăru iar mâna deveni un ciot însângerat din care ţâşneau jeturi de sânge. În mijloc se vedea bine osul retezat.

Barrabas se învârti în loc şi trase şi al doilea cartuş. Explozia răsună îngrozitor şi un bărbat care agita un cuţit mare se prăbuşi pe podea, cu picioarele îndepărtate şi şoldurile strivite, întrebându-se ce se întâmpla cu el.

Barrabas îşi reîncărca arma când o auzi pe Niramala urlând demenţial. Pe moment nu-i acordă nicio atenţie şi trase încă o dată, de data aceasta la foarte mică distanţă, într-un sinhalez care avusese cutezanţa să încerce să sară asupra lui. Îndrăzneţul se pomeni proiectat de unul din pereţi, de parcă ar fi fost ţintuit ca o insectă în cutia unui

entomolog, apoi se prăbuşi într-o baltă de sânge, cu măruntaiele ieşite afară.

— Mai vreţi? strigă Barrabas sinhalezilor înspăimântaţi care se întoarseră în grabă la uşile lor. N-aveţi decât să-mi spuneţi! E uşor! Am gloanţe pentru toţi!

Brutele nu se îndoiră nicio clipă de această afirmaţie deoarece uşile se închiseră imediat cu zgomot şi Barrabas auzi zăvoarele.

Se făcu din nou linişte. Barrabas o ajută mai întâi pe Jenny să se ridice în picioare şi îi examină rana. Cu siguranţă că era dureroasă dar nu părea deloc gravă. Cuţitul nu tăiase niciun tendon şi copila sângera destul de puţin.

— Ai putere să mergi? o întrebă el.

Jenny dădu afirmativ din cap deşi privirea ei nu era chiar atât de sigură. Biata copilă era atât de şocată încât în curând ar fi leşinat. Barrabas o luă în braţe cu tandreţe.

Agaţă-te de gâtul meu, îi zise el.

Era atât de uşoară încât o ţinea numai cu braţul stâng.

— Şi acum coborâm repede scările, le ordonă el celorlalţi.

Porni în fruntea micii trupe şi se opri la parter în faţa uşii de la intrare pentru a-şi reîncărca puşca.

— Acum aveţi grijă să nu ne pierdem unii de alţii, le zise el celorlalţi.

În momentul în care ieşeau pentru a se pierde în mulţimea de beţi şi jefuitori, deasupra lor se deschise o fereastră şi cineva strigă:

— Sunt nişte asasini! Opriţi-i! Sunt nişte terorişti ucigaşi!

Dar nimeni nu-i dădu vreo atenţie.

Nimic nu-i deosebea pe cei din familia Amirthalingam de vecinii lor sinhalezi, aşa că treceau neobservaţi. De altfel revoltaţii erau prea preocupaţi cu furatul a tot ce le cădea în mână. Păreau că nu-l remarcă nici măcar pe Barrabas, care totuşi contrasta mai mult cu ceylonezii, prin statura lui înaltă şi părul alb.

Barrabas reuşi să croiască un drum pentru prietenii lui. Un camion al armatei, oprit de-a latul drumului, bloca complet trecerea. De jur împrejurul lui, soldaţii înarmaţi cu puşti de asalt Kalaşnikov îi opreau pe revoltaţii care fugeau pentru a-i deposeda de prada pe care şi-o însuşeau ei.

Barrabas îşi lipi puşca de coapsă pentru a nu fi remarcată.

Niramala luă apoi conducerea micului grup şi apucară pe prima străduţă la stânga. Foarte departe răsuna focul automat al armelor cu care erau înzestrate forţele publice. Barrabas pricepuse foarte bine schema. De fiecare dată când întâlnise o rezistenţă pe care nu o putea învinge singură, populaţia striga că a găsit un „bârlog terorist” şi armata venea imediat să-l cureţe.

Mirosul din ce în ce mai greu îi indica cu claritate lui Barrabas că Niramala îl conducea prin cartierul abatoarelor. Acum se aflau pe o străduţă mărginită de o parte şi de alta de ziduri fără ferestre cu acoperişuri din zinc şi în centrul căreia era săpată o rigolă care servea drept canal de scurgere deschis. Motivul era foarte simplu. Nu exista nimic de furat. Numai şobolanii enormi, aproape la fel de mari cât o pisică, găseau o hrană abundentă în tot ce se scurgea direct de la abator... Când le auziră paşii, rozătoarele se împrăştiară în toate direcţiile.

— Mai e mult de mers? o întrebă Barrabas pe Niramala.

— La următoarea stradă.

Străduţa făcea la dreapta înainte de a da într-o stradă mult mai importantă. În faţa intersecţiei se înălţa templul, un edificiu impresionant cu un acoperiş foarte înclinat pe care se aflau aşezate statui monumentale reprezentând divinităţile hinduse. În locul acela sacru se intra printr-o poartă colosală formată din doi batanţi din bronz. Poarta era pur şi simplu asaltată de o mulţime de tamili disperaţi.

Alte rafale de arme automate răsunară în noapte. Mult mai aproape decât cele dinainte.

Barrabas şi prietenii lui traversau în grabă aleea largă în momentul în care câteva camioane militare cotiră la dreapta scrâşnind din cauciucuri. În faţa lor, în lumina farurilor, alţi tamili fugeau cât îi ţineau picioarele, încercând să ajungă la templu înainte de sosirea soldaţilor care aveau să deschidă focul. Toate porţile acelei străzi erau baricadate şi Barrabas văzu că cele ale templului începeau să se închidă.

Se năpusti înainte şi împinse batanţii care se deschideau înăuntru pentru a lăsa să intre familia lui T. M. Ajunşi în acel adăpost relativ, Barrabas o aşează uşurel jos pe mica Jenny şi se uită pe alee. Un camion derapase după ce lovise în plin un cadavru prăbuşit în mijlocul străzii.

În templu era relativ răcoare. Barrabas ajută mai întâi alţi tamili să închidă şi să zăvorască porţile enorme din bronz masiv, apoi făcu inspecţia locului. La lumina torţelor văzu un spectacol tragic. Tamilii se înghesuiau în jurul unui bazin dreptunghiular alimentat de o fântână care ocupa centrul edificiului. Unii îşi spălau mâinile, alţii plângeau, alţii se rugau. Toţi, la fel ca Niramala, credeau că sinhalezii nu vor îndrăzni să atace acel loc de rugăciune. Totuşi afară răsunau ordine întretăiate de scrâşnete de frâne. Barrabas nu era chiar atât de sigur că era un refugiu ideal…

Îşi găsi repede prietenii şi veni lângă ei. Niramala pansase rana micuţei Jenny cu un bandaj improvizat. Copila părea să-şi mai fi revenit. Văzându-l, Sheila rupse o bucată din poala sarongului şi o udă în apa bazinului. Apoi se ridică în vârful picioarelor şi începu să răcorească încetişor faţa prietenului ei. Barrabas se lăsă în voia ei. Apa şi mâna fetei îi făceau bine. Ba simţi aproape o plăcere sexuală.

— Ne-ai salvat, murmură Sheila privindu-l cu adoraţie.

— Ieşiţi cu toţii! strigă în clipa aceea cineva de afară înarmat eu o portavoce. Aruncaţi armele şi ieşiţi! Nu veţi păţi nimic!

— Din păcate încă nu v-am salvat, zise Barrabas suspinând cu tristeţe. Godfrey, vino cu mine. Vreau să văd cum se prezintă situaţia generală.

Băiatul îl însoţi pe o scară mare care ducea la primul etaj. În zidul de incintă, la intervale regulate, se aflau ferestre cu gratii din fier forjat, ornamentate cu volute. Prin ele trecea o lumină gălbuie.

Barrabas clipi şi aruncă o privire afară. Câteva camioane cu militari se aflau în poziţie în faţa porţii mari de bronz, toate cu farurile aprinse.

Omul cu portavoce vorbi din nou:

— Aruncaţi-vă armele şi predaţi-vă! Nu vi se va face nimic.

Barrabas nu-şi putu reţine un rânjet. Numai un idiot ar fi putut înghiţi o astfel de promisiune. În lumina farurilor se vedeau destul de bine cadavrele sărmanilor tamili care nu avuseseră timp să se refugieze în templu! Unii fuseseră călcaţi de vehicule, alţii zăceau pe şosea, mulţi dintre ei împuşcaţi cu un glonţ în ceafă.

— Ştiu cine vorbeşte! şopti Godfrey. E vocea sergentului Perara. O recunosc!

Bărbatul cu portavoce se plimba cu febrilitate prin faţa camioanelor aliniate.

— E ultimul meu avertisment! răcni el.

Godfrey nu se înşelase, era într-adevăr Perara. Sergentul făcea pe fanfaronul deoarece ştia prea bine că în faţa lui nu se aflau terorişti profesionişti, ci nişte bieţi oameni fără apărare împreună cu familiile lor.

— Ticălos infam! bombăni Barrabas.

Militarul care purta galoane de ofiţer schimbă câteva cuvinte cu Perara înainte de a da un ordin trupei. Imediat un mic detaşament de soldaţi o porni în susul străzii.

— Unde se duc? întrebă Barrabas.

— În dreptul primei intersecţii se află intrarea în grădina templului.

— Du-mă repede acolo.

Godfrey porni în fugă de-a lungul unei galerii deschise spre marea sală de la parter unde se afla bazinul. Barrabas aruncă în trecere o privire spre mulţimea de refugiaţi masată lângă fântână. Adevăraţi miei fără apărare... dar din păcate mult prea numeroşi pentru ca un singur om să-i salveze pe toţi... Urmându-l pe Godfrey, Barrabas trecu printr-o poartă cu boltă care dădea spre un balcon lung ce mărginea partea din spate a templului, şi care domina grădina. În centrul acesteia se ridica o sculptură monumentală în formă de spirală înaltă cât templul, de la care plecau ca razele unei stele poteci înguste acoperite cu pietriş şerpuind printre copaci şi coşuri cu flori.

— Intrarea se află în fund de tot la stânga, îi explică Godfrey.

— Pe unde se mai poate intra în grădina din templu? întrebă Barrabas.

— Pe o uşă mică de la parter, în dreapta. De aici n-o putem vedea.

Barrabas întinse puşca copilului şi îşi trecu un picior peste balustrada balconului.

— Îmi vei trimite arma după ce voi ajunge jos, îi zise el băiatului. Apoi întoarce-te la refugiaţii din sala de la parter şi spune-le să stea departe de intrarea principală. Aşteaptă-mă la uşa din fund.

Apoi arătă spre uşa cu boltă care dădea pe balcon şi adăugă:

— După ce treci închide-o bine pe asta.

Pietrele ieşite în relief care împodobeau zidul i-au permis să coboare fără dificultate în grădină. În clipa următoare puşca ateriza fără zgomot în iarba de lângă el. Barrabas mai aruncă o privire spre balcon. Copilul dispăruse şi uşa cu boltă era închisă.

Evitând potecile cu pietriş din cauza zgomotului, Barrabas se deplasă spre fundul grădinii, având grijă să nu

iasă din umbra protectoare a copacilor şi a boscheţilor ornamentali.

Deodată se opri. Cineva sărise peste portalul grădinii, urmat de altcineva… apoi de încă unul… Cu siguranţă soldaţi! Barrabas se aruncă repede la pământ la adăpostul relativ al unei statui. Soldaţii înaintau în direcţia lui vorbind cu glas scăzut. Păreau foarte siguri pe ei, şi era şi normal. Fuseseră trimişi să forţeze un templu unde se refugiaseră nişte oameni lipsiţi de apărare. Cu armele pe care le aveau nu exista niciun motiv de teamă.

Barrabas, culcat pe burtă, întinse gâtul şi aruncă o privire pe după statuie. Imediat se trase înapoi. Soldaţii erau în număr de şase şi înaintau cu un pas sigur de parcă ar fi mers la plimbare.

Când paşii lor ajunseră în dreptul statuii, Barrabas se destinse ca un arc şi le aţinu calea cu puşca îndreptată spre ei.

Era clar că militarii nu se gândiseră la acest gen de surpriză… La mai puţin de un metru de ei un gigant îi ameninţa cu o puşcă cu ţeava tăiată! Asta era prea mult.

Arma începu să tragă cu furie. Cu toată forţa lui, Barrabas nu putea totuşi să controleze cu precizie reculul brutal al puştii de vânătoare, astfel încât rată complet ultima ţintă. Ultimul supravieţuitor, în loc să profite pentru a contraataca, se întoarse pe loc s-o ia la fugă.

După spectacolul dezgustător la care asistase pe stradă, Barrabas nu avea de gând să facă prizonieri. Se repezi după fugar şi îi seceră picioarele. Soldatul se prăbuşi la pământ. Mercenarul îi apăsă ţeava puştii în ceafă şi apăsă pe trăgaci. Nenorocitul fu complet decapitat.

Barrabas se ridică şi luă imediat cele două AKM-uri. Amândouă aveau încărcătoare noi. Se uita în jur în căutarea celei de-a treia arme când o explozie violentă zgudui tot templul. Armata ataca poarta de bronz de la intrare cu grenade şi rafale de mitralieră. Barrabas se năpusti spre

uşa din fund a templului. Godfrey, care îl aştepta acolo, îi deschise imediat. O nouă şarjă de grenade zgudui poarta grea de la intrare şi interiorul templului fu invadat de un fum gros şi sufocant încărcat de praf. Barrabas îşi croi drum prin mulţimea de refugiaţi înspăimântaţi şi se urcă pe ghizdul bazinului.

— Ascultaţi-mă! strigă el cât putu de tare pentru a se face auzit. Uşa din fund a templului este liberă deocamdată. Fugiţi pe-acolo şi căutaţi-vă refugiu în altă parte. Dacă rămâneţi aici sunteţi condamnaţi la moarte. Vă vor ucide până la ultimul. Fugiţi imediat. Eu rămân aici ca să ţin în loc asaltul şi să vă permit să evadaţi!

S-a dezlănţuit debandada. Barrabas reuşi totuşi s-o zărească pe Niramala de care se apropie cu mare greutate. Tânăra femeie îi spuse cu voce grăbită:

— Avem prieteni în cartierul musulman. Acolo vom fi în siguranţă.

Îi dădu repede adresa şi le trase pe fete spre fundul templului. Godfrey nu plecă cu ele.

— Vreau să rămân cu tine şi să lupt, zise copilul. Nu mi-e frică. Barrabas simţi o strângere de inimă văzând privirea matură, prea gravă, a acelui copil. Godfrey nu minţea! într-adevăr nu-i era frică.

— Imposibil, răspunse el. Cineva trebuie s-o protejeze pe mama ta şi pe surorile tale. Uite, adăugă el întinzându-i puşca cu ţeava tăiată şi tolba cu gloanţe, ia-le dar nu le folosi decât atunci când nu se mai poate altfel şi nu uita că ţinta trebuie să se afle la mai puţin de doi metri.

Godfrey dădu încetişor din cap.

— Acum du-te. Prinde-le din urmă. Voi veni şi eu mai târziu.

— Niciodată n-am să te uit, murmură copilul cu o gravitate emoţionantă înainte de a o rupe la fugă spre uşa din fund.

— Bietul puşti, zise Barrabas suspinând. Citeşte prea multe benzi desenate!

Răpăitul mitralierei care trăgea în poarta de bronz îşi sporise intensitatea. Deşi era groasă, poarta nu putea să reziste la infinit. Barrabas trebuia să acţioneze înainte ca soldaţii să se năpustească în interiorul edificiului. Urcă scările şi se postă la una din ferestrele împodobite cu fier forjat. Populaţia se alăturase armatei. Masaţi în spatele camioanelor, sinhalezii furioşi îi încurajau cu strigăte pe soldaţi şi aruncau spre templu cu pietre şi din când în când cu câte un cocteil Molotov. Nu se gândiseră că nu poţi incendia chiar aşa de uşor un edificiu construit din piatră cioplită.

Barrabas aşează una din puştile de asalt Kalaşnikov în poziţie de foc automat şi îi strecură ţeava prin spaţiul circular descris de o volută din fier forjat care împodobea una din ferestre. După aceea inspiră profund şi puse degetul pe trăgaci. Arma răpăi, trasând o linie de foc de la un capăt la celălalt al baricadei de camioane, secerând soldaţi şi jefuitori. Gloanţele îi izbeau în piept. Unii se aruncară la pământ, alţii nu se mai sculară niciodată.

Brusc se făcu tăcere. Încărcătorul AKM-ului era gol. Barrabas lăsă arma şi se aruncă ia podea, protejat de zid.

Tirul de afară nărui o parte din fereastră. Bucăţele de metal fierbinte se împrăştiară în jurul lui în timp ce mirosul înţepător de praf de puşcă se răspândea în templu. Deodată, fasciculul puternic al unui far se opri asupra ferestrei sparte, inundând templul cu o lumină orbitoare.

Ajutat de această lumină neaşteptată, Barrabas descoperi că pereţii galeriei erau împodobiţi cu mozaicuri reprezentând marile divinităţi hinduse. Printre ele trona şi Sri Kali, zeiţa morţii şi a distrugerii, cu un zâmbet veşnic înveselit. De centura ei atârnau capete omeneşti de curând tăiate, având pe faţă expresii încremenite pline de oroare.

— Ah, dacă i-aş fi avut aici pe soldaţii mei ţi-ar fi pierit zâmbetul! mormăi Barrabas uitându-se la zeitatea hindusă. Dacă Nanos, O'Toole, Billy II şi ceilalţi ar fi cu mine, ai vedea tu ce-ar păţi prietenarii tăi de-afară!

Barrabas luă cea de-a doua puşcă de asalt şi se târî până la fereastra următoare. Poziţionă arma aşa cum făcuse cu prima şi apăsă pe trăgaci murmurând:

— Haide, dansaţi puţin, bandă de ticăloşi!

Farul explodă cu un zgomot infernal şi Barrabas se putu dezlănţui asupra părţii din faţă a camionului care ocupa poziţia centrală, încercând să atingă rezervorul de benzină. Reuşi destul de repede şi flăcări mari portocalii ţâşniră spre cer, precedând o explozie îngrozitoare care aprinse şi celelalte camioane precum şi o parte din mulţimea din jurul lor. Colţul acela începea să se cureţe de spurcăciuni. Purificarea prin foc.

Barrabas se depărtă cu rapiditate şi îşi vârî capul între braţe, în clipa următoare fierul forjat se împrăştia din nou în galerie.

Acum putea să fie mulţumit de treaba făcută. Era timpul să dispară discret. Totuşi, huruitul şovăitor al unui motor ambalat îl făcu să mai zăbovească câteva clipe. O maşină veche probabil, care avea neapărată nevoie de o revizie.

Barrabas se lipi de zid, înaintă până la fereastră şi privi afară.

Dincolo de intersecţie se apropia un autobuz vechi care se zgâlţâia din toate încheieturile. Era clar că şoferul se străduia să accelereze cât mai mult cu putinţă. În faţa lui, militarii rămaşi în viaţă trăgeau la o parte camioanele care formau baricada. Scopul operaţiunii părea clar. Autobuzul acela vechi avea să forţeze poarta templului, ca un berbec furios.

Barrabas se năpusti în galerie. Tocmai trecea peste balustradă când auzi autobuzul izbind poarta de bronz. Şocul zgudui întreg edificiul.

Era timpul s-o şteargă.

7

Barrabas o găsi pe Niramala şi pe copii nevătămaţi la prietenii lor musulmani cu o uşurare care din păcate nu dură prea mult.

— Am veşti proaste, îl anunţă Niramala imediat. Erika, Gunther şi T. M. au avut un accident.

Au murit? întrebă în şoaptă Barrabas.

Slavă cerului, nu! Dar T. M. mi-a telefonat de la un spital din apropiere. Vrea să te duci imediat acolo.

— Atunci să mergem. Îmi vei arăta drumul.

Niramala scutură din cap.

— T. M. mi-a cerut să rămân aici. Mi-a interzis să te însoţesc.

— În cazul ăsta, spune-mi cum să ajung la spital, răspunse Barrabas.

Niramala îi explică şi îi dădu numele secţiei şi al sălii unde îl găsea pe soţul ei.

Revoltaţii goniseră toate taxiurile, de aceea a fost nevoit să meargă pe jos. În noapte răsunau urletele lugubre ale sirenelor, întretăiate din când în când de rafale sporadice de arme. Totuşi, cartierul musulman părea deocamdată cruţat. Un adevărat miracol, deoarece formau o minoritate în Ceylon şi, la fel ca pe tamili, sinhalezii îi urau din cauza calităţilor pe care ei nu le aveau. Căci erau muncitori, eficienţi şi cinstiţi. Sinhalezii împiedicau dintotdeauna apropierea dintre cele două minorităţi, întrucât istoria le

dovedea că, împreună, musulmanii şi tamilii puteau să pună mâna pe putere şi s-o păstreze.

Când intră în spital, Barrabas înţelese imediat motivul pentru care T. M. îi interzisese soţiei sale să-l însoţească. Spectacolul din faţa ochilor era demn de cel mai bun film de groază. Victime cu duiumul – arşi, răniţi şi chiar mutilaţi – zăceau pe tărgi improvizate şi chiar pe pardoseală. Din toate părţile se auzeau tânguiri şi gemete răguşite, întrerupte din când în când de ţipete de suferinţă. Şi puţea cumplit a dezinfectant.

Barrabas se strecură cum putea mai bine printre acele trupuri jalnice. Când ajunse la culoar se auzi un strigăt.

— Barrabas! Pe aici!

Era T. M. şi nu părea deloc rănit. Pe când se apropia de el, mercenarul văzu că nu avea niciun fel de pansament.

— Eşti nevătămat? îl întrebă imediat Barrabas.

— Da, răspunse tamilul. Gunther e rănit. Vino cu mine, e în prima sală.

Barrabas îl urmă grăbit pe T. M. şi se apropie de căpătâiul lui Gunther.

— Ai făcut treabă bună, murmură rănitul văzându-l. I-ai pus familia la adăpost. Cu atât mai bine!

Barrabas examină pansamentul enorm care ascundea capul prietenului său.

— În ce-ai dat cu capul? glumi el. Într-un zid de beton?

— Mai curând m-a izbit un ACP 45, răspunse olandezul.

— Un puşcoci de poliţist, vrei să spui?

— Ar trebui să stai jos, interveni T. M.

— Unde e Erika?

— Aşa cum ţi-a spus T. M., reluă Gunther, ar fi mai bine să stai jos.

— Vorbeşte! bombăni Barrabas.

— Am fost atacaţi după ce am ieşit de la administraţia vămilor, îi explică Gunther. Fii liniştit, nu de revoltaţi! Agresorii noştri erau de rasă albă, perfect antrenaţi în

mânuirea armelor, de care nu duceau lipsă. L-au împuşcat pe şoferul taxiului nostru, au tras în mine şi au răpit-o pe Erika.

— E vina mea, se lamentă T. M. Ar fi trebuit să-i împiedic. Dacă m-aş fi luptat cu ei, poate că n-ar fi reuşit să pună mâna pe ea.

— Nu fi prost, îi zise Gunther. Ştii foarte bine că era imposibil.

Barrabas era convins că spune adevărul. Dacă olandezul, cu cele nouăzeci de kilograme ale sale, nu putuse să-şi protejeze sora, însemna că nimeni n-ar fi putut s-o facă.

— Şi ce vor ticăloşii ăştia? O răscumpărare?

— Mda, dar nu e cea pe care ţi-o închipui tu. Pe tine te vor şi urmarea n-o să te înveselească deloc.

T. M. continuă explicaţiile:

— Răpitorii mi-au ordonat să-ţi transmit un mesaj. Din partea domnilor Sonny şi Heiss.

Barrabas clipi nervos.

— Mi-au spus, reluă T. M., că dacă o vrei pe Erika vie, va trebui să vii singur s-o iei. Mi-au explicat unde o ţin. E vorba de o plantaţie de arbori de cauciuc situată pe platoul muntos din centrul insulei, lângă târguşorul Matale.

— E o glumă sau ce naiba? izbucni Barrabas întorcându-se spre Gunther.

— Mi se pare că l-am recunoscut pe unul din ticăloşii care ne-au atacat, răspunse olandezul. O jigodie care lucra pentru Sonny încă din Vietnam.

— Iar Heiss ar fi fugit din Kaluba?

— După toate probabilităţile, da. Ce crezi despre povestea cu plantaţia? Chiar acolo s-o ţină pe Erika?

— Treaba asta se potriveşte foarte bine cu caracterul josnic al lui Sonny. Mă provoacă ca să mă arunc singur în capcana pe care mi-o întinde. Capcana lupului!

— Ce-ar fi să anunţăm poliţia?

— Nu, mulţumesc, zise Barrabas printre dinţi. Am văzut prea bine de ce e în stare poliţia aici. Voi lua legătura cu mercenarii mei; sunt sigur că vor veni. Sunt convins că vor fi tentaţi de o mică vacanţă la tropice. Şi asta n-o să-i strice deloc insulei.

Gunther se strâmbă uşor de durere.

— Eşti sigur că totul e în regulă? îl întrebă imediat Barrabas.

— Doar o mâncărime, îi răspunse Gunther cât putea de nepăsător. Mi-au ras părul de pe jumătate de cap şi mă mănâncă al naibii sub afurisitul ăsta de pansament. Oricum, mă voi simţi mult mai bine după ce-mi vei recupera surioara.

— Sper că vei putea să-mi dai o mână de ajutor, zise Barrabas zâmbind. Bun, trebuie neapărat să dau un telefon. După aceea o să trec din nou pe-aici.

Plecă urmat de T. M. care, când ajunseră destul de departe de Gunther, îi mărturisi:

— Mesajul agresorilor noştri mai conţinea un lucru pe care n-am vrut să-l spun de faţă cu Gunther. Tipii aceia mi-au cerut să-ţi spun şi durata răgazului pe care îl ai la dispoziţie. Dacă n-ai să te duci după Erika în patruzeci şi opt de ore, atunci o vor împuşca.

— Îţi mulţumesc că nu i-ai spus nimic fratelui ei. Nu e cazul să-l îngrijorăm şi mai mult. Ar fi în stare să sară din pat ca să ne ajute, iar el are nevoie deocamdată de odihnă.

— Aş vrea să-ţi fiu de folos cu tot ce sunt în stare, reluă T. M. cu o voce imploratoare. Nu numai pentru că e vorba de Erika, dar şi pentru serviciul făcut soţiei şi copiilor mei, un serviciu pe care nu-l voi uita niciodată.

— După ce telefonez, cred că ai putea să mă ajuţi în stabilirea unor detalii materiale, îi răspunse Barrabas. Până atunci du-te la Niramala. Ea şi copiii sunt foarte îngrijoraţi. Du-te, voi veni şi eu mai târziu.

Cel mai apropiat telefon în stare de funcţionare se afla la hotelul în care stătea Barrabas. Mercenarul străbătu întreaga distanţă pe jos şi trebui să se aşeze la o coadă interminabilă. Avea în felul acesta răgazul să reflecteze îndelung la întreaga situaţie. Nu era chiar atât de simplu să-şi aducă echipa de mercenari în Ceylon. Nu acesta era modul ei de funcţionare. Barrabas era un independent care lucra neoficial pentru guvernul Statelor Unite. Se lua legătura cu el prin intermediul altui individ independent, Walker Jessup, o namilă de texan care, în cercurile foarte intime de la Washington, fusese poreclit „Aranjorul”. Numai Jessup îi propunea contracte lui Barrabas şi discuta cu el modalităţile financiare. Iar Barrabas era liber să accepte sau să refuze. Jessup nu avea deci niciun contact cu oamenii lui Barrabas. Le cunoştea identitatea ca şi trecutul pentru că îl ajutase pe Barrabas să-i aleagă, dar niciodată nu avusese legături directe cu ei. Superiorii lui de la Capitoliu doreau să reducă la maximum şansele ca într-o zi cineva să facă o legătură între ei şi aceşti mercenari care le făceau treburile lor murdare.

Totuşi, de data asta Jessup trebuia să ia chiar el legătura cu oamenii lui. Barrabas era blocat în Ceylon, legat de mâini şi de picioare de un răgaz ridicol, fără nicio posibilitate de a-i localiza personal, cu atât mai puţin de a-i aduna şi de a le organiza călătoria precum şi transportul materialului necesar.

Jessup era în stare să se ocupe de toate astea, dar Barrabas nu avea încredere în el. Fostul colonel al armatei americane avea obiceiul să nu se încreadă în oricine, deşi cândva făcuse parte din serviciul de informaţii american. Băieţii ăia îl păcăliseră de atâtea ori încât îi distruseseră existenţa. Tuturor le plăcea la culme să joace propriul lor joc în detrimentul intereselor celor care îi plăteau. Barrabas colaborase cu Jessup în câteva ocazii, după războiul din

Vietnam, şi texanul nu-l trăsese pe sfoară. Ceea ce nu însemna că n-ar face-o în viitor, dacă s-ar ivi ocazia…

Barrabas respinse însă aceste gânduri negre în momentul în care pătrundea în cabina telefonică. Erika era în mare primejdie. Nu existau alte soluţii.

Şi vai de Walker Jessup dacă îndrăznea să-l înşele pe bărbatul cu părul alb!

8

Walker Jessup puse receptorul în furcă. Urechea îl ardea şi îşi simţea ceafa înţepenită. Reuşi să-şi întindă trupul mătăhălos care ieşea binişor din fotoliul pivotant. De când primise apelul urgent al lui Barrabas, în urmă cu două ore, le telefonase întruna agenţilor care formau propria lui reţea de informaţii, precum şi boşilor din mediul oficial al serviciului de siguranţă din Washington. De undeva trebuia să demareze. Dar nu era deloc uşor.

Când ceri favoruri trebuie să te aştepţi să ţi se ceară altele în schimb. Aşa funcţionează lumea. Pe degeaba nu obţii nimic. O evidenţă pe care Nile Barrabas refuzase totdeauna s-o ia în consideraţie. Era un super tactician al luptei, dar nici pe departe un negociator! Jessup însă avea ceva înnăscut pentru combinaţii.

Numai că de data asta, ceea ce cerea, şi încă foarte urgent, nu era o bagatelă. Avea nevoie de o autorizaţie imediată pentru transportarea unor arme neclasate oficial precum şi a unui echipament paramilitar. Cu alte cuvinte trebuia să obţină acceptul agenţiilor oficiale. Apoi se informase imediat asupra situaţiei actuale din Ceylon. Ambasada ceyloneză la Washington o numise „aproape calmă”. Cu alte cuvinte, dacă vă duceţi acolo, o faceţi pe

pielea voastră. Aşa că Jessup trebuia să obţină o imunitate completă pentru el şi tovarăşii lui de călătorie.

Cu toate astea, deşi „cal bătrân” în acest mediu, fusese uluit de reacţia pe care o provocase de fiecare dată când pronunţase numele lui Karl Heiss. În mediul celor din serviciul de informaţii era un adevărat „Sesam deschide-te!”. CIA se străduia de aproape zece ani să pună mâna pe Heiss. Zvonul morţii sale se răspândise de câteva ori. De fiecare dată însă vestea se dovedise falsă. Karl Heiss evitase totdeauna capcana în ultimul moment.

Barrabas încerca şi el de multă vreme să-l prindă la strâmtoare. De câteva ori fusese gata să reuşească. Şi ar fi putut să-l ucidă cu uşurinţă, cu ocazia ultimei întâlniri pe aeroportul din Kaluba, dacă n-ar fi hotărât să-l dea pe mâna poliţiei locale. Ar fi putut să evite multe necazuri începând cu situaţia prezentă... Jessup se ridică cu greutate din fotoliu şi se îndreptă spre seiful din perete. Acţionă mecanismul secret, uşa blindată se deschise şi scoase o gentuţă din piele căreia îi trase fermoarul. Apăru un revolver superb din dotarea armatei. Jessup scoase glonţul din el.

Trecuse multă vreme de când texanul nu mai trăsese cu adevărat, cu toate astea se antrena câte patru ore în fiecare săptămână. Dar nu-i trecuse niciodată prin minte că va trebui să-şi folosească din nou pistolul. Mai întâi era prea gras pentru asta. Nu numai că se mişca greu, dar un om cu corpolenţa lui era tot timpul expus dificultăţilor într-o lume concepută pentru indivizi cu o talie şi o greutate normale. Scaunele avioanelor erau totdeauna prea mici pentru el; nu reuşea niciodată să-şi aşeze mai mult de o fesă. Fără a mai vorbi de intrarea în toaletele publice, unde nu se putea prezenta decât din profil dacă voia să aibă şansa de a-şi satisface nevoia naturală... Brusc, un alt gând îl încremeni în loc: mâncarea! În toate ţările din lumea a treia hrana era

dezgustătoare şi chiar periculoasă. Fără a mai pune la socoteală microbii, de care avea o spaimă exagerată.

Perspectiva că va trebui să postească ca să nu înghită amibe sau Dumnezeu mai ştie ce îl copleşea de-a binelea. Puse jos arma şi se întoarse la biroul pe care trona o farfurie cu un sandviş gigantic şi un borcan cu cacao cu lapte. Încă nu se atinsese de ele.

Alţii aveau mult mai mult noroc decât el. Indiferent ce mâncau, rămâneau slabi ca ciomagul. În timp ce el, de la cea mai fragedă vârstă fusese nevoit să suporte efectele unui metabolism delirant. La vârsta de treizeci de ani, când deja cântărea cu treizeci de kilograme mai mult decât greutatea normală pentru înălţimea lui, luase o hotărâre asupra căreia ştia că nu va mai reveni. Decisese să nu mai lucreze niciodată pe teren. Va rămâne la Washington să tragă sforile.

Apucă jumătate din sandviş şi privi cu aviditate şunca, feliuţele de roşie şi salata… apoi brânza… grasă… Mmmm…

— La dracu’! exclamă el aşezând la loc sandvişul pe farfurie.

Mai bine să nu se uite la el. Deocamdată era în pom cu haleala. Cinci minute de plăcere culinară însemnau opt sute de grame de slănină suplimentară pentru întreaga viaţă!

Şi asta din cauza vechiului principiu „îmi dai, îţi dau”. În schimbul ajutorului neoficial, CIA îi ceruse lui Jessup să plece în Ceylon şi să ia parte la acţiune. Luă din nou revolverul şi se antrenă încărcându-l cu o singură mână. Un lucru pe care Barrabas nu-l va înţelege niciodată. Şi Jessup spera că nici nu-l va bănui vreodată!

Sună telefonul.

— Mda? răspunse el în receptor.

— În momentul acesta, domnule, am primit biletele dumneavoastră pentru New York şi San Francisco, îl anunţă o voce feminină.

— Cheamă-mi un taxi.

Jessup îşi puse la loc revolverul în gentuţa de piele şi strecură totul într-o mică servietă cu etichetă diplomatică. Apoi îşi îmbrăcă vesta costumului şi îşi prinse servieta de încheietura mâinii cu un lănţic de siguranţă. Mai bine să fie prudent.

Un gând deosebit de frustrant îl obseda fără încetare. Se afla în Manhattan unde cu siguranţă că se găseau cele mai bune restaurante din lume, dar în seara aceea Jessup nu-şi putea permite decât o gustare frugală într-un drugstore amărât.

Porcăria naibii!

Dacă O'Toole va face nazuri, o să vadă el!

** *

Blonda gemea de fiecare dată când roşcatul o atingea uşor fie şi cu vârfurile degetelor. Ăsta era pur şi simplu felul ei de a-şi manifesta plăcerea.

„Mă întreb de ce m-oi fi plictisind aşa de tare ca dentist de provincie", gândea roşcatul.

Şi ca să se distreze, îşi trecu braţul după umerii osoşi ai fetei în pielea goală. Rezultatul nu se lăsă aşteptat – un nou geamăt de plăcere.

„Poate că sunt prea beat ca să mă distrez", îşi zise tipul.

După care se ridică de pe divan clătinându-se. Reuşi să se salte în picioare, clipi de câteva ori şi se prăbuşi peste perne cât era de lung. Avu impresia că aterizează pe beton. Adevărul e că era destul de beat, dar Liam O'Toole, ca un bun irlandez, cunoştea mai bine decât oricine limita dintre abrutizare şi comă.

— Vrei să-ţi povestesc fantasmele mele sexuale? se fandosi blonda.

Cu două ore mai înainte, aşezat la o masă dintr-un bar pseudointelectual din Greenwich Village, o asculta pe poetă

declamându-şi operele complete care nu-şi găsiseră încă editorul. Femeia le citea de pe un maldăr de foi volante mai mult sau mai puţin rupte. Subiectele poemelor sale erau la fel de variate ca şi centrele ei de interes: dragostea, moartea, condiţia umană... Şi suna prost, da, prost de tot, idiot şi pretenţios în acelaşi timp! Slavă cerului, când a început o odă închinată pisicuţei sale pe nume Fatso, patronul barului, poet şi el în orele lui libere şi nici el publicat, urcase pe mica scenă şi o dusese până la o masă unde pusese în faţa ei câteva batiste vechi din hârtie pătată ca să-şi şteargă lacrimile... În momentul acela, galantul O'Toole, cu paharul de whisky în mână, se dusese la ea ca s-o consoleze.

— Eu sunt poet al câmpurilor de bătălie, i-a spus el în loc de prezentare.

— Ce minunăţie! exclamase ea între două hohote răsunătoare.

Schimbaseră câteva zâmbete umede. Sub cămaşa de blugi cu grijă decolorată, poetul câmpurilor de bătălie remarcase cele mai frumoase ţâţe din toată cariera lui.

— Mi-ar plăcea tare mult să împărtăşesc cu tine fantasmele mele sexuale, reluă poeta cu insistenţă.

O'Toole îşi aşeză mâna pe genunchii ei. Femeia fu gata să atingă tavanul, atât de violent tresări şi ţipă.

O'Toole îşi trase mâna instinctiv.

— Totdeauna am visat să fiu biciuită, murmură ea bătând din pleoape.

O'Toole reuşi să-şi reţină la timp un sughiţ.

— Toate cravaşele mele sunt la boiangiu, îi mărturisi el ridicându-se din nou în picioare.

— Dar ai o curea, nu?

— Ei nu, scumpo, tocmai asta e! Mie asta îmi trebuie deocamdată, adăugă el golind ultimele picături din sticla de whisky într-un pahar pe care îl umplu cu apă. Ce vrei? Ca să mi se scoale, trebuie să beau whisky!

Dar nu avu timp să-şi ducă paharul la gură căci se auzi soneria de la intrare. Se duse să deschidă clătinându-se şi se pomeni în faţa unui individ imens şi obez cu o servietă prinsă de încheietura mâinii cu un lănţişor.

— Ce doreşti?

— O'Toole, eşti în pielea goală, zise obezul.

—Şi?

— Şi s-ar zice că eşti beat criţă.

— Ai câştigat două puncte, zise O'Toole rânjind.

Individul enorm aruncă o privire spre femeia instalată pe divan şi se pregătea să adauge ceva, dar O'Toole îl întrerupse scurt:

— Nu! Lasă că spun eu! Şi ea e tot în pielea goală! Nu?

— Termină cu gluma, O'Toole. Fă-i vânt. Avem de vorbit lucruri serioase.

— Nici măcar nu ştiu cine eşti! Şi nu mai bloca uşa cu piciorul, că ţi-l rup!

— Mă numesc Jessup şi vreau să vorbesc cu tine despre colonel. E la ananghie.

— Oricine ar putea să-mi spună gogoşile astea. De ce te-aş crede?

— Chen, Boone, Biondi, îi cunoşti? continuă Jessup. Toţi au avut un punct comun. Nu s-au mai întors niciodată din Iran.

O'Toole se strâmbă stingherit. Colegii lui muriseră într-adevăr în Iran. Nimeni în afară de Soldaţii lui Barrabas nu ştia acest lucru…

— Cine eşti, fir-ar să fie! mormăi el.

— Fă-i vânt fetei.

— Mda.

O'Toole îşi puse mai întâi paharul pe masă şi apoi se apropie de blondă. Fata care auzise conversaţia din faţa uşii, începuse deja să se îmbrace.

— Îmi pare rău că trebuie să scurtez minunata noastră seară, îi zise O'Toole cu un zâmbet larg. Am putea amâna pentru una din serile următoare dacă ai să simţi o pornire.

— Mi-e teamă că n-ai sământă de poet, îl persifla ea supărată. Eşti lipsit de orice sensibilitate.

Pe când fata se îndrepta spre uşă, O'Toole îi strigă obezului:

— Opreşte-te!

Blonda se opri în faţa lui Jessup.

— Haide, atinge-o! strigă iar O'Toole.

Jessup dădu din umeri şi mângâie gâtul fetei cu vârfurile degetelor.

Nimic.

Blonda se scutură indignată şi dispăru pe culoar.

— Ce te-a apucat? îl întrebă mirat Jessup.

— Voiam să verific o chestie, mormăi O'Toole luându-şi slipul de pe abajurul veiozei.

Apoi, clătinându-se uşor, se îndreptă spre baie, intră şi reglă temperatura apei de la duş.

— Ce cauţi aici? răcni el văzând că obezul venise după el.

— Vreau să fiu sigur că nu te îneci.

— În orice caz nu încerca să intri cu mine sub duş! Uşa e prea îngustă şi n-am chef să pierd garanţia pentru apartament!

— Stai liniştit că n-am de gând să sar pe tine, zise Jessup întinzând mâna şi oprind apa caldă.

O'Toole nu zise nimic.

Jessup îi explica situaţia în timp ce Liam se săpunea sub apa rece ca gheaţa. La sfârşit se trezise aproape de-a binelea.

— Cum îi vom găsi pe ceilalţi la San Francisco? întrebă Jessup. Nu am nicio adresă.

O'Toole ieşi de sub duş şi luă un prosop să se şteargă.

— De trei zile tipii ăştia îşi târâie pantofii pe coasta de vest, zise el rânjind. Cred că adresa lor e acum uşor de găsit.

— Puşcăria locală?

— Şmecherosule!

9

— E ultimul nostru avertisment! Vă repet că e ultimul nostru avertisment! strigă poliţistul cu voce de bariton în megafon. Ieşiţi, altfel va trebui să urcăm după voi!

Nate Beck îndepărtă storul veneţian cu vârful degetului mic pentru a arunca o privire furişă pe fereastră. Jos în stradă maşinile poliţiei viermuiau agitându-şi girofarurile. O dubă a poliţiei era garată lângă trotuar, chiar în faţa localului de strip-tease pe firma căruia scria *Păsările Paradisului.* Peste acoperişul dubei se vedea clipind o pereche frumoasă de ţâţe desenate cu neon roz.

— Haide, Nate, ai încredere în mine, zise o voce în spatele lui Beck. Nu se poate sta la San Francisco fără o vizită la poliţie!

Beck lăsă storul. Billy II, indianul înalt de un metru nouăzeci şi cinci, jumătate *osaj,* jumătate *navajo,* se legăna uşor într-un fotoliu basculant şi se distra la nebunie. Nu departe de el, Emilio Lopez, căţărat pe marginea unui fotoliu, făcea un haz nebun.

— Trebuie să înveţi să stai liniştit, zise acesta din urmă. Ia viaţa aşa cum e!

Dar Beck nu putea să facă nimic împotriva angoasei care îi sfredelea măruntaiele. Era sperios de felul lui. În

momentul de faţă avea toate motivele să-şi facă griji. Se folosise cu şiretenie de computerele sale pentru a pune la cale furtul unui milion de dolari. O combinaţie perfectă pe care nimeni n-ar fi descoperit-o vreodată dacă n-ar fi dat alarma chiar propria lui nevastă. Şi acum Nate Beck era căutat pe două continente. Iar în momentul acela poliţiştii din San Francisco se pregăteau să spargă uşa!

Emilio Lopez vorbi din nou, făcând un gest amplu cu mâinile:

— Nu ştiu dacă îţi dai seama, Nate, dar trăim o experienţă unică în viaţa unui om!

Beck aruncă o privire peste umăr spre cele trei feţişoare aliniate care îi arătau spatele. În adâncul inimii lui ştia că Lopez avea dreptate. Maiestatea unică a feselor lor somptuoase, complet goale, ar fi inspirat pe oricine. Chiar şi el, dacă ar fi avut mai mult bun simţ, ar fi profitat de această ocazie extraordinară pentru a face mai bine cunoştinţă cu roşcata care fusese atât de impresionată când îi spusese că era un mercenar profesionist. Din păcate, nu-l lăsase inima. Acum când se afla baricadat împreună cu colegii lui în vestiarul unui club de striptease cu toată trupa care executa numărul „La fundul gol în campus”, Beck era obsedat de ce anume avea să se petreacă după aceea.

— Pentru cazul în care n-ai remarcat, reluă Lopez pe un ton de confidenţă, pot să-ţi spun că micile noastre prietene nu numai că sunt remarcabil de bine făcute, cu carnea tare, musculoasă şi tot ce vrei, dar din trei două sunt blonde adevărate.

— Am văzut, mormăi Beck. Şi poate că aş fi putut să constat nu numai cu ochii dacă nu i-aş fi rupt braţul gorilei.

— A căutat-o cu lumânarea! M-a apucat de cămaşa mea nouă! Şi totuşi îi spusesem că nu suport să se atingă cineva de ţoalele mele!

Cămaşa cu pricina fusese cumpărată de la un negustor de lucruri de ocazie chiar în ziua sosirii la San Francisco. De atunci Lopez n-o mai schimbase. Aparţinuse unui membru al echipei de bowling din Kansas City, statul Missouri, prin anii cincizeci. Pe buzunarul de la piept era brodată cu litere aurii inscripţia *Pookie.*

— Şi cretinul m-a şi ameninţat cu măciuca, continuă Lopez cu indignare.

Bastonul cu pricina zăcea pe podeaua vestiarului, acolo unde gorila o lăsase să cadă. În realitate era un picior de masă scobit în care se introdusese o ţeavă de plumb.

— Oricum, continuă Lopez, ştim foarte bine din vina cui ne aflăm în rahatul ăsta.

Lopez îşi însoţi fraza cu o privire elocventă peste umăr spre Alex Nanos, zis grecul.

Acesta, un tip musculos şi bronzat cât cuprinde, gungurea la urechea uneia dintre dansatoarele goale pe care o dusese într-un colţ al încăperii. Grecul îşi însoţea vorbele cu gesturi largi. Nanos era irezistibil când dădea din mâini, iar blondele de cel puţin douăzeci şi trei de ani nu erau în stare să-i reziste.

— E îndrăgostit, băieţi, zise Billy II de parcă asta ar fi explicat totul.

Dar Beck nu era satisfăcut. În fond, riscul cel mai mare era pe capul lui.

— Nanos ştia de la început că gagicuţa asta apărea în fundul gol pe scenă, mormăi el. La naiba! Trei seri la rând ne-a cărat aici ca să-i vadă numărul! Şi acum, când relaţiile dintre ei au devenit ceva mai intime, ca să spunem aşa, nu vrea s-o lase să-şi arate curul în faţa clienţilor care plătesc! Exagerează! Nu o va lăsa să iasă nici măcar din vestiarul ăsta împuţit, în timp ce ea arde de nerăbdare să-şi tremure fesele pe scenă. Şi, culmea nenorocirii, colegele ei refuză să execute numărul fără ea!

— Dansul e toată viaţa lor! zise Lopez suspinând.

— Poate, dar noi o să ajungem la răcoare, răspunse Beck cu amărăciune.

— Haide, Nate, ştii bine că o călătorie la Frisco include obligatoriu şi o vizită la poliţie! repetă Billy II, care continua să se distreze.

Nate Beck se strâmbă neliniştit. Poliţiştii urcau scara. Le auzea bocancii pe trepte.

— O să vezi că mâine o să ne mulţumeşti, glumi Lopez.

** *

La comisariat, Beck avu nenorocul să împartă celula cu Alex Nanos, grecul îndrăgostit. Nanos nu avea alt subiect de conversaţie decât Sunny, noua lui pasiune. Beck însă ar fi vrut să vorbească despre motivele posibile ale neglijenţei poliţiei, încă nu li se luaseră amprentele digitale. Or, imediat ce lucrul acesta se va face, poliţia federală avea să dea buzna acolo.

— Recunoaşte măcar că gagicuţa asta are şasiul cel mai frumos pe care l-ai văzut vreodată, zise Nanos suspinând.

Era pentru a cincea oară în zece minute când repeta aceeaşi frază.

— Este sen-za-ţio-na-lă, răspunse Nate.

Şi nu minţea. Sunny era unică. Avea un corp fără niciun defect indiferent din ce unghi o priveai sau dacă o vedeai de aproape sau de departe. Ba chiar era prea perfectă pentru gustul lui Beck, deşi, când se gândea la şoldurile ei îi venea să dea cu pumnul în masă şi să strige nerozii de *macho.* Şoldurile erau slăbiciunea lui Beck.

— Şi nu găseşti că e al naibii de inteligentă? zise iar Nanos.

Beck fu gata să facă o glumă, dar se răzgândi. Celula era într-adevăr mică şi fără posibilităţi de repliere.

— Are un corp superb, răspunse el diplomatic înainte de a încerca să schimbe subiectul.

Apoi se grăbi să continue:

— Nu ştiu de ce poliţia din San Francisco nu respectă procedura obişnuită. Ar fi trebuit să fim percheziţionaţi, fotografiaţi şi mai ales ar fi trebuit să ne ia amprentele digitale. Zău, eu nu ştiu ce aşteaptă curcanii ăştia californieni.

— Crezi că greşesc cerându-i să lase baltă spectacolul? întrebă Nanos drept răspuns.

— Că greşeşti? De ce, Dumnezeule mare? Doar vă cunoaşteţi deja de trei zile!

— Fir-ar dracul al dracului! Asta îi tot spun şi eu. Dar nici nu vrea să m-audă. Spune că babacii ei au învăţat-o să fie mândră de corpul pe care-l are. Ea consideră că dansând goală face un cadou lumii. Şi încă ce cadou!

— La naiba! gemu Beck lăsându-se să alunece în jos lângă peretele de ciment al celulei.

Dar Nanos nu sfârşise.

— Spune-mi, ce să fac? se tângui grecul. Când mi-o închipui în pielea goală pe scenă, exprimându-şi filosofia ei despre lume răsucindu-se în faţa beţivanilor, mă apucă toate pandaliile!

Tăcu câteva clipe, până îşi mai recăpătă puţin sângele rece, apoi continuă:

— Spune-mi, Nate, sincer, ce crezi despre ea?

Beck închise ochii. Era atât de exasperat încât îi era teamă că va urla. În momentul acela uşa celulei se deschise şi intră un poliţist în uniformă.

— Ieşiţi, le ordonă el. Ieşiţi amândoi!

Beck vedea deja succesiunea normală a evenimentelor. Descoperirea falsei sale identităţi, verificarea amprentelor şi aşa mai departe. Agentul federal care va compara amprentele digitale ale lui Eandolf Stallone cu cele ale lui Nathanaiel Beck va scoate un strigăt care se va auzi pe o raza de câţiva kilometri…

— Cum e mâncarea în închisoarea federală? îl întrebă Beck pe ofiţerul de poliţie. Ştii cumva dacă se pot căpăta legume proaspete?

— Ce tot îndrugi acolo? îi răspunse poliţistul conducându-i pe cei doi deţinuţi spre intrarea comisariatului. S-ar zice că aveţi cunoştinţe care s-au înţeles să tragă sforile potrivite! Ni s-a cerut doar să vă băgăm la răcoare, atâta tot. Nu s-a făcut nicio plângere împotriva voastră. Acum am primit ordin să vă dăm drumul. Sunteţi liberi.

— Să tragă sforile? mormăi Beck sufocat intrând în sala de aşteptare.

— Mda. Vorbesc de cei doi de colo, zise poliţistul arătând spre un individ înalt cu chica roşcată, care aştepta lângă un tip obez îmbrăcat într-un costum cu vestă.

— E O’Toole! şopti Beck.

— Ei da, chiar irlandezul O’Toole! exclamă Nanos înveselit. Dar cine e cu el? Un nou Buddha?

10

Erika Dykstra stătea foarte ţeapănă pe un scaun din acaju masiv, cu mâinile legate de spătar. Se străduia din răsputeri să nu arate cât era de înspăimântată. Dacă răul avea miros, cu siguranţă că el era suav şi greţos ca cel al pomadei cu care Sonny îşi ungea părul.

— Ştii la fel de bine ca mine că va veni, repetă vietnamezul apropiindu-se de prizoniera lui. Totuşi cred că ştii ce soartă te aşteaptă?

Erika îşi vedea faţa în ochelarii cu lentile reflectorizante pe care îi purta Sonny. Curbura deforma trăsăturile dar se recunoştea şi se mira că era atât de palidă.

— Închipuie-ți cam ce-ar putea să-i facă unei tinere drăguţe ca tine vreo douăzeci şi cinci de băieţi virili şi plesnind de sănătate, zise Sonny rânjind.

— Îmi închipui foarte bine, cu atât mai mult cu cât am primit explicaţii detaliate pe când eram adusă aici, răspunse Erika cu o voce plină de răceală.

— Evident, intenţionez ca eu să fiu primul, continuă vietnamezul, dar ai încredere în mine, sunt un amant plin de resurse. În tinereţea mea, pe când eram student la Paris, frecventam cu asiduitate bordelurile şi acolo am învăţat nenumărate feluri de a mulţumi o femeie. Ştiu că îmi vei aprecia talentele. Şi vei putea să faci diferenţa când va trebui să suporţi asaltul mercenarilor mei.

Sonny se întoarse către Heiss, care privea distrat pe fereastră, şi continuă:

— Ce zici, Karl? Ţi-ar plăcea să urmezi după mine?

Vietnamezul găsi că făcuse o glumă bună şi izbucni în râs.

Erika se înfioră de repulsie la gândul că va simţi peste ea corpul lui Sonny. Nici asalturile ticălosului de Heiss nu i se păreau mai suportabile.

Sonny râdea întruna.

— Nu te nelinişti, frumoaso. Cel puţin de o mârşăvie vei fi scutită. Domnul Heiss nu e un amator de plăceri trupeşti.

— Lasă gura! bombăni Heiss.

Era un ordin lipsit de convingere.

De aceea vietnamezul continuă şi mai şi.

— Castitatea asociatului meu seamănă cu cea a unui călugăr. Nu apreciază decât plăcerile intelectuale. E de înţeles deoarece este produsul unei matrice teutone, conceput cu siguranţă în miezul unei seri friguroase de iarnă. Totuşi cred că ai vise erotice, Karl? Iar după aceea sunt sigur că te trezeşti cu inima bătând cu putere şi cu cearşaful umed.

— Lasă gura!

Sonny dădu nepăsător din umeri.

— Zău că n-ai simţul umorului. Părerea mea e că, în ansamblu, compania ta e destul de sinistră.

Erika îşi interzisese să intervină. Ţinând cont de împrejurări, acesta era mijlocul cel mai sigur de a nu-i enerva pe temnicerii ei.

Totuşi vietnamezul părea inepuizabil.

— Acest brav Barrabas nu are nicio şansă, niciuna de a te scoate de-aici. Dar pentru ca jocul să fie mai interesant, am făcut în aşa fel încât să nu apară învins de la început. Va descoperi treptat inevitabilul. Micul meu scenariu va fi astfel şi mai distractiv. Am organizat deci totul în aşa fel încât iubitul tău să nu întâmpine prea multe dificultăţi pentru a pătrunde pe această plantaţie. În schimb, va descoperi foarte repede că îi va fi imposibil să mai iasă. După sosirea ta, oamenii mei au pus în funcţiune sistemul de apărare prevăzut. În momentul de faţă ne aflăm într-o insulă izolată – în mijlocul altei insule – înconjurată de mine, de capcane şi mai ales puncte de ambuscadă imposibil de prevăzut. Mi se pare că asta se numeşte capcană chinezească. O jucărie de copil, dacă încă n-ai auzit de ea. E uşor să-ţi strecori mâna înăuntru, dar când vrei s-o scoţi, lucrurile se prezintă cu totul altfel…

Erika îşi întoarse capul. Dinţii îngălbeniţi ai lui Sonny îi făceau greaţă. Din fericire, Barrabas avea geniul strategiei. Când situaţia o cerea, creierul lui funcţiona ca un computer, determinând, cântărind, analizând toate ipotezele posibile. Mai mult decât atât, Barrabas era înzestrat cu un adevărat instinct al luptei. Simţea cele mai mici mişcări ale adversarului şi avea forţa să se încreadă în intuiţia lui.

Erika şi-l amintea prea bine pe Sonny de pe vremea când se afla în Vietnam. Rolul lui determinant în cele mai importante reţele de droguri era în vremea aceea un secret cunoscut de toată lumea, şi devenise de notorietate publică faptul că echipa lui, formată din dezertori ai armatei

americane, era capabilă de cruzimi şi mai mari decât vietcongii. Erika ştia cum Heiss şi Sonny sabotaseră participarea lui Barrabas la operaţiunea de pacificare *Abile,* pentru a-şi păstra reţelele de oameni corupţi într-o republică coruptă şi ea.

Lui Barrabas nu-i păsase niciodată de glorie, dar pusese mult la inimă câştigarea încrederii oamenilor simpli, a ţăranilor. Şi reuşise în mod strălucit. Dar Sonny şi Heiss se înverşunaseră să-i denunţe în mod mincinos pe acei oameni amărâţi care îşi încredinţaseră viaţa în mâinile lui Barrabas... De atunci, de câte ori se gândea la Vietnam, bărbatul cu părul alb simţea o amărăciune atât de violentă încât numai alcoolul reuşea să-l facă s-o uite. Alcool, şi iar alcool, mereu alcool...

În faţa tinerei femei apărură două feţe luminate de zâmbete lubrice. Doi din mercenarii lui Sonny veniţi să-şi contemple prada.

Erika îi fulgeră cu ochii ei albaştri plini de dispreţ şi deodată un gând o făcu să zâmbească.

Sonny nu-l atacase niciodată pe Nile Barrabas faţă în faţă. Totdeauna se adăpostise în spatele „sistemului”. Ei bine, vietnamezul va avea o surpriză! Erika îl cunoştea pe Barrabas – atât cât poţi cunoaşte un personaj atât de enigmatic cum era el şi ştia că, indiferent ce soartă va avea ea, cea a lui Sonny era asigurată. Acum zarurile fuseseră aruncate...

11

Barrabas se trase înapoi înainte de a porni motocicleta. Zguduirea brutală îl făcu să se cramponeze bine de ghidon pentru a nu fi dezechilibrat. Apoi ocoli de bine de rău şirul de şarete trase de boi famelici care ocupau mijlocul drumului îngust. În ciuda zgomotului puternic provocat de motor, Barrabas auzea şi clinchetul clopoţeilor suspendaţi la străvechile vehicule.

După ce trecu de obstacol, Barrabas trecu la viteza superioară şi motorul urlă cu furie în timp ce vehiculul pătrundea sub bolta de vegetaţie tropicală pe unde trecea drumul. Asfaltul era rând pe rând luminat de soare sau cufundat în umbra cea mai adâncă. Din când în când, în luminişuri, Barrabas zărea din loc în loc grupuri de femei care se ocupau cu uscatul orezului pe rogojini de stuf împletit.

Trebui să încetinească pentru a lua un viraj foarte strâns, după care în faţa lui apăra pe neaşteptate o vedere panoramică a platoului muntos cu crestele, trecătorile şi piscurile sale stâncoase. Mai încetini încă o dată pentru a privi în urmă. Relieful cobora în paliere destul de abrupte amenajate în grădini de zarzavat sau orezării de un verde atât de intens încât simţi nevoia să clipească.

O teamă bruscă puse stăpânire pe el. Adolescentul sinhalez, care consimţise cu regret să cedeze motocicleta, aflând unde voia Barrabas să meargă, strigase:

— *Pe su menia!* Eşti ţicnit!

— Posibil.

Acceleră la maximum şi roata din spate împroşcă o jerbă de pietricele prin fumul albăstrui al ţevii de eşapament.

Drumul urca în serpentine strânse la asaltul muntelui. Din vârf coborai din nou în serpentină. Barrabas merse până în dreptul unei manufacturi de fibre din nucă de cocos abandonată de curând. Acolo se opri. Aerul foarte umed era impregnat de mirosul dulceag de nucă de cocos intrată în putrefacţie. Coji goale mai pluteau încă într-un fel de bazin plin cu apă stătută. Dacă totul mergea bine, în mai puţin de douăzeci şi patru de ore T. M. îi va conduce în această veche uzină pe mercenarii lui Barrabas. Acolo era ultimul punct de întâlnire dinaintea atacului.

Barrabas îşi ascunse cu grijă motocicleta într-un boschet, înghiţi câteva comprimate de sare şi plecă pe jos spre junglă, cu rucsacul în spate şi plosca agăţată de umăr. Nu luase cu el nicio armă. De data asta, mâinile, picioarele, experienţa de luptă şi instinctul trebuiau să-i ajungă. Oricum, barajele militare dintre Colombo şi Matale nu l-ar fi lăsat să treacă cu o puşcă de asalt. De altfel, lucrul acesta nu avea nicio importanţă, deoarece plecase într-o recunoaştere furişată, sperând că nu va avea loc nicio înfruntare. Va intra în perimetrul inamic, va repera principalele posturi de apărare, apoi se va întoarce la punctul de întâlnire pentru a-i aştepta pe ceilalţi.

Se îndepărtă de drum şi nu se opri decât atunci când se simţi la adăpost. Scoase o cutie de machiaj de camuflaj pe care şi-l aplică pe faţă, pe gât şi pe braţe. Luă din rucsac o pereche de mănuşi din pânză groasă – simplă măsură de protecţie împotriva faunei şi florei uneori ostile pe aceste platouri înalte.

Mulţi se temeau de junglă din cauza vegetaţiei dese, foşnind în permanenţă de insecte invizibile, şi de umiditatea ei apăsătoare. Barrabas însă, de fiecare dată când pătrundea în junglă, avea impresia că se află în elementul lui. Imediat pierdea orice lustru de civilizaţie şi, brusc, viaţa, moartea îi păreau foarte simple.

Îşi consultă busola pentru a se deplasa paralel cu drumul pe care-l părăsise, apoi o porni încet la drum. Nu trebuia deloc să se grăbească. Cea mai mică neatenţie ar fi putut să-i fie fatală, putea să-l coste viaţa pe unul din soldaţii lui a doua zi, sau putea chiar să aducă moartea frumoasei Erika.

Plantaţia de arbori de cauciuc, obiectivul lui, trebuia să se găsească la aproximativ trei kilometri de acolo, fiind legată de şoseaua Matale-Kandy şi de manufactură printr-un drum de pământ care şerpuia prin pădurea virgină pentru a escalada coline şi a coborî în râpe mici care duceau pe înălţimea platoului muntos.

T.M. Îi dăduse lui Barrabas o hartă foarte amănunţită a regiunii şi avusese grijă să marcheze cu un „x” locul presupus al casei. Drumul de pământ care ducea la ea nu apărea pe această hartă, totuşi ea oferea o imagine destul de exactă a topografiei locului. Indica cu precizie crestele stâncoase, trecătorile şi cursurile de apă. După cum arăta ea, plantaţia era situată pe culmea unui munte şi se prezenta ca un platou ale cărui contururi coborau în pantă domoală până la reliefurile mai abrupte de la poale. T. M. încercuise întreg perimetrul presupus a fi ocupat de plantaţia de arbori de cauciuc.

Crestele care duceau la flancurile platoului apăreau ca fiind căile de acces cele mai uşoare. Vegetaţia ar fi fost acolo mai rară şi Barrabas ar fi găsit cu certitudine urmele foarte vizibile ale unor animale.

În schimb văile constituiau cu siguranţă calea cea mai periculoasă. Barrabas era sigur că ar fi întâlnit obstacolele unor cursuri de apă ascunse de o vegetaţie de nepătruns. Dacă ar fi ales văile însemna să coboare şi apoi să urce, deci oboseală fizică şi energie risipită înainte de luptă. Iar Barrabas şi aşa le cerea mult mercenarilor săi. În mod normal, un om bine antrenat are nevoie de o săptămână pentru a se aclimatiza cu căldura şi umiditatea junglei înainte de a deveni operaţional. Soldaţii lui însă vor dispune

de mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Era mai bine să-i menajeze la maximum.

În sfârşit, ultima cale de acces spre plantaţie era drumul de pământ. Era clar că acesta era uşor de apărat cu mine şi ambuscade. Totuşi reprezenta drumul de retragere cel mai sigur şi cel mai rapid pentru Heiss şi Sonny, dacă întâmplător lucrurile ar fi luat o întorsătură neaşteptată. Ar risca ei în cazul ăsta să-l mineze? Barrabas era aproape sigur că n-ar ezita s-o facă deşi în mod selectiv: pentru a separa două posturi de ambuscadă, de exemplu. În consecinţă, drumul de pământ era cel mai periculos dintre cele trei căi de acces, cel care cu siguranţă era protejat de cei mai mulţi oameni, dar Barrabas trebuia totuşi mai întâi să-l verifice.

Iată de ce înainta prin junglă paralel cu acest drum. Nu vedea mai departe de trei metri în faţă. După o oră şi jumătate de mers se opri să bea câteva guri de apă şi mai înghiţi câteva comprimate de sare. După estimările lui, abia dacă parcursese un kilometru. Spre deosebire de drumul în paralel cu care mergea şi care era aproape drept şi plat, el trebuia să ia în piept cele mai mici denivelări de teren şi avea impresia că are de-a face cu ceea ce prin parcurile de distracţie se numeşte *montagnes russes.* Un gând însă îl îmbărbăta. Ştia ca nu numai el avea probleme, ci şi Sonny. Era adevărat că vietnamezul ocupa o poziţie ridicată dar avea de apărat un perimetru enorm. Prin urmare nu avea decât o singură soluţie. Trebuia să renunţe la apărarea lui integrală şi să adopte o apărare sporadică în puncte alese cu multă şiretenie. În orice caz, majoritatea oamenilor vor fi ţinuţi în jurul plantaţiei propriu-zise, pentru restul fiind sigur că recursese la mijloace de apărare stil mine, capcane şi altele. Adică apelase la material, nu la oameni. Admiţând această soluţie, devenea clar faptul că posturile de ambuscadă trebuiau să fie situate la mică distanţă de

plantaţie, astfel încât, în eventualitatea unui necaz, oamenii să se poată adăposti în casă.

Barrabas închise plosca. Dacă reuşea să determine amplasamentul posturilor de ambuscadă periferice şi să găsească o cale de retragere cât de cât sigură, bătălia era ca şi câştigată.

Se apropie cu prudenţă de marginea drumului şi, din spatele unei frunze mari de bananier, aruncă o privire în cele două sensuri. Drumul era format din două şanţuri lăsate de roţile vehiculelor printre care creşteau ierburi înalte.

Deodată îi atrase atenţia ceva care se afla la picioarele lui.

Firul unui detector de sunet. Totuşi ar fi putut să fie vârât în pământ. Barrabas se lăsă în genunchi şi scoase la iveală o lungime de vreo cincizeci de centimetri. Poate că la început firul fusese acoperit cu pământ de oamenii lui Sonny, dar fusese dezgropat de ploaie. Barrabas l-ar fi descoperit oricum. Ştia că va găsi unul în locul acela. Aceşti detectori erau mijlocul cel mai sigur de a supraveghea un drum la o distanţă de peste trei kilometri fără să trebuiască să postezi oameni sau să foloseşti un sistem radio care în junglă totdeauna funcţiona foarte prost din cauza vegetaţiei dese ce împiedica deplasarea undelor.

Barrabas se ţinu după fir până când ajunse la amplasamentul primului detector. Îl marcă cu trei pietre aliniate una după alta pe care le înfundă pe jumătate în pământ. În felul acesta, a doua zi, soldaţii lui vor şti să-l ocolească.

Îşi reluă mersul în direcţia plantaţiei. Jungla forma de o parte şi de alta un zid impenetrabil. Posturile de supraveghere puteau fi ascunse oriunde. Dar a ascunde nu însemna neapărat şi punere la adăpost. Puteai să răspunzi cu foc celor care trăgeau dintr-o poziţie camuflată. Deci, dacă Sonny avea experienţa luptelor, atunci îşi va dispune

posturile de ambuscadă astfel încât să fie perfect camuflate dar şi perfect adăpostite, ba chiar având şi o cale de retragere sigură. Tot aşa, se va gândi să-şi protejeze oamenii postaţi în ambuscadă minând terenul.

În timp ce gândea, Barrabas intrase din nou în pădure şi îşi continua înaintarea anevoioasă.

Pe la orele patru ale după-amiezii începu să se facă simţită oboseala. După aprecierea lui, până la locul presupus mai avea aproape un kilometru, şi încă nu găsise nimic din ceea ce căuta. Nu-şi pierduse speranţa, totuşi se întreba dacă nu cumva îl subestimase pe Sonny. Poate că vietnamezul imaginase un şiretlic la care Barrabas nu se gândise...

Deodată ceva sări printre copaci deasupra lui. Cu siguranţă o maimuţă sau o pasăre. Şi în sfârşit o văzu!

Mina Claymore era agăţată de o creangă groasă, foarte joasă, la marginea drumului. Kilogramele ei de exploziv erau orientate spre sol pentru ca efectul să fie maxim. Barrabas se apropie ca s-o examineze şi constată că era telecomandată. Era clar că destinaţia ei era să-i blocheze pe cei care ar fi vrut să bată în retragere după încăierare. Dacă mergea mai departe pe drum, era aproape sigur că va găsi şi altele, acestea având însă detonatoare independente, activate prin apăsare, ca minele obişnuite.

În faţa lui, la stânga, terenul urca în pantă abruptă în timp ce drumul rămânea aproape plat. Pe marginea drumului se ridica o movilă fără vegetaţie. Bună poziţie pentru a-i ciurui pe nepoftiţii care ar fi optat pentru acel drum de acces.

Barrabas dădu ocol movilei apoi se apucă s-o escaladeze. Din vârf vedea cealaltă parte a drumului unde cineva făcuse nişte spărturi în vegetaţia deasă a junglei. De pe drum nu se vedeau. Pe burtă în vârful movilei, Barrabas le observă îndelung fără să mişte, încercând să le înţeleagă semnificaţia. Deodată totul deveni clar. Sonny făcuse acele

găuri în vegetaţie pentru ca ele să formeze cu drumul un unghi atât de închis încât oamenii lui ascunşi să poată trage asupra inamicului din lateral şi din spate.

Satisfăcut, Barrabas îşi scoase carneţelul şi făcu o mică schiţă a descoperirii sale.

După aceea coborî de pe movilă şi intră din nou în junglă. La şaizeci de metri de postul de ambuscadă, Barrabas traversă drumul, se strecură în spatele unui mic desiş şi se debarasă de rucsac. Nu voia să rişte să se trădeze. Rucsacul ar fi putut agăţa o creangă. Bău repede o gură de apă şi porni din nou.

Nu făcuse mai mult de cincisprezece metri când se trânti uşurel la pământ, cu toate simţurile la pândă. Nu vedea pe nimeni, nu auzea nimic, dar ştia din instinct că nu era singur. Se târî încet pe burtă, având grijă să nu facă niciun zgomot.

Şi într-adevăr erau acolo. Nişte băieţi disciplinaţi! Fără zgomote, fără murmure, fără măcar un fum de ţigară care ar fi putut să-i trădeze. Stăteau ghemuiţi în ierburile înalte, la pândă, la fel ca şi el.

Barrabas continuă să se târască, ocolindu-i pe o distanţă de cincizeci de metri şi reperă un traseu vag, acoperit cu frunze, ce şerpuia printre stâncile năpădite de muşchi şi licheni, care oferea o acoperire excelentă atât ca drum de retragere cât şi ca amplasament pentru contraatac.

Îşi scoase din nou carneţelul şi făcu o altă schiţă. Era puţin probabil ca Sonny să fi ordonat minarea acestui drum dacă îl prevăzuse ca pe o cale de retragere posibilă. Ar fi fost prea periculos. Şi la capăt de tot, între stânci, Barrabas zări în sfârşit plantaţia propriu-zisă cu arborii ei de cauciuc.

Semăna cu un parc bine întreţinut. Terenul fusese curăţat. Mult prea curăţat chiar. Barrabas nu găsea niciun adăpost. Totuşi nu avea încotro, trebuia să rişte.

Mai întâi se târî până la adăpostul provizoriu al unui trunchi destul de anemic apoi se avântă pe teren

descoperit. Abia atunci văzu pentru prima oară casa. Era veche, construită în stil colonial. Cu excepţia copacilor care îi procurau umbra şi a lianelor care îi invadau zidurile, toată vegetaţia din apropiere fusese curăţată.

Zgomotul unor paşi îl făcu să se lipească brusc de copacul cel mai apropiat. Aruncă o privire. Văzu şase bărbaţi, toţi în costume de camuflaj, înarmaţi cu puşti de asalt!

La dracu'! De unde apăruseră? Inspectase cu grijă toată partea aceea din jurul lui precum şi împrejurimile casei fără să repereze nimic suspect. Cum ajunseseră în locul acela? Trebuia totuşi să existe o explicaţie logică. Într-adevăr. O intrare subterană ascunsă parţial de trunchiul impozant al unui arbore de cauciuc maiestuos făcea invizibilă acea deschizătură, care abia dacă era destul de mare pentru a permite trecerea unui om de talie mijlocie.

Şi Barrabas, care de câtva timp se întreba dacă locul era minat, înţelese imediat că era. Acum nu mai exista nicio îndoială.

Subterana se întindea pe toată lungimea terenului descoperit, protejată de scânduri, pământ şi saci cu nisip. Barrabas fu ispitit să arunce o privire înăuntru, dar se răzgândi. Risca să se pomenească nas în nas cu inamicul. Era mai bine să fie discret şi să continue să înainteze până la un punct de unde va putea avea o vedere generală asupra casei şi terenului din imediata ei apropiere.

Ajuns la o distanţă rezonabilă de subterană, Barrabas văzu că prima tranşee era legată de o alta care ducea la o movilă de pământ prea netedă ca să fie naturală. Cu siguranţă că era vorba de o movilă care proteja o mitralieră.

Barrabas îşi reluă înaintarea astfel încât să poată da ocol clădirii. Aproape că se făcuse noapte când ajunse din nou la punctul de plecare. Reperase patru mitraliere grele, toate legate între ele prin tranşee care se îndreptau spre casă.

Sub o streaşină separată, Barrabas văzu câteva camioane, jeepuri, un tractor şi un Mercedes mare. Limuzina proprietarului!

Aproape satisfăcut, Barrabas se hotărî să pornească înapoi, mergând, dacă era posibil, pe acelaşi drum pe care venise. Numai că pe întuneric nu era deloc uşor. Reuşi totuşi să găsească o pistă fără să fie sigur că era cea bună. Nu făcuse nici douăzeci de paşi şi lovi cu piciorul un fir metalic.

Reacţionă făcând un salt într-o parte. Imediat şuieră o săgeată din bambus. Aşteptă o clipă cu inima bătându-i cu putere.

Atunci auzi soneria, semnalul că, într-adevăr, capcana funcţionase. Se dăduse alarma!

— La dracu'! murmură Barrabas.

— Acolo! răcni cineva nu departe de el.

— Închide gura! strigă altul furios.

Barrabas ştia ce-i rămânea de făcut. Singura cale de retragere posibilă era prin vale.

O luă la fugă. Jos era foarte întuneric şi terenul cobora în continuare. Pământul era afânat şi îi fugea de sub picioare. Barrabas căzu de câteva ori şi îşi continuă înaintarea în patru labe printre frunzele putrezite. Fundul trecătorii îi rezerva o surpriză. Se prăbuşi brusc şi căzu ca o piatră, pomenindu-se în mijlocul stâncilor, cu picioarele într-un mic curs de apă care susura domol. Rămase nemişcat, cu urechea la pândă. Urmăritorii veneau după el. Mai cu prudenţă decât el, dar pe acelaşi drum.

Barrabas nu voia cu niciun preţ să urmeze cursul râului. Noaptea era întunecoasă şi nu cunoştea terenul. Prin urmare trebuia să rămână ascuns până la ivirea zorilor sperând că duşmanul se va lipsi până la urmă să-l mai caute.

Câteva clipe mai târziu, un zgomot imperceptibil îl încremeni locului. Cineva venea în direcţia lui. Era clar că

tipii cunoşteau terenul cu ochii închişi. Colonelul se adăposti în spatele unui copac căzut la pământ şi îşi scoase mănuşile pe care le puse într-unul din buzunare. Se asigură că se sprijinea cu picioarele pe un sol stabil apoi începu să respire lent pentru a se destinde. Duşmanul continua să se apropie. Barrabas simţea cum se reduce distanţa dintre ei.

Văzu în mintea lui exact ce avea să se întâmple şi se ridică în picioare cu o mişcare bruscă.

Îl apucă pe individ cu mâna dreaptă de umăr în timp ce cu stânga îl lovi în piept. Omul scoase un strigăt răguşit, abia audibil, întrerupt de o lovitură violentă la gât.

Apoi, când îl văzu că se sufocă, Barrabas îl prinse de mijloc şi îl trase într-o parte pe mal. Omul nu încercă nici măcar să se apere. Căzuse în comă. Barrabas îl debarasă de puşca de asalt şi de ploscă şi îl lăsă acolo pe muşchiul umed unde în curând avea să-şi dea ultima suflare.

Se depărtă câţiva metri, verifică arma apoi se aşeză şi deschise plosca soldatului. Mirosi din obişnuinţă şi abia îşi reţinu o înjurătură. Plosca nu era umplută cu apă ci cu o băutură răcoritoare ceyloneză! Era un fel de suc dulceag fără vreun gust deosebit şi care mirosea vag a trandafir. Totuşi Barrabas luă câteva comprimate de sare şi bău din ploscă. Era totuşi lichid.

După care se întinse cât era de lung şi închise ochii. Nu mai avea altceva de făcut decât să aştepte până la prima geană de lumină a zorilor.

12

T. M. reveni în cămăruţa în care se ascundea familia lui. Angoasa i se citea cu claritate pe faţă.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă imediat Niramala.

— Poliţia tocmai a plecat de-aici, răspunse el. Sau mai exact sergentul Perara.

Niramala avu o tresărire. T. M. continuă: În fruntea unei patrule antiteroriste, Perara scotoceşte cu minuţiozitate cartierul musulman pentru eventualitatea în care Tigrii s-ar fi refugiat aici. Intră în fiecare casă. Prietenii noştri au reuşit să-l ţină la uşă dar, după părerea lor, Perara bănuieşte că ne aflăm aici. Chiar i-a întrebat dacă ştiu unde suntem.

Jenny izbucni în plâns.

— De ce nu ne lasă în pace? gemu ea. Ce are cu noi?

T. M. ştia dar se feri să răspundă. Ofiţerul de poliţie voia tot ce poseda tamilul: bunurile lui, viaţa lui, fiinţele pe care le iubea. Şi ştia că are puterea să ia totul…

Niramala, drept răspuns, îşi trecu braţul după umerii plăpânzi ai fetiţei.

— I-am promis lui Barrabas că îi voi conduce mâine oamenii până la plantaţia din Matale, zise T. M. E datoria mea. Nu pot şi nici nu vreau să mă sustrag de la ea. Trebuie să-l ajut să o salveze pe Erika în măsura în care pot. După ce mă întorc, vom încerca să găsim un loc mai sigur unde să ne ascundem.

— Şi dacă se întâmplă ceva în absenţa ta? îl întrebă Niramala înfricoşată. Ce vom face? Unde vom fugi?

T. M. luă puşca cu ţeava tăiată şi muniţiile şi i le întinse fiului său.

— Godfrey, făcu el cu gravitate, până la venirea mea vei avea grijă de mama şi de surorile tale. Dacă poliţia vine din nou şi se apucă să scotocească apartamentul, scoate-i pe toţi pe uşa din fund şi întoarceți-vă la imobilul Societăţii.

Parţial a fost incendiat, aşa că aveţi grijă, podelele ar putea să se prăbuşească.

În depozitul de la parter, de-a lungul zidului din fund, veţi găsi lăzi goale care n-au fost distruse. Strecuraţi-vă în ele şi aşteptaţi-mă. Godfrey, nu te foloseşti de puşcă decât în caz de extremă necesitate, şi mai ales că ţinta ta trebuie să fie foarte, foarte aproape. Ai înţeles?

— Perfect, răspunse cu calm băiatul.

T. M. reuşi să-i zâmbească fiului său. Avea încredere în el. Se apropie de fete şi le îmbrăţişă.

— Nu vă fie frică, totul va fi bine, le zise el cu o siguranţă pe care nu o împărtăşea.

Nici pe departe…

** *

Walker Jessup acoperi pudic cu şerveţelul de hârtie halca de friptură apetisantă de care nu se atinsese.

— Chiar n-o mănânci? întrebă Lopez, privind farfuria cu o privire jinduitoare.

Jessup împinse spre el farfuria cu un suspin frustrat.

— Ţii regim? se interesă Lopez atacând friptura cu un cuţit din plastic.

Carnea era atât de moale încât cuţitul intra în ea de parcă ar fi fost brici. Jessup îşi întoarse privirea scârbit.

— Mda, ţin regim.

— Păcat, mormăi Lopez cu gura plină. E o nebunie!

Mercenarul mesteca zgomotos, cu mare plăcere. După un moment, exasperat să-i tot audă mestecatul, Jessup îşi puse din nou casca la urechi şi răsuci butonul fixat în braţul fotoliului în căutarea unei muzici potrivite cu starea lui sufletească.

Aşezat destul de neconfortabil în fotoliul său, marele texan vedea practic tot habitaclul aparatului Boeing 727. Un habitaclu aproape pustiu. În total numai şase pasageri,

în loc de două sute câţi putea în mod normal să transporte avionul. Bravo prietenilor de la CIA!

Până acum, soldaţii lui Barrabas nu-i dăduseră de furcă cine ştie ce. De altfel, Jessup subestimase competenţa lui O'Toole ca şef de grup. Imediat ce înţelesese gravitatea situaţiei, irlandezul se pusese pe treabă. Şi se pricepea să-şi ţină în frâu oamenii. În avion nu-i lăsase să bea nici măcar un pahar şi le interzisese vinul la masa de prânz.

În general, ceilalţi mercenari se dovediseră aproape conformi cu ceea ce se aştepta din partea lor. Nanos şi William Starfoot II, alias Billy II, erau ţicniţi aşa cum presupunea. Poate chiar niţeluş mai mult. Dosarele lor, studiate cu grijă de Jessup în momentul în care Barrabas îşi recruta echipa, nu menţionau decât isprăvile în urma cărora fuseseră prinşi de poliţie. Era clar că sunt în stare de lucruri şi mai trăsnite. Lopez avea ceva mai mult simţ practic. Dacă s-ar fi hotărât să-şi folosească talentele naturale, cu siguranţă că ar fi fost în stare să pună pe picioare singur un trafic de droguri lucrativ între Bogota şi Kay West. În timp ce Nanos şi Billy II ar fi eşuat pe drum, fără îndoială din cauza unui fund de femeie. La ei totul era dependent de sex.

Nate Beck era o enigmă. Micuţ, slab, inteligent, nu semăna deloc cu mercenarul clasic aşa cum e descris el în cărţi. Ţinând cont de sistemul lui nervos, Jessup îl considera în definitiv drept cel mai ţicnit dintre toţi! Un punct de referinţă.

Dar nu era chiar aşa. Mai curând era pe locul doi. Premiul cel mare îi revenea texanului obez al cărui stomac răcnea de foame în timp ce el înghiţea ceai rece şi neîndulcit... O adevărată ruşine!

Jessup încercă să-şi închipuie cum se vor derula lucrurile după ce vor ateriza la Colombo. Cum va decurge misiunea cu Barrabas şi soldaţii lui? Dacă nu cădea sub gloanţele

inamicului, existau şanse ca Barrabas să-l împuşte chiar el...

Aruncă o privire rapidă spre vecinul său, Lopez, care îşi ştergea gura cu şerveţelul lui. Dacă scap, îşi zise el ca un răzbunător, al tău sunt Manhattan, cu restaurantele tale pentru miliardari!

13

În căldura apăsătoare a nopţii tropicale, Barrabas se lăsa din când în când să aţipească, dar se trezea la cel mai mic foşnet de frunze. Îi venea greu să despartă visul de realitate. În momentele de luciditate încerca să nu se gândească la atacul de a doua zi. Încă nu reuşise să asimileze bine toate detaliile aflate în urma recunoaşterii. Abia mâine va fi în stare să stabilească strategia.

Se gândea – sau poate că aşa era în vis – mult la Erika şi revedea ziua în care se cunoscuseră.

Se afla pe plaja de la Vung Tau. Era la a cincisprezecea cutie cu bere când prin faţa lui a trecut acea creatură superbă, foarte înaltă, foarte blondă, cu un minuscul bikini negru. Fata se oprise să-i spună câteva vorbe. Ăsta era preţul celebrităţii sale, căci ziarele din Saigon publicau deseori fotografia colonelului, în epoca lui eroică. Era perioada în care strălucea în mijlocul celor din înalta societate saigoneză, mai ales cu fetele generalilor şi ambasadorilor, şi avea dreptul la respectul majordomilor celor mai mari restaurante. Dar acest gen de glorie nu-l mai încânta de multă vreme. De ani de zile înţelesese cât de corupt era sistemul, dar o vreme încă mai crezuse că el singur putea să-l schimbe cât de cât. Spera să câştige micul lui război, în ciuda piedicilor inerente ale sistemului. Din

păcate se înşelase amarnic. Nu poţi lupta împotriva factorilor imprevizibili, mai ales în politică. Mai bine să fugi de ei.

În Vietnam pierduse mulţi prieteni dragi. Americani, fireşte, dar şi vietnamezi. Ţărani pe care îi ajutase şi care şi ei îl ajutaseră la rândul lor. Nişte oameni asemănători din toate punctele de vedere cu fermierii din Wyoming, ţinutul său natal. Nişte oameni preocupaţi mai mult de ploaie, de vânt, de îngrăşăminte decât de politică. Nişte oameni nevinovaţi prinşi din întâmplare în infernul războiului, străduindu-se să supravieţuiască şi aşteptând să vadă cine va fi învingător. Iar Barrabas făcuse tot ce-i stătuse în putinţă pentru a da acestui război o faţă umană. I se ceruse să-i descopere pe ofiţerii vietcongi care îi terorizau pe locuitorii satelor. Cu cooperarea acestora din urmă Barrabas demonstrase că era posibil.

După eşecul Operaţiunii *Abile,* nu mai fusese acelaşi. Îşi pierduse naivitatea şi întreaga ambiţie de a face carieră militară strălucită. Atunci apăruse Erika în viaţa lui. Ea şi fratele ei Gunther. Amândoi soseau la momentul potrivit.

Legătura lor dura de zece ani, dar Barrabas ştia că se putea în continuare încrede în ea şi nu reuşise să se plictisească de trupul ei voluptuos. Niciodată nu-i reproşase aplecarea lui episodică spre alcool, după cum nu-i spusese nimic despre faptul că alesese să trăiască pe muchie de cuţit. Aceste date le aflase în acea zi frumoasă de pe plaja de la Vung Tau şi despre care nu se mai discutase niciodată de atunci.

Barrabas se gândea şi la situaţia dramatică pe care o trăia ea acum precum şi la capcana în care se lăsa atras. Acum era inutil să se mai înfurie; mai bine să-şi păstreze toate forţele. Închise ochii şi se strădui să nu se mai gândească la nimic, ci să se concentreze asupra zgomotelor nopţii care îl învăluia. Umiditatea se condensa pe frunze şi începea să picure... O picătură... apoi încă o picătură... şi

încă una… scârţâitul unei crengi de copac… foşnetul permanent al unor insecte invizibile… Treptat adormi de a binelea.

Ploaia îl trezi puţin mai târziu. Îi cădea pe cap şi pe umeri. Ridică faţa spre cer de parcă ar fi vrut să se lase spălat. Primele raze ale zorilor luminau bolta de frunziş. Barrabas se întinse. Era timpul să plece la luptă.

** *

Aşezat la umbră, lângă bazin, Barrabas văzu în sfârşit sosind cele trei vehicule. Se ridică şi porni în întâmpinarea lor. Ţinea în mână puşca de asalt CAR-15, luată seara trecută de la duşman.

— Îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi atât de mult, colonele, îi zise O'Toole strângându-i mâna. Circulaţia în Colombo e de-a dreptul imposibilă.

— Da, confirmă Nanos, cu sălbaticii ăştia într-adevăr cel mai tare face legea. Cu cât eşti mai matahală cu atât ai mai multe drepturi!

Barrabas nu răspunse nimic. De-a dreptul stupefiat, se uita la Jessup care ieşea cu dificultate din maşină.

— Ce cauţi aici? îi zise el după ce-şi reveni din surpriză.

— E o poveste lungă, îi răspunse Jessup suspinând şi ştergându-şi cu batista faţa şi gâtul. În ultimul moment ne-am pomenit în lipsă de oameni. A fost cu neputinţă să-i prindem la telefon pe doctorul Hannon şi pe Hayes în Maiorca.

Barrabas îşi reţinu cu greu o înjurătură. Doi dintre soldaţii lui cărora le va simţi cumplit lipsa. Leona Hannon era nu numai un medic remarcabil, ci şi o femeie care ştia să lupte ca un bărbat. Iar Hayes era specialist în materie de junglă deoarece luptase de câteva ori în Africa alături de fraţii lui întru rasă, în cadrul unor mişcări revoluţionare de eliberare. În privinţa corpolenţei, Jessup făcea mai mult decât doi la

un loc, dar în ceea ce privea competenţa, lucrurile stăteau destul de prost, mai ales că după toate aparenţele climatul tropical îl cam vlăguise pe obez. Cu faţa lui mare şi congestionată, gâfâind, Jessup părea gata să leşine.

— Ai făcut o alegere greşită, îi zise colonelul. Misiunea asta se anunţă deosebit de dură. Va fi mult de mers şi să nu te aştepţi la vreo scădere de temperatură. Acum e ceasul cel mai răcoros al zilei.

Jessup reuşi să afişeze un zâmbet modest.

— Nu te îngrijora pentru mine, zise el fără convingere.

— Ia să vedem materialul, spuse Barrabas.

Nanos şi Billy II deschiseră portbagajul maşinii din faţă.

— Marfă de calitate, colonele, zise Billy II scoţând un AK56 cu încărcător de cincizeci de gloanţe.

— Aţi reuşit să treceţi la vamă cu jucăriile astea? se miră Barrabas.

— Nu, răspunse Jessup care se retrăsese discret la umbră. Un amic de-al meu cunoaşte pe cineva mare de-aici. Datorită lui am putut să ne procurăm arme luate de la Tigrii Eelam. Acest ofiţer al armatei ceyloneze mi-a comunicat un nume pe care a fost suficient să-l pronunţ pentru a trece de barajele poliţiei fără să ne îngrijorăm.

Barrabas dădu din cap lămurit.

— Perfect. În felul acesta, dacă va trebui să abandonăm câteva puşti în urma noastră, poliţia va trage concluzia că a fost o nouă lovitură a Tigrilor. O să cadă în cârca lor. Oricum, şi aşa sunt făcuţi răspunzători de toate relele care se întâmplă.

Apoi Barrabas se întoarse la bazin şi îşi aruncă puşca de asalt CAR.

— Din Statele Unite am adus pistoale, interveni Beck întinzându-i un browning superb într-un toc de piele neagră.

Colonelul îl examină cu atenţie.

— Ştiu că nu e al tău, zise Jessup, dar am pus un expert să-l modifice.

Barrabas încercă mecanismul, se asigură că arma e încărcată, apoi se întoarse spre bazin şi ţinti o coajă mare de nucă de cocos care plutea pe apă. Ţinta, mare cât capul unui om, se sparse sub impactul glonţului de 9 mm.

— Excelentă detentă! remarcă Barrabas.

— Şi putere dublă, adăugă Jessup. Îţi cunosc exigenţele.

Rămas lângă maşini, T. M., care nu luase parte la conversaţie, făcu un pas înainte şi zise:

— Vreau să-ţi vorbesc, Barrabas. Nu pot să rămân mai mult cu tine. Îmi pare rău, dar familia mea e în primejdie la Colombo. Acel sergent de poliţie…

— Vorbeşti de Perara? îl întrerupse Barrabas.

— Da, chiar el. Încearcă în continuare să ne facă rău. Mi-e frică de ce-ar putea face dacă descoperă unde e ascunsă familia mea. Trebuie să mă întorc cât mai repede pentru a le găsi un adăpost mai sigur.

O clipă Barrabas vru să-i reproşeze că venise până acolo. În primul rând ar fi trebuit să se ocupe de ai lui. Totuşi se abţinu. Erika făcea parte din familia lui T. M. aproape în aceeaşi măsură ca Jenny şi Sheila. Ca un om de onoare, T. M. nu-şi făcuse decât datoria.

— Cum ne găsim dacă schimbi adăpostul? îl întrebă Barrabas.

— Voi lăsa indicaţii la prietenii mei musulmani.

— În cazul ăsta, întoarce-te imediat la Colombo. Ne-ai fost de un ajutor nepreţuit.

— Succes, zise T. M. zâmbind în timp ce se instala la volanul ultimei maşini.

— Al naibii omuleţ! murmură Jessup după ce vehiculul o porni din loc.

— Mda, îl aprobă Barrabas venind lângă el la umbră pentru a-şi urmări oamenii descărcând materialul din maşini.

— Hei, Lopez! strigă Nanos adulmecând în aer. Nu ţi se face poftă de o tartă cu nucă de cocos?

— Sau mai curând un lichioraş, zise rânjind Billy II.

— Prostii! răspunse Lopez. Dacă vreţi să ştiţi, putoarea asta aproape că mă face să borăsc. În viaţa mea n-am să mai pun gura pe nucă de cocos!

— Lăsaţi gura! le strigă O'Toole. Dacă aţi pălăvrăgi mai puţin, v-aţi mişca mai repede! Îmi consumaţi oxigenul.

După ce verificară toate armele şi inventariară muniţiile, oamenii se adunară în jurul lui Barrabas, care făcu pe pământ o schemă a plantaţiei. Le arătă amplasamentul celor patru mitraliere precum şi unghiurile de tir, apoi tranşeele care le legau între ele şi în sfârşit locul şi configuraţia postului de ambuscadă, precum şi calea de retragere.

— Dacă vrem să reuşim, zise el în sfârşit, trebuie să cădem asupra lor fără să ştie ce li se întâmplă. Pentru asta e nevoie de două lucruri: sincronizare şi precizie. Asta implică şi faptul că ne vom împărţi în două grupe. Prima, sub conducerea lui O'Toole, va fi formată din Nanos şi Billy II. Lopez şi Beck vor veni cu mine şi vom forma a doua grupă.

— Mi se pare că ai uitat pe cineva, zise Jessup.

— Discutăm imediat. Vom porni pe drumul de pământ bătătorit cu cele două maşini. În locul unde am semnalat detectorul vom merge bară lângă bară. Adică cele două vehicule trebuie să se atingă.

— Ca să deranjăm detectoarele, explică O'Toole. Dacă nu înregistrează intervale între trecerea roţilor, atunci semnalul nu va indica decât un singur vehicul.

— Exact. Ne vom continua drumul până la locul unde se află postul de ambuscadă. Acolo vom abandona maşinile şi vom ocoli repede ochiurile de tir pentru a ajunge la calea de retragere din amonte. Voi trei, O'Toole, Billy şi Nanos, vă opriţi acolo. Luaţi poziţie şi îi curăţaţi pe ambuscaţi când vor vrea să fugă. În acest timp, eu, Lopez şi Beck vom merge mai departe până la intrarea în subterana de care v-

am vorbit. De acolo ajungem la prima mitralieră şi o neutralizăm. Este esenţial ca cele două echipe să acţioneze perfect sincronizat.

— Tot n-ai spus nimic de mine, interveni încă o dată Jessup.

— Ne vei servi drept semnal, îi răspunse Barrabas. Imediat ce vom părăsi amplasamentul ambuscadei, mergi mai departe vreo treizeci de metri cu maşina din faţă. O potriveşti pe mijlocul drumului, pui o piatră pe pedala acceleraţiei şi sări din mers. Maşina va face să explodeze minele care barează pista în dreptul postului de ambuscadă. Exploziile vor fi semnalul că putem acţiona.

— Şi pe urmă? întrebă Jessup. Să vă prind din urmă ca să vă dau o mână de ajutor?

Barrabas se uită la texan imaginându-şi în acelaşi timp intrarea îngustă a tunelului. Nu, nici nu putea fi vorba…

— Nu, declară el, mai curând te întorci la ultima maşină şi te asiguri că nimeni nu a fugit pe calea de retragere.

Jessup se strâmbă dar nu zise nimic.

— Grupul meu, continuă Barrabas, va avea de neutralizat cele două mitraliere din spatele casei. Liam şi ceilalţi se vor ocupa de cele din faţă şi vor pătrunde în coşmelie prin intrarea principală.

Se uită la ceas şi adăugă:

— Bun, e şase şi jumătate seara. Vom porni peste un sfert de oră. Potriviţi-vă ceasurile.

— Chiar e indispensabil să dăm asaltul pe lumină? murmură Nanos de parcă ar fi vorbit cu el însuşi.

— Mda, dacă ţii să scapi, răspunse Barrabas rânjind. Nu cred că ştii, dar aici e un cuib de capcane. Trebuie să holbăm bine ochii.

— Zici că dacă am chef să scap! exclamă Nanos. Încă nu ţi-am spus, colonele, dar am o nouă logodnică la San Francisco.

— Altă mare intelectuală? zise Barrabas zâmbind.

— Nu, colonele, e o dansatoare profesionistă. O…

— Haide, Alex, îi tăie vorba Beck, îmi pare rău că trebuie să spun că nu e chiar aşa. Amica ta apare în fundul gol dar practic nu dansează.

— Ăsta e adevărul, Nanos, interveni şi Lopez care se distra de minune. Gagicuţa ta nu face nici măcar strip-tease, pentru că intră pe scenă deja în fundul gol!

— Vă spun eu că sunteţi geloşi! răcni Nanos indignat la culme.

— Nici vorbă, interveni O'Toole înveselit. Pur şi simplu ne-am cam săturat să te auzim lăudând-o întruna. Şi acum, băieţi, înainte!

Toată lumea, inclusiv Jessup, se înghesui de bine de rău în cele două maşini. Barrabas o conducea pe prima, un Taunus, iar Liam pe a doua, un Datsun cu patru uşi. Micul convoi se puse în mişcare.

În oglinda retrovizoare Barrabas îl văzu pe Liam înaintând de bine de rău prin praful stârnit în urma lui de Taunus. Nu era deloc uimitor că soldaţii lui răspunseseră la chemare. Ar fi răspuns „prezent" într-un singur glas fără să discute. În schimb prezenţa lui Jessup rămânea un mister pentru colonel. Încercă să nu se mai gândească la asta pentru a se concentra asupra drumului. Lianele şi crengile biciuiau tot timpul parbrizul obligându-l să conducă foarte încet.

Când ajunse la reperul format din cele trei pietre, Barrabas opri, coborî geamul şi îi făcu semn lui O'Toole să se apropie cât mai mult posibil. În acest timp el ţinea piciorul pe frână. Cele două maşini se atinseră cu un scrâşnet metalic. Apoi vehiculele se puseră din nou în mişcare.

Barrabas aruncă o privire rapidă spre Lopez, care îşi postase puşca de asalt chinezească la geamul portierei, gata să tragă. Se terminase cu gluma!

Barrabas se opri la vreo zece metri de postul de ambuscadă. Datsun-ul încremeni în spatele lui, Lopez îi dădu imediat lui Barrabas o puşcă Kalaşnikov şi muniţii.

— Potriviţi-vă ceasurile, ordonă colonelul oamenilor săi. Peste exact patru minute, Jessup îşi va face numărul cu maşina.

Apoi, invitându-şi cu un gest oamenii să-l urmeze, Barrabas pătrunse în vegetaţia luxuriantă. Patru minute nu înseamnă prea mult timp pentru terenul pe care trebuiau să-l parcurgă. Cu atât mai mult cu cât erau obligaţi să înainteze fără zgomot. Fiecare rădăcină, fiecare liană întâlnită putea să devină o capcană mortală.

Ajungând la pistă, Barrabas se ascunse în spatele unei stânci acoperite cu muşchi şi se uită la ceas. Trecuseră două minute şi jumătate. Echipa lui avea acum de alergat ultima parte a traseului pe teren accidentat. Barrabas îi arătă lui O'Toole cu un gest direcţia în care vor fugi oamenii de la postul de ambuscadă. Apoi porni din nou în fugă urmat de Lopez şi Beck.

Inima îi bătea atât de tare şi gâfâia atât de rău încât i se părea că e devorat de un foc interior.

Până la plantaţia de arbori de cauciuc mai erau vreo douăzeci de metri. Arma i se părea că atârnă o tonă, transpira cumplit, dar nu slăbi deloc ritmul. Furia, atât de multă vreme reţinută, îl copleşea complet, împingându-l dincolo de limitele lui fizice normale.

Nu încetini ritmul decât în apropierea subteranei. Beck şi Lopez îl prinseră din urmă.

— Totul e în regulă, băieţi? îi întrebă Barrabas gâfâind.

Lopez şi Beck erau congestionaţi la faţă, vlăguiţi.

— O.K., răspunse Beck, numai o secundă să-mi trag sufletul.

Barrabas se uită la ceas înainte de a răspunde:

— Ai zece!

** *

Jessup îşi îndreptă spatele bombănind. La şaizeci de metri mai încolo se afla locul fatidic.

Texanul îşi şterse faţa de sudoare. Lucrurile nu merseseră aşa cum prevăzuse el. Subestimase efectele deprimante ale climatului tropical asupra unui om cântărind cu cincizeci de kilograme mai mult decât era normal. Se crezuse mai tare şi îşi zisese că umiditatea şi căldura doar îi vor încetini mişcările. Eroare stupidă! Fiecare inspiraţie era un adevărat supliciu.

Nu avea decât o şansă infimă de a îndeplini misiunea repartizată. Trebuia să blocheze drumul de retragere. Totuşi, cu puţin noroc…

Scoase coltul, trase piedica şi se uită la ceas. Acum era momentul.

Se aplecă în interiorul maşinii, eliberă frâna de mână, băgă în viteză, apoi puse piatra pe pedala acceleraţiei şi sări jos. Motorul scoase un urlet şi maşina făcu un salt înainte.

Jessup nu se uită după ea. Se repezi ca un iepure la adăpost în spatele Datsun-ului, cu revolverul în mână.

Ei da, poate că… cu puţin noroc…

** *

Macatee asculta încordat cu căştile la urechi. Angoasa lui creştea cu fiecare, secundă. El răspundea de ambuscadă. Căştile îi permiteau lui Macatee să recepţioneze semnalele detectorilor sonori ascunşi pe drum. Respectivii detectori îl anunţaseră că ţinta se apropia şi o să apară în curând. Dar de atunci nu se mai întâmplase nimic. Cu alte cuvinte, vehiculul se oprise. Şi chiar destul de aproape de postul de ambuscadă.

„De ce naiba nu se grăbesc dobitocii ăia!” îşi zicea Macatee exasperat. Ar fi dorit să se termine cât mai repede

ca să poată profita împreună cu colegii lui de frumoasa blondă…

Zâmbetul îi lumină faţa când detectorii îi transmiseră o nouă trecere a vehiculului. Ba chiar i se părea că aude zgomotul unui motor. Poate că idioţii ăia avuseseră vreo pană. Macatee îşi pregăti puşca de asalt CAR-15 şi aşteptă.

Vehiculul apăru brusc ca apoi să sară în aer cu un zgomot infernal la aproape douăzeci de metri deasupra solului. Maşina se răsuci complet într-o jerbă de foc înainte de a recădea pe pământ.

Macatee apăsă pe trăgaciul armei, mitraliind cu furie epava maşinii. Ceilalţi îi urmară exemplul. După ce goli încărcătorul, Macatee îşi dădu seama că se întâmpla ceva ciudat.

Prin parbrizul spart al Taunusului vedea clar că maşina era goală! Niciun cadavru… nicio persoană moartă sau rănită!… Cuprins de furie, Macatee descoperi înşelătoria şi îşi preveni oamenii să bată în retragere.

Se lăsaseră traşi pe sfoară! Şi încă rău de tot!

Macatee se avântă primul spre potecă urmat de oamenii lui. Macatee era convins că se vor descurca. Erau bine antrenaţi şi cunoşteau perfect topografia locului.

În momentul acela izbucniră împuşcăturile. Nişte necunoscuţi trăgeau din ambele părţi ale potecii cu o furie răzbunătoare. Ticăloşii îşi aleseseră bine locul pentru o contra-ambuscadă, drumul fiind acolo aproape degajat. Macatee aruncă o privire în urma lui şi văzu doi oameni căzând la pământ într-o baltă de sânge, fulgeraţi; alţi doi înaintau clătinându-se, împuşcaţi mortal, ţinându-se cu mâinile de burtă. Iar ultimul, cel mai apropiat de el, se prăbuşise pe spate şi voma valuri de sânge.

Macatee înţelese că trebuia s-o şteargă urgent, cât încă mai era timp. Se ghemui şi făcu un salt înainte… pentru a se pomeni nas în nas cu un roşcovan în costum de camuflaj.

„Cel puţin voi lichida unul”, îşi zise el căutând trăgaciul armei.

Îl găsi prea târziu. Roşcovanul, cu o mişcare bruscă a ţevii puştii sale de asalt, devie arma adversarului şi salva lui Macatee se pierdu în natură.

Macatee, cu un gest reflex, îşi strânse arma la piept şi în acelaşi timp simţi o durere cumplită. În burtă îi intrase o baionetă lungă. Înţelese instantaneu că îl aştepta o moarte lungă şi îngrozitoare pentru care nu era deloc pregătit… Septicemia…

14

— Am impresia că eşti foarte nervos, Karl, zise Sonny. Îţi repet încă o dată că n-ai de ce te teme. Planul pe care l-am prevăzut este o adevărată capcană chinezească. Ţi-am mai spus deja.

Heiss, care se plimba de colo până colo prin încăpere, se opri şi se uită la vietnamez. Confortabil instalat în fotoliul-balansoar, arătând impecabil în cămaşa lui kaki, cu şort şi şosete asortate, Sonny era imaginea însăşi a deplinei siguranţe. Heiss, dimpotrivă, se simţea din ce în ce mai mult cuprins de panică. O dată cu redobândirea forţelor şi a sănătăţii, Heiss îşi recăpătase şi toate facultăţile intelectuale, şi în special memoria şi… judecata…

Îşi amintea perfect cum reuşise vietnamezul să urce în grad. Asta se petrecuse în divizia a douăzeci şi cincea a armatei sud-vietnameze, singura în care ar fi fost posibil aşa ceva. Era o divizie formată numai din laşi şi asasini. Heroina îl ajutase să urce eşaloanele unul după altul… Totuşi, în materie de tactică nu fusese niciodată mare lucra de capul lui. În orice caz nu se putea compara cu Karl Heiss, fără a mai vorbi de Nile Barrabas.

— Dă-mi o armă, îi ceru Heiss.

Sonny se uită la el pe jumătate incredul, pe jumătate amuzat.

— Da, insistă Heiss. Cred că mai ai un revolver?

Vietnamezul se ridică cu regret, ca cineva exasperat. Se duse la birou şi scoase două revolvere în tocurile lor. Unul era Smith and Wesson de calibru 38, iar celălalt un colt automat calibru 45, cu un mâner acoperit cu sidef aşa cum era cel al generalului Patton.

Heiss se uită cum le aşează pe birou.

— Am dreptul să aleg? zise Heiss rânjind.

Sonny îi întinse revolverul Smith and Wesson fără să-i răspundă. Heiss roti butoiaşul pentru a verifica muniţiile. Îl închise cu o mişcare scurtă a mâinii şi îl puse în tocul pe care îl agăţă la centură.

— Acum te simţi mai bine? îl întrebă vietnamezul.

Heiss nu-i răspunse. Nu era deloc mai liniştit decât înainte. La drept vorbind, angoasa începuse parcă să-l sugrume.

— Ţi-e teamă că Barrabas nu va veni la timp? îl întrebă Sonny cu ochii la propria lui armă căreia îi verifica mecanismul. După ce-i vom lichida amanta, te va urmări până la sfârşitul vieţii, poţi să fii sigur de asta. Nu vei avea nicio clipă de linişte!

Heiss păstră în continuare tăcerea. Sonny n-o nimerise deloc. Lui îi era frică însă că Barrabas va veni. Şi atunci, faimoasa capcană chinezească a lui Sonny nu va mai rezista mult timp…

— În orice caz, îţi vei obţine revanşa, zise Sonny.

Heiss nu se mulţumea cu o revanşă. Fireşte, dorea moartea lui Barrabas, dar voia şi să supravieţuiască pentru a o savura cu voluptatea care se impunea.

O serie de explozii şi focuri de arme automate le întrerupse cu brutalitate conversaţia.

— Vezi, Karl, ce-ţi spuneam eu! exclamă vesel Sonny. Şi tu nu voiai să mă crezi!

Heiss se repezise deja la fereastră. Dincolo de perimetrul degajat nu vedea nimic altceva decât o perdea de copaci. Împuşcăturile încetaseră.

— Doar o mică încăierare, aşa se pare, remarcă vietnamezul. Zău, prietenul nostru Barrabas mă dezamăgeşte! Speram mai mult spectacol. Cel puţin ar fi putut să le dea oamenilor mei de furcă după capacitatea lor!

Împuşcăturile răsunară din nou. Nu aceleaşi. Rafalele erau mai scurte şi ecoul lor mai înăbuşit.

— S-ar zice că nimeni nu răspunde, observă cu răceală Heiss.

Sonny veni lângă el la fereastră.

— Mi se pare că sunt rafale de puşti Kalaşnikov, zise el. Dar de ce nu răspund oamenii mei?

Zâmbetul lui Heiss arăta mai curând a strâmbătură.

— Presupun că ai prevăzut un plan de retragere?

— Bineînţeles, mormăi vietnamezul. Dar nu crezi că e puţin cam prematur?

— Şi fata? se răsti Heiss. Ce facem cu ea dacă minunea ta de capcană chinezească nu funcţionează?

— O ucidem, bineînţeles, şi îi lăsăm cadavrul să-l întâmpine pe Barrabas. Păcat că nu putem să profităm de ea mai întâi, dar dacă lucrurile se strică, va trebui s-o lichidăm repede. O voi face eu dacă inima ta e prea sensibilă.

Heiss dădu din cap nepăsător.

— Mi-e total indiferent.

** *

Nu curajul îl împinse pe Nate Beck să pătrundă primul în subterană. Se repezi înaintea celorlalţi pentru că era

claustrofob. În felul acesta va avea doi tipi în urma lui care îl vor împinge de la spate dacă la mijlocul drumului îi va veni cheful s-o ia înapoi.

Locul acela mirosea a mucegai. Galeria fusese săpată în grabă iar solul inegal şi umed nu permitea o înaintare rapidă. Cu arma îndreptată în faţă, Beck înainta de bine, de rău şi treptat îşi pierdu simţul direcţiei. Parcă era beat. N-ar fi putut să spună dacă urca sau cobora. Se făcea din ce în ce mai întuneric. Beck avea impresia că se află închis într-un coşciug lung de optzeci de metri.

Nate Beck provenea dintr-o familie de evrei din clasa mijlocie. Cel mai mare pericol din întreaga lui copilărie fusese atunci când mâncase peşte, din cauza oaselor.

În familia lui mai erau şi alte subiecte de teroare şi de superstiţie: călătoriile cu vaporul sau cu avionul, de exemplu, toaletele publice, sporturile violente şi, firește, tot ce avea legătură cu sexul. Erau nişte credinţe vechi de familie precum bucuria martirului, îmbărbătarea celui suferind şi culpabilitatea. Încă puţin şi s-ar fi considerat Iisus Cristos!

Aceste principii de educaţie formează în general indivizii politicoşi care se rad în fiecare dimineaţă, miros frumos a aftershave şi poartă costum şi cravată. Nişte oameni care niciodată n-ar şti să se apere şi care considerau că, cu excepţia soldaţilor şi poliţiei, numai escrocii şi naziştii purtau arme.

De aceea, încă din adolescenţă, Nate Beck simţea că-şi trădase rasa şi familia pentru că se prăpădea după arme şi îl venera pe Errol Flynn, care apărea cu arme în toate filmele... Din perioada aceea data complexul lui de culpabilitate aproape permanent.

Dacă mama lui l-ar fi văzut acum, Beck ştia exact ce-ar fi zis.

— Vezi! Ţi-am spus eu! Uite unde te-au adus toate astea. Abia ai împlinit treizeci şi cinci de ani şi e ca şi cum ai fi

mort. Cine e de vină? În orice caz, nu eu! Nu-mi poţi reproşa că nu te-am prevenit, dar, fireşte, nu m-ai ascultat niciodată!

Ghicind că marşul se apropie de sfârşit, Beck grăbi pasul. Îl durea în cot de pericolul care-l aştepta. Nu dorea decât un singur lucru: să iasă cât mai repede din blestematul acela de tunel.

Beck se târî afară din subterană şi înaintă până la vreo zece metri de casă. Mitraliera se afla în stânga lui. Era protejată de saci cu pământ. Nu exista breşă prin care să se poată trage în spate. Pe o latură a moviliţei, o mică deschizătură din lemn permitea trăgătorilor să se strecoare în interiorul fortificaţiei rudimentare.

Beck se gândi o clipă să se năpustească înainte, dar se răzgândi. Era o ţâră nevrozat dar nu avea impulsuri de sinucigaş.

Sări în picioare şi alergă până la movilă. În spate se aflau câţiva oameni gata să manevreze acea blestemată maşină de adus moartea. Unul dintre ei îl zări.

— La dracu’! exclamă el agitând un pistol-mitralieră.

Beck făcu atunci exact ce-ar fi făcut şi Errol Flynn în aceeaşi împrejurare. Strânse din dinţi, îndreptă arma spre spaţiul mic în care se aflau trăgătorii şi îşi goli încărcătorul. Tipii primiră gloanţele în plin şi cât ai clipi se transformară într-un adevărat terci clocotind de sânge. Totul durase doar trei secunde, atât cât să-ţi vezi propria existenţă defilând înapoi.

Nate însă căpătase curaj şi uită cea mai elementară prudenţă. Aşa cum stătea în picioare pe movilă, Beck constituia o ţintă uşoară şi un orb l-ar fi făcut bucăţele. O ploaie de gloanţe şuieră prin aer. Beck abia avu timp să se arunce la pământ şi se pomeni pe burtă lângă Barrabas, cu nasul în ţărână.

— Eşti puţin cam idiot, Beck, dar nu te-ai descurcat prea rău, îi zise Barrabas. Nu forţa norocul!

Văzând zâmbetul fugar de pe buzele colonelului, Beck înţelese că era vorba de un compliment.

Gloanţele zburau sporadic pe deasupra capetelor lor. Beck îşi schimbă repede încărcătorul armei.

Se târâră până la prima mitralieră recuperată şi Barrabas le indică lui Beck şi Lopez cealaltă tranşee care lega cele două mitraliere.

— Tipul care a tras în noi s-a adăpostit, explică el. Tu, Beck, nu te mai prosti şi blochează ieşirea, iar tu, Lopez, ai să mă acoperi până când dau de ticălosul ăsta.

Beck se ghemui de bine de rău la intrarea în subterană, îndepărtând cum putu mai bine cadavrele însângerate. Deodată, fără să ştie de ce, înaintă insensibil la atmosfera sufocantă. Şi atunci înţelese. Lauda colonelului i se urcase pur şi simplu la cap, se simţea curajos ca un leu!

Continuă să înainteze fără să zărească nici cea mai mică lumină. Zgomotul împuşcăturilor de afară ajungea până la el foarte înăbuşit şi începea să se întrebe dacă nu cumva cealaltă ieşire fusese blocată de o surpare. Nu cumva trebuia să se târască în sens invers, dacă voia să mai vadă vreodată lumina soarelui?

Foarte prudent, Beck mai înaintă încă vreo zece metri. Atunci reperă o pereche de cizme. Un tip care se ocupa de cea de a doua mitralieră se retrăsese la intrarea subteranei şi aştepta.

Surprins, Beck lăsă să-i scape o exclamaţie.

— La dracu’! izbucni tipul lungit.

Beck trăi o clipă de panică. Nu avea unde să se refugieze.

Dar ticălosul nu se afla într-o poziţie bună de ochit. Beck însă da. Nate se sprijini bine de peretele tranşeei şi apăsă pe trăgaciul puştii de asalt Kalaşnikov. În spaţiul acela închis, răpăitul gloanţelor făcu un zgomot asurzitor şi Beck, holbând ochii în întuneric, înţelese că era încă în viaţă în timp ce adversarul său nu mai mişca.

Deasupra lui împuşcăturile deveniră din ce în ce mai furioase, apoi încetară brusc. Beck îşi şterse ochii cu dosul mâinii. În momentul acela intrarea tunelului fu brusc inundată de lumină. Omul pe care-l împuşcase dispăruse. O voce îl strigă:

— Eşti rănit, Nate?

Era Lopez.

** *

Erika făcu ochii mari încremenită de oroare văzând că în jurul ei tot ce se afla în încăpere se prefăcea în ţăndări. Rafalele de armă automată intrau pe ferestrele sparte şi distrugeau totul: lămpi, vaze chinezeşti, mobile... Legată zdravăn de scaun, tânăra femeie era total neputincioasă. Nu putea decât să întoarcă privirea de la ferestre şi să se roage să nu o nimerească vreun glonţ. Pe culoar, în spatele uşii încuiate, auzea oamenii alergând şi înjurând.

Nu se îndoise nicio clipă că Barrabas va veni s-o salveze. Şi ştia că e în stare să le vină de hac mercenarilor lui Sonny. Dar nu asta era problema. Chiar dacă Barrabas ieşise învingător în lupta împotriva lui Sonny şi Heiss, asta nu însemna că ultimii doi îşi vor lăsa ostatica în viaţă.

Uşa bibliotecii se deschise cu violenţă.

— Haide, lichideaz-o! îi ordonă Sonny lui Heiss. Grăbeşte-te ca s-o putem şterge de aici!

Erika nu putea să nu simtă o satisfacţie văzându-l pe vietnamez cuprins de panică. De obicei atât de sigur de el, atât de încrezut, vietnamezul îşi arăta acum adevărata lui natură: cea a unui poltron jalnic.

Heiss se ţinea mai bine. Nu se mişca şi se uita ţintă la revolverul pe care-l ţinea în mână.

— Dacă crezi că voi aştepta o veşnicie, se răsti Sonny, te înşeli!

Vietnamezul întoarse spatele şi ieşi.

Erika ştia prea bine ce i se va întâmpla. Heiss se va revanşa în sfârşit pe Barrabas. Într-o clipă va îndrepta arma spre ea şi îi va trage un glonţ în cap. În orice caz, era un sfârşit mai curat decât cel pe care i l-ar fi rezervat Sonny. Cel puţin nu va fi umilită.

Heiss se apropie de ea. Şi îi puse la tâmplă ţeava rece a revolverului, obligând-o sa întoarcă faţa într-o parte. Pocnetul piedicii trase o făcu pe Erika să se înfioare. Tânăra femeie îşi lăsă privirea să se piardă pe fereastră, spre cerul pe care treceau nori mari şi negri.

Îşi zise că se spun tot felul de lucruri neadevărate. Cei care pretind că în ultimul moment îţi revezi întreaga viaţă într-o clipă se înşeală. Nu ai timp. Nu ai timp nici să-ţi iei adio de la cei pe care îi iubeşti.

Împuşcătura îi răsună în ureche.

Îndrăznise.

15

Godfrey tresări când mama lui îi atinse uşor umărul.

— Nu voiam să te sperii, îi zise ea. Am venit doar să te anunţ că masa e servită în camera de alături. Vino să mănânci cu noi.

— Nu mi-e foame.

— Nu te simţi bine?

Godfrey se mulţumi să dea din umeri.

Niramala îşi puse mâna pe fruntea lui.

— Nu ai febră, constată ea. Dacă nu vrei să mănânci, azi îţi dau voie. Dar mâine, viaţa îşi va relua cursul normal, şi nu uita că la noi familia ia masa împreună la aceeaşi oră.

Copilul dădu din cap şi se uită după mama lui care ieşi închizând cu grijă uşa în urma ei.

Băiatul se cufundă din nou în contemplarea zidului. Nu se simţea bolnav, dar prea multe lucruri îl tulburau. Lucruri pe care trebuia să încerce să le înţeleagă singur. Părinţii lui nu-l puteau ajuta.

Ei nu asistaseră la moartea lui Vallu.

Niciodată nu asistaseră, neputincioşi, la torturarea până la moarte a unui prieten. Godfrey rămăsese până la capăt ştiind totuşi că nu putea să facă nimic. Sinhalezii care îl schingiuiau pe Vallu erau prea numeroşi, prea puternici pentru el. Şi apoi făcuseră totul atât de repede... Godfrey rămăsese acolo pentru că simţea că îi datorează asta prietenului său. Cineva trebuia să poată depune mărturie.

Înainte de asasinarea lui Vallu, Godfrey nu înţelegea cu adevărat sensul morţii. Ştia că era ceva definitiv. Dar nu cunoştea suferinţa pe care ţi-o pricinuieşte absenţa irevocabilă a unei fiinţe dragi.

În benzile desenate, de murit mureau cei răi, uneori şi cei buni, dar de fiecare dată când reciteai cărţile, la început, toată lumea trăia, şi cei buni, şi cei răi. Vallu nu va mai fi niciodată în viaţă, iar faţa, râsul şi vocea lui vor deveni nişte amintiri din ce în ce mai vagi...

Dar benzile desenate nu spuneau minciuni, pe pământ existau eroi. Bărbatul cu părul alb era unul dintre ei. Nu-i era frică de nimic şi el îi salvase pe Godfrey, pe mama şi pe surorile lui de poliţie, de armată şi de revoltaţi.

Acum Godfrey rămăsese singurul erou pentru apărarea familiei. Şi îi era foarte frică, chiar dacă nu lăsa să se vadă ca să nu le înspăimânte şi mai mult pe mama şi pe surorile sale.

Luă puşca cu ţeavă tăiată şi o deschise pentru a verifica cartuşul. Până atunci nimeni nu-l lăsase să se joace cu ea. O singură dată încercase să tragă, dar tatăl său stătea în spatele lui şi amortizase reculul. Acum, după modificare, reculul devenise mai slab.

Aşează arma pe marginea patului şi puse o pernă pe podea la o distanţă de un metru şi jumătate. Apoi luă din nou arma şi o duse la umăr. Un metru şi jumătate… destul de aproape ca să vadă privirea victimei… Va avea destul curaj ca să apese pe trăgaci privind ţinta în ochi?

Un zgomot de paşi grăbiţi în camera vecină îi întrerupse gândurile. Uşa se deschise imediat şi apăru Niramala cu fetele ei.

— A venit din nou poliţia, zise Niramala gâfâind.

Godfrey îşi imaginase de atâtea ori fuga lor încât acţionă aproape ca din reflex. Dădu la o parte storul de la fereastra mică şi apropie patul.

— Urcaţi şi săriţi, le zise el ajutându-şi mama să urce pe saltea.

La celălalt capăt al casei răsunară strigăte şi exclamaţii.

— Grăbiţi-vă, zise Godfrey împingându-le pe Jenny şi pe Sheila pe fereastră.

Apoi apucă puşca şi muniţiile şi trecu peste pervazul ferestrei.

Fereastra dădea spre o străduţă îngustă şi pustie.

— În ce parte? întrebă Niramala cu o voce timorată.

Godfrey se gândise bine şi la acest aspect. O porni în pas alergător în faţa micii trupe, apucă întâi la stânga, apoi la dreapta, pentru a se depărta cât mai mult cu putinţă de poliţie. După un moment băiatul se opri şi ascultă cu atenţie. În spatele lor răsuna un zgomot de paşi grăbiţi.

— Să plecăm repede de-aici, zise băiatul. Dacă ne oprim, ne vor prinde din urmă. Alergaţi! Alergaţi cât puteţi de repede!

De data asta rămase în spatele lor ca să le poată acoperi dacă apărea poliţia. Din spate le striga pe unde să apuce. Voiau să părăsească ghetoul musulman şi să revină în cartierul tamil unde se afla clădirea societăţii. Cunoştea cele mai mici detalii şi se orienta cu uşurinţă.

Intrară pe o stradă destul de largă şi deodată fură reperaţi de farurile unei maşini de poliţie. Godfrey se avântă înainte, ocolind zidul înalt care împrejmuia partea din spate a grădinii învecinate templului hindus. Ajuns la poarta cea mare, Godfrey îşi împinse mama şi surorile în grădină şi le conduse în mare grabă pe o potecă acoperită cu pietriş.

— Să dea Domnul ca uşa din spate să fie deschisă, se rugă el alergând.

Uşa era spartă iar templul fusese devastat. Numai acoperişul şi statuile monumentale păreau încă intacte. În interiorul edificiului se afla un autobuz vechi, turtit din toate părţile şi incendiat. Galeria de la primul etaj se prăbuşise şi bazinul era spart, apa scurgându-se pe pardoseala de la parter.

Godfrey, urmat de mama şi de surorile sale, traversă templul fără să se oprească. Pe strada spre care dădea poarta principală era, şi acolo, un adevărat dezastru. Alergând întruna, Godfrey văzu zeci de drapele tamile de doliu: pânze albe fluturând cu tristeţe la ferestrele rămase fără geamuri. În pragul caselor se îngrămădeau ruinele calcinate a ceea ce în ajun era încă mobilier, haine, obiecte dragi…

„Orice se va mai întâmpla de acum încolo, îşi zise Godfrey, ţara asta nu va mai fi niciodată ţara mea…”

Ajunseră în sfârşit pe strada îngustă mărginită de abatoare. Duhorii obişnuite i se adăugase acum mirosul dezgustător de ars, de pârlit, de corp calcinat.

— Opriţi-vă! răcni cineva în spatele lor.

Nimeni din familia lui T. M. nu se supuse acestui ordin şi toţi începură să alerge şi mai repede, împinşi parcă de disperare.

Ajuns în faţa unei porţi de fier negre, Godfrey o zgâlţâi cu frenezie. Fără niciun rezultat. Încercă alta, apoi încă una. Toate erau bine zăvorâte. Urmăritorii se apropiau. La

capătul străzii scrâşniră cauciucurile unei maşini. O duba a poliţiei pătrunse pe stradă. Godfrey, disperat, lovi cu arma în broasca unei porţi de fier. La a treia lovitură, broasca cedă. Godfrey împinse cu toată forţa şi reuşi să întredeschidă cei doi batanţi. Le împinse pe mama şi pe surorile lui înăuntru apoi se strecură şi el înainte de a închide poarta la loc. În clipa aceea farurile dubei măturară străduţa.

Curtea abatorului era foarte întunecoasă. O boltă, acoperită cu tablă de zinc se întindea de-a lungul zidului din spate al imobilului şi cotea în unghi drept urmând zidul de incintă. Sub această boltă se aliniau etajere pline cu tot soiul de materiale: frânghii, cârlige mari, containere din plastic, etc. Într-un colţ al curţii se putea vedea o grămadă de oase prin care mişunau viermii. Alături se vedea o stivă mare de hoituri şi în sfârşit tot felul de tuburi şi de cilindri de metal pentru culegerea sângelui şi maţelor animalelor omorâte.

Godfrey îşi trase mama şi surorile în umbra bolţii şi le puse să se strecoare sub o masă lungă de tranşat. În momentul acela îi auzi pe poliţişti ajungând la grilă. Apoi apărură farurile dubei şi vehiculul se opri.

Lângă Godfrey, Jenny hohoti înăbuşit. Mama ei îi puse imediat mâna la gură.

Godfrey se apropie pe vine de poarta de fier şi se adăposti în spatele unui hârdău plin cu apă stătută. Încă o dată încerca să se aşeze între familia lui şi poliţie, căci dacă poliţiştii scotoceau curtea, ai lui erau pierduţi. Puşca nu i-ar fi fost de prea mare ajutor. Era sigur că după prima împuşcătură îl vor doborî.

Lângă poartă răsunară voci şi băiatul o recunoscu imediat pe cea a locotenentului Perara. Atunci, uşurel, fără zgomot, Godfrey trase piedica armei.

Auzi poarta scârţâind apoi cedând. Duse arma la umăr şi o îndreptă spre poartă. Mâinile îi tremurau dar era ferm

hotărât să moară. Mai bine să lupţi până la capăt decât să te predai!

Aşa îl învăţaseră benzile desenate. Aşa îl învăţaseră Barrabas şi Vallu…

16

Gloanţele trase dinspre casă şuierau pe deasupra lui Barrabas înainte de a brăzda pământul. Lovi puternic cu patul puştii de asalt în turela de oţel a mitralierei strigând la Beck şi Lopez:

— Haide, trageţi odată!

Apoi se ghemui şi deschise focul asupra trăgătorilor ascunşi în spatele urcioarelor mari care decorau balustrada de cărămidă a verandei. Trăgea foc cu foc pentru a-şi obliga adversarii să stea aplecaţi.

— A trebuit să ne debarasăm de carnea rece din subterană ca să putem trece, îi explică Lopez.

Fără să spună o vorbă, Beck începuse deja să tragă în balustrada verandei. Era dezlănţuit.

— Perfect, zise Barrabas ridicându-se în genunchi. Obligaţi-i să rămână ascunşi.

Şi, fără să mai spună altceva, se avântă spre verandă. Făcu trei paşi mari, străbătând deja jumătate din distanţă, când o puşcă-mitralieră răpăi pe neaşteptate de la o fereastră situată la primul etaj al clădirii. Barrabas îşi ridică în sus arma şi, cu o singură mână, trase o rafală fără să se oprească din alergare. În astfel de condiţii era imposibil să ocheşti, aşa că gloanţele trasară o linie întreruptă în zid. Câteva ferestre se făcură ţăndări. Adversarul încetă focul. Barrabas ajunse în sfârşit la scara care ducea pe verandă în momentul în care o masă grea se prăbuşea pe pământ, atât de aproape de el încât simţi curentul de aer. Trăgătorul ateriză pe pământ fără un gemăt; era deja mort.

Mercenarii din galerie înţeleseră că adversarul se mişcase mai repede şi dublară zelul, riscând chiar să tragă în direcţia propriei lor mitraliere pentru a-l repera pe Barrabas.

Dar nu-i pusese la socoteală pe Lopez şi Beck, o greşeală pe care nu o poţi face de două ori. Rafalele celor două AK-uri măturară balustrada, urcioarele şi nimeriră în sfârşit capete care explodară împrăştiindu-şi rămăşiţele în grădină. Foarte bun ca îngrăşământ!

Barrabas escalada scările în momentul în care focul încetă brusc. Soldaţii lui nu voiau să-l împuşte în spate din greşeală.

— Veniţi! le strigă el făcându-le semn cu mâna, apoi se năpusti în casă.

Cu pistolul într-o mână şi puşca în cealaltă, Barrabas se pomeni imediat în sufragerie. Era o încăpere lungă în fundul căreia o uşă tocmai se închisese cu mare grabă. Barrabas trase în ea cinci gloanţe. Auzi un corp prăbuşindu-se şi urlând.

La fix! zise el cu un zâmbet în colţul gurii.

Tocmai punea un încărcător nou la armă când Lopez şi Beck intrară vijelios în cameră. Beck se năpusti la uşa găurită de Barrabas şi o întredeschise încetişor. Abia avu

timp să se tragă înapoi în faţa grindinei de gloanţe care se abătu asupra uşii.

— Sunt patru-cinci ascunşi pe scară, la capătul culoarului, zise el gâfâit. Ne aşteaptă!

— Nu vor avea mult de aşteptat! zise Lopez rânjind.

Apoi, din trei salturi traversă încăperea. Deschise uşa cu o lovitură de picior. Beck, care înţelesese manevra, începu să tragă chiar mai înainte ca uşa să se deschidă. Gloanţele pătrunseră pe scări fără să le lase celorlalţi timp să reacţioneze. Corpurile se răsuciră deasupra solului într-o sarabandă infernală înainte de a se izbi de pereţi, mase însângerate agitate de convulsii. Brusc se făcu tăcere.

Barrabas porni înainte având grijă să nu alunece pe materiile vâscoase răspândite pe jos. Trebuia s-o găsească cât mai repede pe Erika.

Ajunse la capătul coridorului şi ascultă cu atenţie. Deodată răsună pocnetul caracteristic al unui revolver.

Oh nu! exclama Barrabas. Nu se poate!

** *

Hai, Nanos! Mişcă-ţi fundul, altfel voi fi obligat să ţi-o iau înainte! îi strigă Billy II grecului care alerga înaintea lui.

Nu te jena, şuieră Nanos peste umăr accelerându-şi alergarea. Billy II nu mai vedea chica roşcată a lui O’Toole. Irlandezul, care pornise în frunte, o luase cu mult înaintea lui Nanos. Armele răpăiau de mama focului.

— Gagica ta ţi-a luat vlaga! strigă la el Billy II. Ţi-am spus eu că e prea tânără pentru tine.

— Du-te de te spânzură! reuşi să pronunţe Nanos gâfâind. Parcă n-aş şti că eşti gelos!

— În orice caz, obosesc mai încet decât tine. Nici măcar nu gâfâi.

— Ia mai lasă gura! se răsti Nanos care într-adevăr se simţea la capătul puterilor.

Billy II nu se comporta nici el prea strălucit. Căldura şi umiditatea îl ucideau pur şi simplu. Dar pentru nimic în lume n-ar fi recunoscut asta în faţa amicului său grec.

Billy II aşteptă să ajungă la plantaţie pentru a-şi depăşi colegul şi acceleră cu o uşurinţă surprinzătoare.

Când trecu pe lângă Nanos îi strigă:

— Vrei să-ţi chem un taxi? Ai auzit de ăla spre Tobrouk?

— Du-te… de… te… spânzură, gâfâi grecul.

Billy II îl zărea acum pe O'Toole, departe în faţa lui. Încetini puţin alergarea pentru a-şi recăpăta cât de cât suflul. În urma depăşirii lui Nanos se alesese cu un junghi de toată frumuseţea, – Ce te-a întârziat? îl întrebă Liam imediat ce Billy II ajunse lângă el la intrarea în subterană.

Indianul arătă cu bărbia peste umăr.

— Rămăsesem blocat în spatele unui camion, mormăi el.

— La naiba! Ce face Alex? Aleargă sau culege floricele? Nu-l văd.

— Nu poate să susţină ritmul.

— Cu atât mai rău. N-avem timp să-l aşteptăm. Haide. Să sperăm că ne va prinde din urmă.

Irlandezul se strecură în subterană. Billy II îl urmă cu greu. Avea umerii prea largi pentru îngustimea deschiderii. Dar nu se lăsă şi ieşi la celălalt capăt imediat în urma lui O'Toole.

Colonelul şi echipa lui nu erau acolo. Dar efectele trecerii lor erau cât se poate de vizibile. Peste tot zăceau cadavre mutilate… Billy tocmai privea terenul descoperit plin de mine când din casă răsunară rafale de arme automate.

— Prima dată neutralizăm mitraliera din stânga! strigă O'Toole cât îl ţinu gura, pentru a acoperi vacarmul. Eu o iau prin tunel iar tu pe afară.

— O.K.! strigă Billy II.

Pe când se năpustea cu capul în jos spre una din părţile laterale ale casei, ţintele lor se puseră pe treabă şi proiectilele mitralierei intrară în pământ doar la câţiva paşi

de Billy. Indianul plonjă la adăpost şi mârâi când se lovi cu abdomenul de puşca lui de asalt.

— Ce naiba faci, Nanos, fir-ar să fie! bombăni el continuând să se târască până la zid.

Era într-o situaţie destul de proastă. Grecul lipsea şi nu avea cine să-l acopere. Abordând calea terenului descoperit, aşa cum îi ordonase O'Toole, indianul constituia o ţintă uşoară, cu statura lui de un metru nouăzeci şi cinci şi cele nouăzeci şi cinci de kilograme, pentru mercenarii lui Sonny.

Totuşi respiră adânc de câteva ori, apoi se roti în loc pentru a da ocol colţului casei. Se lăsă în genunchi imediat ce zări capul unui trăgător în spatele mitralierei şi apăsă pe trăgaciul puştii sale de asalt. Arma răpăi şi indianul se străduia să-i controleze mai bine reculul pentru a ochi fără greşeală, când, spre marea lui mirare, mitraliera deschise focul. Fără să se lase impresionat, Billy trase o rafală scurtă şi fu recompensat. După trei secunde capul trăgătorului dispăru în spatele turelei. Definitiv. Se aşternu din nou tăcerea.

Billy II porni în alergare fără să mai stea pe gânduri şi îşi puse un nou încărcător ca să poată acoperi terenul până la mitralieră.

Dar nu reuşi. Din spatele turelei se ivi o siluetă. Mitraliera trase, ciuruind pământul la trei metri în faţa lui.

— Oh, la dracu'! bombăni el aruncându-se la pământ.

Deodată auzi gloanţe şuierând. Mitraliera se rotea pentru a-şi schimba obiectivul. Prea târziu. Arma amuţi brusc şi trăgătorul se prăbuşi.

Billy II se întoarse în momentul în care după colţul casei apărea un individ cu corp de atlet. Era grecul. Văzu imediat zâmbetul satisfăcut de pe buzele lui Alex Nanos.

— Degeaba alergi dacă nu soseşti când trebuie! îi zise grecul.

** *

Barrabas parcurse culoarul ca un buldozer, spărgând toate uşile din calea lui. Doi dintre mercenarii lui Sonny avură ghinionul să se afle în drumul său. Muriră de o rafală scurtă care îi ţintui la podea după ce le provocase o mişcare macabră de contorsionist.

Barrabas deschise ultima uşă lovind-o cu cizma şi, văzând-o pe Erika, simţi cum i se opreşte inima. Tânăra femeie era acolo, prăvălită pe scaunul pe care fusese legată, cu capul aplecat, cu bărbia în piept. Se repezi la ea, se lăsă în genunchi şi îi ridică uşor faţa. Nu purta nicio urmă de rană şi ceafa era intactă. Dar era albă ca varul. Erika deschise încet ochii.

Barrabas citi în privirea ei toată oroarea şi disperarea clipelor prin care trecuse.

— Heiss, murmură ea recunoscându-l pe Barrabas. I-am simţit revolverul la tâmplă. Apoi mi se pare că i-am auzit vocea. Şi că a zis: „Spune-i lui Barrabas că amânăm pentru altădată”.

Afară se auzi motorul unei maşini.

— Voi încerca totuşi să pun mâna pe acest ticălos, mormăi Barrabas repezindu-se la fereastră.

Mercedesul traversa deja terenul descoperit în direcţia drumului de retragere. Barrabas zări două persoane în interiorul maşinii, iar unul din mercenarii lui Sonny se agăţase de bara de protecţie din spatele vehiculului.

— Foc! strigă Barrabas către Liam, Nanos şi Billy II care tocmai neutralizaseră cel de al doilea cuib. Trageţi cu mitraliera!

Barrabas trase şi el, instinctiv, cu puşca lui de asalt, reuşi să-l doboare pe tipul agăţat de maşină, dar nu reuşi să-i oprească pe fugari. Lopez şi Beck îşi făcură brusc apariţia exact când Mercedesul ieşea din câmpul său vizual.

— Toţi sunt morţi, colonele! zise Lopez gâfâind.

— Ocupaţi-vă de Erika apoi veniţi după mine, le ordonă Barrabas schimbând încărcătorul puştii de asalt.

Bărbatul cu părul alb se repezi pe uşă afară şi alergă la camionetă. Sări la volan, găsi cheile pe bord, porni motorul şi se năpusti pe urmele fugarilor.

Trebuia neapărat să-i prindă din urmă şi să-i toace.

Motive obscure îl împiedicau să aibă încredere deplină în Jessup…

Când ajunse la drum, Sonny izbucni într-un râs isteric. Luase virajul cu o viteză atât de mare, încât Heiss, aşezat lângă el, se trezi lipit de portieră şi, când maşina se redresă, îşi prinse centura cu o mână tremurătoare. Farurile maşinii nu reuşeau să lumineze prea bine drumul din faţa lor.

— Nu aşa repede, ţăcănitule! răcni Heiss. O să ne răsturnăm.

Sonny nu răspunse. Strângea bine volanul în mâini şi se concentra asupra drumului.

— Dacă împotmoleşti maşina, au să ne prindă din urmă! strigă Heiss.

— N-o să se întâmple nimic, mormăi vietnamezul. Cunosc drumul ăsta ca pe buzunarul meu.

Deşi planul său eşuase, orgoliul îi rămăsese intact.

— Sper să te pricepi mai bine la şoferie decât la strategie! zise cu năduf Heiss.

— Adică ce vrei să spui?

Heiss ridică mâna în care ţinea revolverul.

— Vreau să spun, răspunse el cu dinţii strânşi, că dacă continui cu tâmpeniile o să-ţi zbor creierii!

Mai amabil nici că se putea!

— Ajungem la postul de ambuscadă!

— Încetineşte, fir-ar să fie!

Imediat nimeriră peste Taunusul răsturnat de-a latul drumu, lui.

Sonny roti brusc volanul pentru a ocoli obstacolul, dar în zadar. Mercedesul lovi în plin obstacolul, se învârti în loc şi se opri pe marginea drumului.

Câteva clipe mai târziu, Heiss îşi veni în fire şi îl văzu pe Sonny grăbindu-se să iasă din maşină.

— Idiotule! îi strigă Heiss înainte de a încerca şi el să iasă, îndreptându-şi revolverul spre vietnamez.

Nu avu timp să apese pe trăgaci. Farurile unei maşini se aprinseră la mai puţin de cinci metri de ei şi o voce îi avertiză:

— La cea mai mică mişcare trag!

17

Godfrey auzi echipa poliţiei intrând pe poartă. Pentru că nu putea să vadă, băiatul încercă să aprecieze numărul agresorilor după zgomotul paşilor, dar zadarnic. Erau prea apropiaţi unii de alţii şi probabil că şi mult prea numeroşi. Copilul îşi ţinu respiraţia, rugându-se cu disperare să se întâmple o minune.

Un fel de hodorogeală înfrigurată rupse tăcerea apăsătoare, însoţită de o exclamaţie de surpriză şi înjurături înăbuşite. Fasciculul unei lanterne se îndreptă spre maldărul de oase.

Numărul şobolanilor care mişunau era atât de mare încât ai fi crezut că oasele au prins viaţă!

Fugeau cu sutele, împrăştiind oasele care se rostogoleau cu zgomote lugubre.

Fără să intre în panică, Godfrey îşi îndreptă puşca spre lanternă dar ţinta era prea departe. Trebuia să aştepte şi mai ales să rămână calm. Poate că poliţiştii se vor apropia. Sau poate că va avea norocul să-i vadă plecând definitiv.

Copilul se aruncă la pământ în momentul în care fasciculul unei alte lanterne lumină hârdăul de apă în spatele căruia se ascunsese. În momentul acela, din spatele lui răsună un geamăt înfundat. Recunoscu imediat vocea surioarei sale, Jenny, şi înţelese cu spaimă că o parte din şobolani se repeziseră sub masa de tranşat unde se înghesuiseră mama şi surorile lui.

— Îndreaptă lanterna în direcţia asta! strigă o voce chiar în faţa lui Godfrey.

Băiatul auzi paşii apropiindu-se şi se pregăti să facă singurul lucru care îi mai rămăsese de făcut. Când se aprinse din nou, lanterna era aproape deasupra lui. Cu un gest reflex, băiatul ridică arma şi apăsă pe trăgaci.

La lumina flăcării albastre care ieşi din ţeavă, Godfrey văzu, preţ de o secundă, faţa crispată a poliţistului sinhalez ridicat în sus de forţa impactului. În acelaşi timp, reculul armei îl obligă pe băiat să cadă în genunchi.

Vreo douăsprezece fascicule de lumină se îndreptară spre el chiar mai înainte de a se fi putut ridica în picioare. Cineva îi smulse puşca şi un alt poliţist îl rostogoli la pământ cu o lovitură de picior, înainte de a-i strivi toracele sub cizmă.

— E doar un copil! se miră un poliţist sinhalez.

— Poate, dar uită-te ce i-a făcut lui Barutawa, răspunse sergentul Perara luminând corpul chircit şi plin de sânge al împuşcatului.

Godfrey îl văzu şi el şi imediat îl cuprinse greaţa.

— Hei, sergente, am mai găsit ceva, aici dedesubt! exclamă un poliţist.

Sub masă, în lumina neîndurătoare a lanternelor, Niramala, Jenny şi Sheila stăteau înghesuite una în alta, ţinte uşoare pentru puştile automate care le ameninţau.

Perara se apropie.

— Le cunosc! zise el încântat. De la începutul răzmeriţei le caut! Nu-i aşa că sunt drăguţe?

Poliţiştii sinhalezi, adunaţi în semicerc, îl aprobară mârâind. Dar unul dintre ei spuse:

— Trebuie să le arestăm şi să le ducem la interogatoriu.

— Ce nevoie avem să le interogăm? replică un altul. Noi toţi suntem martori la ceea ce au făcut.

— Am putea cel puţin să le ducem pe femei la comisariat… se încăpăţână primul.

Dar Perara îi tăie vorba:

— Drept interogatoriu, eu aş alege o procedură ceva mai intimă, ca să spun aşa, propuse el rânjind. Am putea începe imediat în interiorul abatorului. Ce ziceţi?

— Nu! ţipă Niramala. Daţi-ne pace! N-am făcut nimic rău!

— Exact. Dar fiul tău e un asasin. Şi voi trei trebuie să plătiţi pentru el arătându-vă cooperante şi îngăduitoare cu noi, zise sergentul aşezându-şi mâna mare, jilavă şi păroasă pe coapsa micuţei Jenny care scoase un ţipăt.

Cu un gest fulgerător, Niramala ridică mâna şi zgârie sălbatic faţa lui Perara.

— O să mi-o plăteşti! bombăni sergentul pălmuind-o cu toată puterea.

Când auzi strigătul mamei sale, Godfrey nu se mai putu abţine.

— Sunteţi nişte laşi! strigă el. Nişte laşi şi nişte asasini!

Sergentul îşi îndreptă lanterna spre băiatul ţintuit la pământ de cizma unui poliţist.

— Ai zis ceva, terorist căcăcios?

Godfrey văzu cizma enormă apropiindu-se de capul lui. Şi, brusc se prăvăli în beznă.

***

Aproape că se făcuse întuneric când T. M. ajunse în sfârşit la Colombo. Se duse direct la domiciliul prietenilor săi musulmani, dar, chiar mai înainte de a suna, înţelese că

ceva nu era în regulă. Uşa fusese forţată şi o deschise doar împingând-o uşor.

Proprietarul îl întâmpină cu strigăte de isteric.

— T. M., poliţia a venit din nou! Niramala şi copiii au fugit pe fereastră.

— De cât timp?

— Zece minute-un sfert de oră. Poliţiştii au forţat uşa. Când au văzut că ai voştri au fugit, au pornit în urmărirea lor.

— În ce parte?

— Nu ştiu. Presupun că au fugit pe străduţa din spatele casei.

T. M. se repezi la maşină fără să mai lungească vorba. Ştia că Godfrey va încerca să-şi ocrotească mama şi surorile.

Cu un sentiment de panică crescândă, T. M. cercetă mai întâi cartierul musulman, fără să neglijeze nicio străduţă, nici cea mai mică fundătură. Dar ai fi zis că pământul îi înghiţise familia o dată cu echipa de poliţie care o urmărea.

Fără să se descurajeze, T. M. merse mai departe până la templul hindus gândindu-se că, dacă nu putuse să ajungă la clădirea Societăţii, fiul lui s-ar fi putut să-i pună la adăpost pe cei dragi într-un loc sfânt, deşi acesta fusese devastat. Îi strigă zadarnic. Nimeni nu-i răspunse.

La capătul străzii, între un felinar şi zidul care închidea grădina templului, zăcea trupul unui om.

T. M. se îndreptă cu rapiditate în direcţia lui. Inima îi bătea cu putere. Şi dacă era trupul lui Godfrey asasinat de poliţie?

În realitate, nu era decât un beţiv, beat mort şi cu faţa mânjită de poşirca pe care o băuse.

În momentul în care se ridica, T. M. auzi mult mai departe răsunând strigăte înăbuşite. Recunoscu vocea soţiei sale şi un fior de gheaţă îi trecu pe şira spinării.

Vocea venea dinspre abatoare şi ai fi zis că femeia era torturată.

Înainte de a se năpusti într-acolo, T. M luă de pe jos o ţeavă de plumb.

La capătul străzii văzu girofarul unei dube de poliţie. Un singur poliţist, sprijinit de partea din spate a maşinii, fuma nepăsător.

T. M.îşi încetini puţin alergarea pentru a-şi lipi arma improvizată de coapsă, apoi îşi continuă drumul spre dubă.

Când se ivi în faţa poliţistului, acesta îşi îndreptă imediat spatele şi apucă instinctiv arma automată pe care o avea agăţată de umăr.

T. M. era doar la zece metri de el când poliţistul îi făcu semn cu mâna să stea pe loc.

Un zgomot neaşteptat abătu o fracţiune de secundă atenţia poliţistului. T. M. profită de această diversiune şi se aruncă înainte, ţinând în mână ţeava de plumb.

Pirima lovitură pe care i-o dădu poliţistului în tâmplă fu atât de violentă încât îl duru braţul. Capul se lovi de caroserie şi T. M. îl mai lovi o dată. A doua lovitură se dovedi fatală. Cutia craniană se sparse şi poliţistul se prăbuşi la pământ. Ţeava de plumb căpătase o formă ciudată. Plumbul e un material moale!

T. M. aruncă o privire rapidă în jur şi îşi însuşi arma automată a victimei. După care, la lumina girofarului, îi examină mecanismul. O fixă pe foc automat şi se asigură că încărcătorul era plin.

Astfel înarmat, T. M. se strecură pe poarta de fier întredeschisă.

18

Jessup înţelesese că sosise ziua lui norocoasă.

Zâmbi cu toată gura când auzi zgomotul maşinii care se apropia. Ticăloşii fugeau de pe plantaţie şi cădeau în mâna lui. Părăsi cu mare greutate volanul maşinii Datsun, lăsând portiera larg deschisă. Îşi luă revolverul, stinse plafoniera, se lăsă în jos la adăpostul portierei deschise, folosindu-se de ea ca de un scut şi aşteptă. Nu era prea încântat de protecţia pe care i-o oferea o maşină străină în faţa împuşcăturilor previzibile. I-ar fi plăcut să-şi încredinţeze destinul unui Buick de prin anii cincizeci, dar nu avea de ales.

Blestemând poziţia aceea atât de neconfortabilă pentru un obez, Jessup trase piedica revolverului şi scrută drumul din faţa lui.

Mercedesul se ivi în acelaşi timp cu lumina orbitoare a farurilor. Lovi Taunusul în plin, se răsuci şi se opri pe marginea drumului. Din cauza impactului, maşina aceea grea se ridicase aproape un metru de la pământ. Recăzuse

cu capota peste o ridicătură de pământ, stârnind un nor de praf.

Exact ca la cinematograf!

Jessup aprinse brusc farurile Datsunului. Reperă cele două ţinte de îndată ce acestea încercară să iasă din Mercedes. Strânse mânerul revolverului cu amândouă mâinile.

Răbdarea îşi arătase roadele.

— La cea mai mică mişcare trag! strigă el la Heiss şi la Sonny cu o voce sumbră.

Din poziţia în care se afla, Jessup putea să-i împuşte pe amândoi cât ai clipi.

— Aruncă arma, Heiss! Arunc-o în aşa fel încât s-o pot vedea şi ocoleşte maşina. Încet, încet. Sonny, rămâi unde eşti. Nu mişca! Nu apropia mâinile de centură.

Vietnamezul se sprijini molatic de portieră şi îşi duse mâna la frunte. Sângera abundent dintr-o rană pe care o avea la arcada stânga.

Heiss îşi aruncă jos revolverul şi, cu paşi lenţi, trecu pe lângă Sonny.

— O.K., zise Jessup. Acum e rândul tău, generalul curului. Scoate-ţi arma şi arunc-o.

Vietnamezul făcu până la urmă aşa cum i se cerea, deşi foarte încet, şi îşi aruncă arma în stânga.

— Bun. Mâinile sus! le ordonă atunci Jessup.

După ce amândoi îi executară ordinul, Jessup se ridică din poziţia lui neconfortabilă cu arma îndreptată spre duşmani.

Se apropie de Datsun, având grijă să evite lumina farurilor.

— Lasă-mă să fug! strigă Sonny cu o voce complet isterică.

Lăsă mâna jos ca să-şi arate obrazul plin de sânge.

— Lasă-mă să frig, te implor, se rugă el cu o voce stridentă. Am să-ţi dau tot ce vrei: bani, droguri, orice. Sunt sigur că ne putem înţelege.

— Dimpotrivă. Cred că nu-mi poţi oferi nimic în stare să mă intereseze, răspunse Jessup. Deja am fost plătit. De data asta, bol de orez, va trebui să apari în faţa justiţiei. Vei rămâne aici până la sosirea amicului nostru cu părul alb. Îl cunoşti. Diseară el îţi va fi judecătorul şi poate şi călăul.

Sonny îşi agita privirea cu disperare. În jur se întindea întunericul junglei. Poate că… cu puţin noroc…

— Nici să nu te gândeşti, îi zise Jessup prevăzând ce-i trecea prin minte vietnamezului. Dacă încerci să fugi, îţi fac praf rotulele.

În realitate, texanul i-ar fi făcut praf cu totul altceva, doar aşa, ca să-l audă cântând aria clopoţeilor. În general, Jessup nu ţinea neapărat să facă pe executorul, dar pentru Sonny ar fi făcut o excepţie. Unii indivizi merită să moară. În unele cazuri chiar de două ori. Ăsta era şi cazul lui Sonny, şi încă de multă vreme.

Heiss nu făcea mai multe parale decât vietnamezul, dar el n-avea să plătească în seara aceea.

— Eşti liber, Heiss! îi strigă Jessup: Şterge-o cu Datsunul. Cheile sunt în contact.

Heiss nu avu nicio reacţie, de parcă ar fi împietrit.

— Cu ce drept îl laşi să fugă când pe mine mă obligi să rămân? se răsti Sonny. El a organizat operaţiunea. Voia să se răzbune pe Barrabas. Doar din prietenie faţă de el am acceptat să-l ajut.

— Ţi-am spus s-o ştergi, Heiss, repetă cu calm Jessup.

— Nu înţeleg, îngăimă Heiss. De ce? Pentru cine lucrezi?

— CIA vrea să scapi cu viaţă din chestia asta. Nu mi-au spus pentru ce şi nici eu nu i-am întrebat. Nu fac decât un serviciu unor capete gânditoare din serviciul de informaţii, sperând că şi ele vor face la fel când se va ivi cazul. Îmi închipui că tu cunoşti bine sistemul?

— Am impresia că ţi-am mai auzit vocea, zise Heiss ceva mai sigur pe el. Poate că ne-am cunoscut pe vremuri în cadrul Serviciului Secret.

— Poate că tu m-ai cunoscut, răspunse Jessup, eu însă cu siguranţă că nu. Nu m-am legat niciodată cu ticăloşii.

Un nou vehicul sosea în mare viteză.

— Şterge-o, Heiss, cât mai e încă timp! strigă încă o dată Jessup. E ultima ta şansă. Vine Barrabas, şi dacă el pune mâna pe tine, nu mai răspund de nimic.

Heiss se repezi spre Datsun cu un zâmbet atât de satisfăcut, atât de mulţumit de el încât Jessup fu gata să se răzgândească şi să-l împuşte. Dar rezistă tentaţiei.

Fără să-i adreseze vreo vorbă lui Sonny, Heiss sări la volan şi întoarse maşina.

Jessup nu se uită după stopurile care dispăreau. Întunericul îl învălui iar şi texanul o porni repede înainte.

Zgomotul maşinii care se apropia se auzea din ce în ce mai clar. Sonny începu să vorbească cu exuberanţă, ceea ce nu era un semn bun.

— Toţi sunteţi la fel, ăştia din serviciile secrete! Ai zice că întreaga lume e terenul vostru de vânătoare rezervat! Numai membrii societăţii voastre au dreptul să poarte armă. Şi faceţi exact ce vreţi, când vreţi, pentru că ştiţi pe cine să ungeţi!

Jessup nu-şi dădu nici măcar osteneala să-i răspundă. Divagaţiile simpliste ale lui Sonny îl lăsau rece.

— Crezi că am să tac când va veni Barrabas? strigă Sonny cu furie.

— Ce vrei să spui?

— Îţi închipui că n-am să-i spun lui Barrabas că l-ai lăsat pe Heiss să scape? Ba chiar că l-ai ajutat să fugă?

— Te credeam mai şmecher, îi răspunse calm Jessup. Parcă ai uitat că sunt înarmat. Dacă vreau să rămâi mut în faţa lui Barrabas, cunosc un mijloc foarte bun prin care să te forţez.

— Nu-ţi pasă că va afla adevărul?

— Mă doare-n cot! Tot nu te va crede.

Sonny aruncă o privire furişă în stânga lui, spre desişul unde îşi aruncase revolverul.

Jessup înţelese imediat ce avea să se întâmple. Vietnamezul va încerca să fugă. Vorbise atât de mult pentru a abate atenţia adversarului în timp ce el îşi alegea cel mai bun unghi de fugă.

Din cauza întunericului, Jessup nu-i putea vedea ochii şi asta îl cam stingherea. Ochii trădează totdeauna intenţiile, mişcându-se într-un anumit fel înaintea unei mişcări care cere un efort. Vietnamezul, mult mai zvelt, mult mai rapid decât Jessup, se afla foarte aproape de junglă, adică de libertate.

Sonny sări ca un tigru. Un adevărat fulger.

Jessup trase dar nu-l nimeri, înşelat de o umbră. La flacăra albăstruie a armei, texanul zări panoul lateral al caroseriei Mercedesului făcându-se ţăndări şi pe Sonny plonjând în stânga pentru a-şi recupera arma.

— La dracu'! mormăi texanul trăgând în direcţia în care auzise corpul aruncându-se la pământ.

Un obiect scânteie slab în mâna lui Sonny: revolverul cu mâner de sidef.

Jessup trase de patru ori la rând în timp ce Sonny alerga spre partea din faţă a Taunusului. După ultima împuşcătură se auzi un strigăt de durere.

În acelaşi timp Jessup simţi glonţul care îi intra în umărul drept. Încercă să-şi ridice braţul dar nu reuşi, simţindu-l complet amorţit din cauza şocului.

Trecu coltul în mâna stângă şi se năpusti spre locul de unde trăsese Sonny. Nu voia în ruptul capului să-i scape.

În momentul în care texanul ajungea la Taunus, farurile luminară drumul, dezvăluind cu claritate silueta adversarului său. Sonny încremeni.

Jessup se opri şi el.

Totul se petrecea atât de repede încât nu avea timp să reacţioneze.

Şoferul camionului roti volanul spre stânga fără să frâneze, venind drept peste Sonny.

Şi zgomotul infernal al coliziunii rupse tăcerea nopţii.

Camionul lovi în plin partea din spate a Mercedesului. În urma şocului, maşina se făcu acordeon. Sonny fu prins între cele două vehicule şi tăiat în două. Partea de sus a corpului alunecă pe deschizătura din spate a Mercedesului iar restul se prăbuşi sub bara de protecţie a camionului.

Jessup îşi duse mâna liberă la umărul plin de sânge. Uşa camionului se deschise şi Barrabas sări jos din maşină cu arma în mână.

Sosise momentul delicat...

19

T. M. păşi încetişor în curte, fără să iasă din umbra zidului. Vedea un dreptunghi de lumină în fundul abatorului deschis... Îl vedea foarte bine pe singurul poliţist care făcea probabil de pază. Ca şi colegul lui de mai înainte, poliţistul părea destins, privind cu interes spectacolul care se derula în interiorul abatorului.

Alte ţipete rupseră tăcerea nopţii, însoţite de râsetele neruşinate ale unor bărbaţi. T. M. recunoscuse vocea uneia din fiicele sale.

Se târî fără zgomot până la santinelă. Poliţistul îşi ţinea neglijent arma sprijinită pe braţ.

În interior răsunară din nou râsete.

Cu un gest plin de supleţe, T. M. apucă arma poliţistului, îi trecu breteaua după gât şi strânse aşa cum ai strânge un garou, trăgându-l pe poliţist în umbră.

Santinela nu mai putea să scoată niciun sunet, dar se zbătea cu furie, încercând cu disperare să se elibereze.

T. M., deşi era mai scund şi mai puţin puternic, îl ţinu strâns, continuând să-l tragă cam cum ar fi făcut un păianjen. Se deplasa aşa doi-trei metri apoi se lovi de o suprafaţă tare care îl atinse în mijlocul spatelui. Înţelegând că adversarul era blocat, poliţistul îşi spori eforturile.

T. M. simţi că avea să piardă avantajul. În poziţia în care se afla, nu putea să strângă mai tare iar poliţistul făcu o mişcare atât de bruscă încât zgudui suprafaţa tare de care se sprijinea. T. M. îşi simţi spatele inundat de lichid. Obstacolul era un butoi.

Recăpătând curaj, tamilul, cu un efort supraomenesc, reuşi să-şi ridice adversarul şi să-l salte peste marginea butoiului, cufundându-i faţa în apă. Îi menţinu capul cu toată forţa sub apă. Poliţistul se zbătu la început apoi deveni inert.

Abia atunci îşi dădu seama T. M. că butoiul era plin cu sânge amestecat cu apă.

T. M. îl împinse pe poliţist în butoi cu capul înainte, îşi fixă arma pe foc automat apoi înaintă cu prudenţă spre zona luminată.

Sala abatorului era ocupată cu mese lungi de lemn. Toate erau pline cu diferite ustensile – cuţite, toporişti, ferăstraie – destinate tranşării animalelor. De tavan erau

atârnate cârlige mari din oţel în care erau agăţate bucăţile mari de carne.

Echipa poliţiei sinhaleze, indiferentă faţă de decorul insolit şi suprarealist, se ocupa de cu totul altceva.

Jenny şi Sheila zăceau pe cimentul pardoselii, ţinute de poliţişti de mâini şi de picioare. Sarongurile lor erau ridicate până la talie şi alţi poliţişti erau ocupaţi să-şi lase în jos pantalonii, sub privirea amuzată a colegilor lor.

Niramala ţipă din nou. La capătul celălalt al sălii, un poliţist o ţinea cu mâinile la spate în timp ce colegul lui îi sfâşia hainele.

T. M. îşi zări şi fiul. Legat de o bancă de lemn trasă lângă perete, băiatul avea capul căzut în piept. Godfrey era inconştient… sau poate chiar mort.

Auzind-o pe Jenny izbucnind în hohote frenetice, T. M. nu mai rezistă. Se repezi în sala abatorului cu arma în mână.

— Atenţie! strigă unul dintre poliţiştii care ţineau mâinile fetei. Uitaţi-vă!

Bărbatul cu pantalonii în vine, care îşi freca mâinile de bucurie în faţa copilei ţinute cu picioarele depărtate, îşi întoarse capul. Era Perara!

Aerai său mirat dispăru când văzu arma îndreptată spre el.

— Puneţi mâna pe el! răcni Perara îndepărtându-se repede de victimă.

Din pricina panicii care pusese stăpânire pe ei, poliţiştii reacţionară dezordonat îmbrâncindu-se în încercarea lor de a-şi recupera armele lăsate la celălalt capăt al sălii.

T. M., căruia furia şi indignarea nu-i anulaseră sângele rece, începu să tragă metodic ca la standul de tir. Înainte de a ajunge la arme, jumătate din violatori zăceau pe ciment. Ceilalţi se împrăştiară în toate direcţiile ca nişte albine zăpăcite. Dar T. M. se plasă imediat lângă uşă. Nimeni nu putea să iasă fără să treacă prin apropierea lui.

Atunci se întoarse spre cel care încă îi mai ţinea imobilizată nevasta.

— Dă-i drumul, ticălosule!

Poliţistul o strânse însă şi mai tare pe Niramala, vrând să se folosească de ea ca de un scut. Unul din colegii săi se repezi lângă el să profite şi el de acea protecţie nesperată. T. M. se năpusti la el prefăcându-se că o ia la dreapta ca imediat să sară spre stânga. Cei doi poliţişti, pentru a se apăra mai bine, traseră de femeie fiecare în partea lui iar Niramala, care se zbătea tot timpul, reuşi să le scape din mâini.

O singură rafală fu de ajuns pentru a-i elimina pe cei doi fricoşi care se prăbuşiră pe ciment ciuruiţi.

Apoi, cu o furie dementă, T. M. îşi întoarse arma şi mitralie fără oprire tot ce mişca. Dar tirul încetă brusc. Încărcătorul era gol!

Trei poliţişti care supravieţuiseră se iviră din colţul rămas în umbră unde se ascunseseră. Dintr-o dată erau foarte veseli! Aveau să scape. Printre ei T. M. îl recunoscu pe Perara, care încă nu avusese timp să-şi tragă pantalonii.

— O să te agăţăm într-un cârlig! zise sergentul cu o voce sadică. În felul ăsta vei putea să vezi cum nu se poate mai bine toată demonstraţia pe care ai întrerupt-o.

T. M. lăsă puşca şi apucă un topor rămas pe un raft. Apoi, fără să-i lase pe Perara şi colegii lui să găsească ceva cu care să se apere, se repezi la ei cu ochii injectaţi de sânge.

Toporul îl lovi cu atâta violenţă încât pur şi simplu îl decapită pe unul din poliţişti înainte de a cădea pe ciment în faţa altui poliţist care pusese mâna pe un cuţit de tranşat. T. M. apucă un satâr şi lovi cu el în umărul poliţistului tăindu-i braţul care căzu pe una din mese cu un zgomot înfundat, strângând încă în mână cuţitul de tranşat. T. M. vru să-i dea lovitura de graţie, dar nenorocitul se prăbuşi la pământ golindu-se de sânge.

Perara o luase la fugă. T. M. îl urmări în jurul sălii. Furia cu care voia să-l distrugă pe ticălos îl dădea aripi. Până la urmă îl prinse din urmă şi îl înghesui într-un colţ din apropierea uşii. T. M. vru să-l lovească peste picioare dar îşi ratătinta. Sergentul însă se dezechilibră şi căzu. Se rostogoli pe spate, cu faţa schimonosită de ură, târându-se în direcţia uşii. T. M. ajunse imediat lângă el. Lovi din nou cu satârul dar îi ratăcapul cu numai câţiva centimetri. Sergentul urla de groază. Satârul lovi cu putere cimentul şi tamilul îl scăpă din mână.

Perara reuşi să se ridice în patru labe şi ieşi în curtea învăluită în întuneric. Imediat începu să răcnească cât îl ţinea gura, chemând în ajutor.

T. M. făcu trei paşi şi ajunse lângă el, îi sări în spate, îl apucă de gât şi începu să-l strângă ca să nu mai răcnească. Dar Perara urla întruna.

T. M. simţi în acea clipă ceva lângă piciorul lui. Pipăi cu mâna şi găsi un şobolan agonizând. Tamilul apucă şobolanul şi îl vârî în gura sergentului care continua să urle.

Animalul se zbătu. Întreg corpul lui Perara încremeni, cu excepţia capului care se agita frenetic de parcă ar fi vrut să se debaraseze de spurcăciunea care îl sufoca.

T. M. împingea şobolanul de la spate.

Până când capul lui Perara încetă să mai mişte, animalul avu timp să-i mănânce limba şi amigdalele. T. M. îl prinse de nări pentru a-l obliga să înghită, pentru mai multă siguranţă. După trei minute, şobolanul şi Perara erau morţi. Definitiv!

20

Fără să acorde niciun fel de atenţie omului pe care îl strivise ca pe un câine, Barrabas ocoli rămăşiţele Mercedesului pentru a se apropia de Jessup care se ţinea de umărul plin de sânge.

— Unde e Heiss? întrebă el cu o voce dură.

Apoi văzu sângele care îi curgea pe braţ.

— Ai încasat un glonţ?

Jessup dădu încet din cap.

— De la cine? întrebă Barrabas apropiindu-se pentru a examina rana mai de aproape.

Glonţul nu atinsese artera, glonţul trecuse prin grăsime. Peste câteva minute rana va înceta să mai sângereze.

— Bărbatul pe care l-ai strivit cu camionul. Şi să ştii că doare al naibii de tare!

— Lasă, n-ai să mori, îi răspunse Barrabas. Şi acum spune-mi unde e Heiss?

— A fugit.

Barrabas se încruntă.

— Ia mai zi o dată! N-am auzit prea bine.

— A profitat că mă ocupam de Sonny. Nu puteam să alerg după doi iepuri în acelaşi timp. A trebuit să aleg...

— Ai ales prost! Sonny e un nimic! O bagatelă!

Ochii lui Barrabas aruncau fulgere de furie şi vocea i se transformase într-un mormăit ameninţător.

— Unde a dispărut Datsunul? întrebă el.

— L-a şterpelit Heiss.

Apoi schimbă subiectul:

— Erika trăieşte?

— Heiss i-a pus revolverul la tâmplă şi s-a prefăcut că apasă pe trăgaci. Dar a tras în zid. Pentru el a fost o glumă. Poate că a vrut să-l convingă pe Sonny că îi execută ordinele. Aşa sunt ticăloşii de teapa voastră. Pentru voi nimic nu contează, important e să vă distraţi. Nu-i aşa? Chiar şi lucrurile cele mai serioase sunt tot caraghioslâcuri!

În timp ce vorbea, Barrabas îşi îndreptă arma spre pieptul lui Jessup.

— Ei bine, Jessup, închipuie-ţi că eu nu găsesc deloc hazoase micile tale glume. Aşa că grăbeşte-te să mă convingi că n-ai nimic de-a face cu fuga lui Heiss. Altfel am să te fac sită cât ai zice peşte!

Pe faţa texanului nu se zărea nici urmă de frică, totuşi părea stingherit.

— Voiai o mână de ajutor în mare viteză, zise Jessup. Am obţinut-o. N-ar trebui să te miri că a trebuit să fac câteva concesii.

— Ce concesii? Cui? răcni Barrabas.

— Am fost nevoit să cer anumite favoruri unor persoane oficiale şi a trebuit să le promit că voi respecta anumite clauze. Cum asta nu era de ajuns, mi-au cerut să-i dau drumul lui Heiss pe piaţă.

Barrabas nu răspunse nimic, dar lăsă arma în jos. După toate probabilităţile texanul nu minţea. Argumentele lui erau valabile.

— Era el sau Erika, continuă Jessup. Mi-am zis că ai prefera să salvăm fata.

Barrabas scrută din nou faţa texanului. Acum spunea adevărul sau minţea? Indivizii care lucrau cu el erau mincinoşi prin natura lor şi nu puteai avea încredere în ei dincolo de o anumită limită. Se vindeau prea de multe ori şi pentru prea multe cauze.

— Nu-mi place s-o recunosc, zise Barrabas suspinând, dar dacă târgul s-a pus în aceşti termeni, ai făcut o alegere bună. Şi eu aş fi făcut la fel.

— Sunt încântat să te aud spunând asta. Nu aveam niciun chef să fiu transformat în sită.

— Şi cui trebuie să-i mulţumesc pentru intervenţia ta? întrebă Barrabas.

— Unei instituţii oficiale a guvernului. Mai mult nu pot să-ţi spun.

— Nu face pe interesantul cu mine! Ştim amândoi că e vorba de CIA. Numai pe ei îi interesează Heiss. Şi numai ei ţi-au putut facilita transportul oamenilor mei şi a materialului. Dar de ce-l vor pe Heiss viu? De ani de zile încearcă să-i facă de petrecanie!

Jessup nu răspunse. Barrabas continuă de parcă şi-ar fi vorbit lui însuşi:

— Cu siguranţă că vor să-i încredinţeze o misiune specială! O chestie deosebit de scârboasă pentru care Heiss e mai potrivit decât oricare altul. Prefer să nu-mi închipui ce-ar putea să fie.

— Şi eu la fel, admise Jessup.

— Şi eu care credeam că băieţii de la CIA au tras după Vietnam concluzia care se impunea.

— Poate tocmai pentru că nu au încredere în Heiss ţin atât de mult să-l folosească. Uneori e necesar să te foloseşti de astfel de oameni, opină Jessup.

Barrabas îl fulgeră cu privirea.

— Zău că toţi sunteţi nişte oameni josnici, voi ăştia din serviciile secrete! exclamă el. Zău că mă dezgustaţi! Cu voi nimic nu e vreodată curat. Drumul cel mai scurt dintre două puncte este totdeauna o curbă vicioasă!

Jessup zâmbi.

— Asta şi face viaţa pasionantă.

— Dar asta provoacă şi o sumedenie de victime!

— Numai rezultatul contează, îi răspunse Jessup cât se poate de serios.

Barrabas se îndepărtă gânditor şi ocoli rămăşiţele Mercedesului. Noaptea era întunecoasă dar își imagina

drumul care ducea la şoseaua spre Colombo. Prin pădure erau o mie de mijloace de a ajunge la asfalt. Era inutil să alerge după Heiss. Şi de data asta îi scăpase.

— Poţi să mă aştepţi, ticălosule! mormăi bărbatul cu părul alb. Ne vom întâlni noi cât de curând!

— Colonele Barrabas!

Se întoarse încet, cu arma atârnându-i în jos.

—Da.

— E mult de mers pe jos până la Colombo?

Cuprins

1.....3
2.....15
3.....29
4.....36
5.....42
6.....50
7.....59
8.....63
9.....70
10.....74
11.....78
12.....87
13.....90
14.....100
15.....106
16.....111
17.....117
18.....122
19.....127
20.....131